Volumul I
Singurătatea tatălui

Ce violet era floarea din vis...
ce violet…
Ce violet era floarea din vis....
Floarea din vis...ce violet...

Prolog

Se zice cã sfinți nu şi-au terminat activiatea. Odatã cu trecerea lor în împãrãția cerurilor, pe sfinți i-a pus Dumnezeu sã aibã în continuare grijã de umanitate şi de fiecare om în parte, tot la fel de mult cum au fãcut-o şi în timpul vieții.

Capitolul 1

Grãdina Copou o avea în fața ei . Cât de încântat rămâne cel care se plimbă prin ea. Câte dezamăgiri sau câte fericiri nu s-au trăit de-a lungul timpului în acea gradină, dar câte lacrimi nu au curs pe străzile ei şi câți nu au visat la teiul lui Eminescu care acum este susținut în nişte bare din fier ca să nu cadă, să nu se risipească şi lumea să nu mai aibă ce vedea.

Grădina este superbă şi nu mai găseşti aşa ceva nicăieri în lume. După grădina Copou cu parcul ei de sute de ani parcă îngropat într-o veşnicie ce o purtăm în noi înşine, urmează Grădina Botanică care este unică în România, nici în Bucureşti nu găseşti aşa ceva. Şi şoseua este largă cu tramvaiele care nu sunt aşa de multe ca în alte locuri. Iaşul cu această grădină este un oraş liniştit iar cum mergi spre Copou parcă totul este ridicat la o nouă înălțime. În această plimbare peisajul este purificat de universitatea care te umple de o spiritualitate de care nu vrei să scapi, să o uiți aşa de repede. Totuşi, în Iaşi e locul unde parcă nu se întâmplă nimic

economic, oamenii s-au obişnuit să trăiască într-o formă de stabilitate din timpuri străvechi, aici acea stare de linişte este prezentă parcă şi în zgomotul maşinilor care nu este aşa de violent ca în Bucureşti sau într-un alt oraş mai mare din ţară. Şoseaua ce străbate centrul, ce urcă până la universitate şi apoi până spre Grădina Copou şi apoi până la Grădina Botanică e acoperită de un ţinut verde care-ţi dă putere şi care te umple de bucurie.

Nu ai să vezi aici blocuri prea înalte încât să te sufoce cu griul acela sec, care întunecă un peisaj urban sortit la urâţenie şi la stări depresive. Ţinutul acesta este plin de viaţă şi parcă este inundat în veredele crud al frunzelor şi al ierburilor, mai ales dacă te nimereşti în această călătorie în perioada de primăvară, aprilie sau mai, tocmai înainte de Paşti. În post asişti la acest spectacol, în cîteva zile sau în decurs de o săpătămână şi ceva totul devine dintr-o dată verde şi lumea parcă ar merge în fiecare zi printr-un tunel turcuaz care purifică ceea ce se poate trăi apăsător.

Maria travesa acest ţinut cu conştiiţa că este acasă, la ea acasă, dar în acelaşi timp într-un loc unde doar mintea ei ar putea să-l perceapă ca fiind unul absolut fantastic, un ţinut care anunţa ceva, o lume nouă şi o împărăţie nouă. Această traversare a unei grădini luxuriante, care era prezentă în mintea ei, o trimitea la începuturile acestei lumi, când totul era perfect şi omul trăia în această lume verde în care totul plutea în armonie. Asta ar fi vrut să trăiască Maria, să trăiasca într-o lume primordială şi fantastică, în care nici un om nu mai putea să mai sufere sau nu mai avea voie să fie trist.

Oare cum ar fi să trăim într-un ţinut în care nimeni şi nimic nu mai poate să ni-l invadeze cu mizeria zilnică şi noi să nu ne mai putem descotorsi de el. Ţinutul acesta verde putea fi expresia unei libertăţi pe care o purtăm în noi înşine, dar din pacate aici ne reluăm porţia zilnică de umilinţă şi de stres.

Ţinutul Iaşilor era unul relaxant, ca într-o vacanţă, ca într-o pensiune. Campusul studenţesc aeresit, te invită la cercetare multă, la aspiraţii înalte şi la expresia unei libertăţi supreme dacă îi este îngăduit unui pământeam să trăiască aşa ceva.

Maria era o senină care putea să danseze în această libertate a verdelui în care doar păsările cerului şi copacii mai aveau această disponibilitate către zborul albastrului ce este în noi pentru că este dincolo de noi şi în esenţele minţii şi ale imaginaţiei noastre. Maria, în călătoria ei prin această grădină, în care se putea rupe de tot ceea ce este pământesc, putea să fie cu adevărat ea şi nu se supăra, că aceste momente erau aşa de rare şi durau atât de puţin.

Important pentru ea era că aceste momente existau. Cât de fericită putea să fie în acestă lume care o purta în mintea ei şi care era lumea ei perfectă în banalul pe care-l trăim zilnic şi noi ni-l complicăm în mod artificial cu nimicuri prea importante care ne macină existenţa şi care ne transformă în proprii noştri sclavi. Maria se simţea excelent în propia ei singurătate.

Noi suntem în acelaşi timp proprii noştri sclavi şi stăpâni. E uluitoare această stare şi această trăire când suntem în acelaşi timp şi una şi alta. Cât va mai trebui să învăţăm de la noi şi de la alţii ca să ne eliberăm de acest joc aberant al stăpânului şi al sclavului din propriile noastre dorinţe?

Capitolul 2

Maria este din Bucureşti, dar a hotărât să facă facultatea de Ştiinţe Economice la Iaşi pentru că aici a crezut că poate să fie mai bine pentru ea. Aici erau bunicii ei. De multe ori a venit în Iaşi, în vizită la bunicii ei şi s-a îndrăgostit de grădina botanică.

Când era copilă îşi amintea cu atâta bucurie, cu atâta plăcere nevinovată cum venea cu bunica şi bunicul să vadă expoziţia de trandafiri, trandafirii erau teribili, teribili. Dar mai ales cât de mult se bucura când bunica îi dădea să mănânce prăjituri şi bunicul câteva bucăţi de ciocolată dintr-una mare , mare de tot. Era bucuroasă pentru că de această ciocolată pe care i-o dădea bunicul în secret nu ştia bunica ce se împotrivea şi atunci totul era făcut cu mare viteză. Ei mergeau şi se îndepărtau puţin, bunica rămânea în urmă să adune mirosul de trandafir galben şi mare ca o stea în care soarele îşi vedea faţa. În timp ce bunica era preocupată cu mirosul trandafirilor de care era aşa de îndrăgostită, îi mirosea fără să îi atingă, ei se îndepărtau şi bunicul băga mâna repede în buzunar, scotea şi mai repede o bucată de ciocolată şi i-o dădea direct în gură copilului. Până venea bunica din urmă, ciocolata era deja termită şi fapta comisă iar ei mergeau de mână, bunicul cu nepoata, nepăsători şi agale lăsându-se ajunşi din urmă de ea care nu se grăbea să se alăture lor.

Maria era o studentã foarte bunã şi voia sã învețe foarte bine şi cât mai mult, sã ia note maxime la toate materiile pentru cã ştia cã dacã studiazã şi este foarte bine pregãtitã are şanse mult mai mari sã obținã un post important într-o firmã mare din Bucureşti. Ştia cã trebuia sã munceascã foarte mult ca sã aibã şi bursã, cu asta se mândrea foarte tare, dar ştia cã dacã nu se pregãteşte, riscurile sunt prea mari sã nu facã nimic din ceea ce şi-a propus. În afarã de munca aceasta dusã pe brânci avea şi momente de ralaxare.Venea aici sã se delecteze, grãdina era superbã şi în toate anotimpurile erau flori, chiar şi iarna serele erau pline. Dacã afarã era zãpadã, florile înãuntru nu simțeau nici un fel de frig. Aşa îşi simțea de foarte multe ori sufletul ocrotit de ceva dumnezeiesc. Aşa cum erau florile din serã, îngrijite de oameni şi arãtau minunat, aşa îşi închipuia cã trebuie sã fie şi cu sufletele oamenilor îngrijite de cãtre sfinți. Maria credea cã dacã un om se lasã ocrotit de binecuvântarea lui Dumnezeu, sufletul lui este exact ca o floare minunatã care înfloreşte şi creşte chiar în timpul celui mai cumplit crivãț, în ciuda celui mai cumplit îngheț. Şi Maria era fericitã mai ales cã fecioria ei interioarã era atât de taincã, încât se simțea o femeie liberã, o fatã liberã, un copil liber fațã de tot ceea ce mişcã aici pe pãmânt. Ea se simțea invicibilã tocmai pentru cã îşi ştia sufletul ocrotit de sfinți în conlucrarea lor cu Dumnezeu.

Când revenea aici în grãdina botanicã retrãia copilãria. Parcã-l revedea pe bunicul care-i dãdea pe furiş o bucatã de ciocolatã şi cum bunica nu vedea, “dar cred cã de multe ori se fãcea cã nu vede, pentru cã îi plãcea modul cum coplotam noi” îşi zise Maria. Ce pãcat cã bunicii nu mai sunt.

Aici, printre moldoveni se simțea excelent, mai ales pentru cã toți colegii o stimau pentru cã ea nu era o provincialã, era de la centru, din capitalã şi mai ales o admirau pentru limbajul ei foarte frumos cu accent literar, nu ca cel din Moldova, cu limba latã. Ei însã îi plãcea foarte mult graiul moldovenesc, era aşa de uşor şi de cald, se simțea foarte bine când cineva vorbea chiar aşa cum vorbeşte un moldovean adevãrat, se simțea foarte liniştitã, limba celor de pe Dâmbovița i se pãrea foarte țipãtoare. Aici la Iaşi se simțea minunat şi mai ales în rândul colegilor.

Era cea mai bunã studentã din an şi asta îi atrãgea foarte mult şi invidia dar şi aprecierea altora. Bãieții o respectau iar o parte din fete o respingeau, dar ea era cu gândul în altã parte, ea voia sã aibã carierã în afaceri, dar în acelaşi timp voia şi familie. Îşi dorea la fel de mult şi carierã şi familie, îşi dorea copii, îşi dorea mai mulți copii, nu numai unul singur, îşi zicea mereu:”copiii singuri la pãrinți sunt foarte singuri. Nu are sens sã mã supãr dar voi avea doi copii, un bãiat şi o fatã”. Şi aşa se plimba Maria de una singurã prin grãdina botanicã , singurã cu gândurile ei.

Soarele era dupã amiazã, mângâia crengile copacilor pe care ea voia sã îi admire, chiar îi admira şi razele soarelui împreunã cu ei. S-a aşezat pe o bancã pentru cã obosise de atâta plimbat iar aerul tare de primãvarã o înviora şi în celaşi timp o obosea. Stãtea cu capul în jos şi se juca cu o creguțã de brad înfloritã când deodatã s-a auzit întrebatã în liniştea aceea de cristal a naturii:

-Ce faci , Maria?

A vãzut douã perechi de adidaşi în picioarele unui bãiat din fața ei şi când a ridicat ochii, era Mihai, colegul ei de grupã.

Mereu erau apropiați, chiar destul de apropiați, el era foarte interesat de Maria pentru cã era o fatã deosebit de deşteaptã, frumoasã şi era o mândrie printre bãieți ca sã ieşi cu ea. Sã fii cu tipa tare, cu cea mai tare tipã din an. Maria se simțea foarte atrasã de el, nicioadatã nu şi-a permis sã recunoascã fațã de ea însãşi cã este atrasã de el şi chiar îndrãgostitã de el, pentru cã lui Mihai îi plãcea foarte mult flirtul. Lui Mihai îi plãceau fetele şi era foarte nestatornic. Lui îi plãcea sã iasã cu cât mai multe fete şi sã se laude cu asta. Era chiar foarte mândru de el şi asta o îndurera, o apãsa foarte tare pe Maria şi simțea o greutate imensã pe suflet atunci când se gândea la Mihai. Dar din cauzã cã ea ținea foarte mult la el îl ierta şi atunci îi acorda toatã atenția pe care Mihai o savura picãturã cu picãturã, pentru cã ştia cã o sã dureze puțin. Era imposibil ca el sã se abținã şi sã nu mai iasã cu alte fete şi toatã aceastã stare frumoasã şi liniştitã se ducea pe apa sâmbetei. Îi sorbea Mariei fiecare cuvânt, fiecare privire, fiecare mângâiere, dar numai atât, de la ea nu se aştepta la mai mult pentru cã era o fire foarte bisericoasã şi el nu putea sã treacã peste aceste principii. Chiar dacã nu-i convenea şi se enerva când ea nu era de fațã, le accepta şi se simțea în siguranțã în preajma ei.

Mihai era foarte fericit împreunã cu Maria, asta pânã ce se certau şi se despãrțeau, şi dura destul de mult timp pânã ce ei se împãcau iarãşi, erau renumiți prin certurile lor şi nimeni nu avea curajul sã mai spunã ceva. Orice tipã ar fi ieşit cu Mihai , pânã la urmã tot afla de Maria, Mihai deveanea foarte cinic şi vorbea de ea, când îi era lumea mai dragã respectivei:

-Niciodãtã nu ai sã fii ca Maria, Maria este şi deşteaprtã şi frumoasã dar tu nu ştii nimic sã faci şi mai spui cã mã iubeşti şi cã te-ai îndrãgostit de mine. E o minciunã pentru cã nu te poți îndrãgosti aşa de repede şi sã-mi mai şi spui cã mã iubeşti!
Şi fata se uita la el nãucitã, dupã care se rupea totul. Mihai încerca din nou sã o cucereascã pe Maria, şi reuşea dar tot aşa, pentru puținã vreme. Era un chinuit, un nefericit, un schilodit sufleteşte de felul lui nestatornic şi superficial. Dar tocmai aceastã superficialitate îl durea cel mai tare şi nu ştia cum sã scape de ea. În acelaşi timp poziția asta îi convenea şi lui foarte mult pentru cã putea sã facă tot ce voia. De multe ori încerca sã se maturizeze, dar nu ştia cum. Voia sã fie ca tatãl lui, dar îi era foarte greu pentru cã nu era de acord cu acesta, care nu a avut decât o singurã femeie, pe mama lui. I se pãrea asta imposibil şi o prostie pe deasupra.

Mihai era foarte fericit cu Maria dar nu putea sã facă asta pentru foarte multã vreme şi se oftica, se supãra pe el. Niciodatã nu o considera vinovatã pe Maria ci numai şi numai pe el, pentru cã dacă se certau, el se ducea la distracție cu alte fete. Pe Maria nu o vedeai împreunã cu un alt bãrbat, nici mãcar cu un coleg nu se ducea la bere, de fiecare datã când se duceau, se duceau în grup şi ea stãtea destul de puțin, spunând cã se duce sã mai lucreze câte ceva.

Mihai era un tip de om foarte practic. Şi îi plãceau fetele, dar lângã Maria se simțea în siguranțã, tocmai pentru cã Maria avea ceea ce el nu avea. Maria avea o forțã teribilã de a face ca lucrurile sã meargã mai departe. Mihai era conştient de valoarea ei, nu era un bãrbat prost, dar pentru cã avea aceastã înclinație spre uşurãtate şi spre partea profitabilã a lucrurilor, nu-i prea convenea sã se apropie de Maria prea mult timp, deşi îşi doarea imens de mult ca el sã fie cât mai aproape de ea. Plus cã Maria era o femeie deosebit de frumoasã şi îi plãcea sã arate bine. Îi plãcea sã se îmbrace cu haine foarte, foarte scumpe, de la casele de modã din Bucureşti. Dupã felul cum era îmbrãcatã întrecea şi profesoarele. Şi de aceea era şi foarte invidiatã. Chiar şi Mihai o invidia pe Maria pentru cã era mult mai deşteaptã ca el dar în acelaşi timp el chiar ținea la ea şi încerca sã o înlocuiascã ba cu o colegã, ba cu alta sau cu o altã prietenã cunoscutã întâmplãtor. Apoi simțea nevoia sã se întoarcã la ea, Maria simțea cã el nu este tot timplul al ei, nu putea sã înțeleagã acest lucru şi din cauza aceasta suferea enorm. Maria chiar încerca sã-şi explice de ce el era aşa de atras de ea? Dar mai ales de ce el se simțea în fața ei cu atâta autoritate. Când sunt singuri el este un mieluşel, dar când sunt în grup se schimbã la o sutã optzeci de grade, devine autoritar, orgolios şi mândru, chiar încearcã sã o domine pe Maria şi pentru cã nu reuşeste, el vede cã nu reuşeşte, este conştient de asta, o şicaneazã, o jigneşte chiar devine cinic. Colegii mereu vor sã-i împace şi ei sunt tot timpul despãrțiti şi acest efort al colegilor de a-i împãca, mai ales când reuşesc, este pentru Mihai o adevãratã sãrbãtoare.

El se simte foarte bine când este adulat de ceilalți. Iar ceilalati ştiu cã el va face nişte gesturi caritabile dacã îl vor lãuda şi îi vor mângâia orgoliul. Mihai era un tip cu bani, cu destui bani pentru cã tatãl sãu, fost securist , acum are o afacere prosperã şi i-a fãcut fiului cadou o maşinã pentru cã era student aşa de studios. Deci Mihai avea cu ce-şi rãsplãti prietenii, chefuri prin baruri şi prin discoteci şi plimbãri cu maşina. Deşi Mihai voia sã fie un tip care învațã , acum nu mai simțea o aşa de mare atracție spre învãțãturã. El avea pãrinți în Iaşi dar visa Bucureştiul, pentru cã acolo s-ar fi putut descurca foarte bine şi nu gãsea o altã posibilitatate în mintea lui decât aceea de a o avea pe Maria cu el. Maria era cea mai bunã cale spre Bucureşti, cea mai mare țintã, mai ales cã şi pãrinții ei erau destul de bogați, aveau servicii foarte importante, tatãl ei lucra în Ministerul de Interne.

Capitolul 3

Toate acestea erau în capul lui Mihai când a vãzut-o de departe pe Maria cum se îndrepta spre Grãdina botanicã sã se plimbe de una singurã. El ştia, simțea, avea intuția lui de bãrbat cã Maria este foarte îndrãgostitã de el, era sigur pe sentimentele ei şi pe loialitatea ei. Maria ştia un lucru sigur, credința ei, ea moştenise o credințã teribilã în Hristos de la bunici. Chiar dacă pãrinții ei se îndepãrtaserã de bisericã, bunicul şi bunica din Iaşi erau tot timpul la slujbã, duminicã de duminicã şi asta îi plãcea foarte mult Mariei. Lui Mihai nu-i plãcea faptul cã ea mergea la bisericã atât de des, asta îl exaspera, în momentele ei bune în loc sã fie cu el se ducea sã fie în altã parte, dar rãsufla uşurat cã mãcar nu se duce cu un alt bãrbat şi în felul acesta el ştia cã nu-l va trãda. Ştia cã nu se va îndepãrta niciodatã de el, ştia cã nu-l va pãrãsi, în cazul în care ar putea fi împreunã.

Mihai era un bãrbat, un student de foarte bunã calitate, un bãiat foarte inteligent. Ştia sã aprecieze o femeie foarte deşteaptã de una mai puțin deşteptã, ştia ce înseamnã sã aibã o femeie foarte inteligentã lângã el.

Plus cã discuțiile lor erau foarte înalte. Chiar dacã Maria îl depãşea în limbaj şi în argumentație şi el se dãdea bãtut în sinea lui, în fața ei, niciodatã nu ceda. El trebuia sã fie cel mai tare. Dar Maria avea un fel de naivitate a omului bun şi inteligent care judecã oamenii dupã propia ei viațã şi nu dupã viața acestora, pentru cã ea era preocupatã cu viața ei, cu existența ei ca sã mai poatã înțelege şi viața altora.

Mihai se simțea în siguranțã în fața Mariei. De aceea a urmãrit-o acum. Ştia cã o iubeşte şi cã este iubit. Dar în acelaşi timp îi era fricã, se temea ca nu cumva Maria, din disperare, să se întâlnească cu altcineva. De aceea a urmãrit-o pas cu pas şi era cu inima cât un purice sã nu aparã un barbat care sã o ia în brațe şi sã se învârtã cu ea. Asta fãcea în imaginația lui, tremura la gândul cã ea ar putea sã fie cu un alt bãrbat în clipa asta şi se ducea sã se întâlnească cu el. Când a vãzut-o cã se aşeazã pe bancă şi cã el este foarte aproape de ea şi-a tras sufletul a uşurare.

A vãzut-o de departe cum ea se plimbã la pas, cum a ieşit din cãminele de lângã universitate, pânã în Dealul Copoului. A trebuit sã mergã pe jos şi sã-şi repete obsedant aceeaşi imagine, cum un bãrbat apare de undeva şi o ține de mânã, o îmbrãțişeazã, o sãrutã, o mângâie pe obraz, ea sare de gâtul lui şi rãsufla uşurat de fiecare datã pentru cã asta nu se întmpla. Mergea pe jos drumul acesta, drum pe care el nu-l străbătea decât cu tramvaiul sau cu maşina. De câte ori nu a mers pe aici cu maşina lui fãrã sã se uite în stânga sau în dreapta.

Brusc Mihai s-a enervate cã nu avea banii de la tatãl său ca alte dăți, acum nu i-a mai dat alții pentru că îi cheltuise aiurea cu prietenii lui de gaşcã. De aceea nu s-a mai putut plimba cu maşina lui, de care nu se despărțea. Astã amintire l-a iritat brusc şi s-a uitat înfrigurat din nou dupã Maria dacã nu cumva este cu cineva. Când s-a uitat înainte a vãzut pe cineva mergând alãturi de ea şi s-a îngãlbenit la fața. Ceva ca o sãgeatã i-a tãiat rãspirația, era un tip care mergea lângã ea, a mãrit pasul ca sã-l vadã şi cu ochii încruntați, cu pumnul strâns, a vrut sã se apropie cât mai mult, dar când colo a vãzut cum respectivul o depãşeşte pe Maria şi ea rãmâne la fel de singurã ca şi mai înainte. A rãsuflat din nou uşurat. Mergea agale în spatele ei, mai ales cã ea nu ştia cã el o urmãreşte ca un detectiv particular dar lui îi plãcea ideea cum este pe urmele ei, fãrã ca ea sã ştie asta. Cum era aşa de concentrat dintr-o datã a pierdut-o din ochi, inima a început sã-i batã cu putere. O fricã teribilã i-a întunecat ochii . A început sã alerge foarte tare printre oameni dar era cât pe ce sã se trântească în ea. S-a retras speriat ca nu cumva sã fie vãzut şi apoi şi-a continuat urmãrirea. Cam incomodã pentru el, pentru cã fata asta mergea prea încet, Maria mergea prea agale pe drumul ei, fãrã sã se uite la stânga sau la dreapta şi fãrã sã se opreascã. Mergea cu aceiaşi paşi regulați, înceți şi siguri acolo unde avea de ajuns. Din nou un alt bãiat se apropie de Maria, îşi dau mâna, lui Mihai i se opreşte din nou respirația, dar ei discutã ceva dupã care îşi iau la revedere. Maria merge mai departe şi el îl analizeazã pe tip, îi repetã mişcãrile şi gesturile, i le repetã cu încetinitorul pe ecranul imaginației şi ajunge la concluzia cã tipul nu e decât un simplu amic al ei, deci nu are de ce sã-şi facã griji, pentru cã nu poate fi un duşman. El din nou o urmãreşte o bucatã de drum şi lui Mihai din nou i se opreşte respirația când un bãiat foarte grãbit era cât pe ce sã o ia pe Maria în brațe, un trecãtor, care s-a ciocnit cu ea pe drum dar şi-a cerut scuze pentru vitezã.

Maria a zis: ”nu-i nimic, nu-i minic”, în timp ce râdea în sinea ei. ”Ce tip drãguț, sã se trântească în mine..ha…ha..ha…dar ce bine îmbrãcat”şi ea chiar zâmbea. Apoi Mariei brusc i s-a tãiat zâmbetul. În fața ochilor, pe ecranul imaginației, pentru cã ea nu ştia cã el o urmãreşte, l-a vãzut pe Mihai şi atunci din nou s-a gândit: ”Mihai, ce pãcat, țin la el de atâta vreme dar nu pot avea încredere în el. Mi-aş fi dorit sã ne întâlnim şi sã mã ia în brațe …dar ce folos, dacã totul este doar fum…şi doar el vede cã țin la el, cã mã pierd în fața lui şi tocmai asta îl face sã mã jignească iar eu sã mã simt prost. Probabil cã nu mã iubeşte cu adevãrat, deşi mi-a mai zis de câteva ori cã mã iubeşte, mai mult aşa în glumã decât în serios. Odatã chiar a încercat sã-mi spunã ceva. Eram doar noi doi, m-a urmãrit, eram noi singuri în amfiteatru şi a venit lânga mine sã-mi spunã ceva, mi-a luat mâna stângã în ale lui şi mi-a zis:

-Maria, trebuie sãți zic ceva important…ce mult aş vrea ..sã ştii…cã eu…

Şi eu m-am uitat la el şi i-am pus întrebarea aceea tãioasã , ridicol de tãioasã, stupidă dar care îmi ascundea încremenirea inimii:

-Dar ce? …şi m-am uitat la el disprețuitor, atât de ridicol, iar el şi-a înghițit cuvintele, s-a uitat la mine disperat dupã care a fugit şi m-a lãsat singurã în amfiteatru. Statrea aceea de atunci nu am s-o uit niciodatã. Am amețit dupã ce a plecat, am simțit cum mã clatin şi am cãzut pe un scaun uluitã de ceea ce eu puteam sã simt şi sã trãiesc pentru un bãrbat care-mi era pâna la urmã un strãin. Sentimentele acelea nu cred cã am sã le mai trãiesc vreaodatã cu un bãrbat. Starea aceea atât de delirantã , de halucinogenã îmi fãcea rãu. Sã mi se facã rãu cã mi-a luat mâna într-a lui, ce aberație. E drept cã el este pentru mine prima mea dragoste. În liceu nu m-am

îndrãgostit niciodatã, de nici un bãiat Acum mã simt atât de îndrãgostitã, îndrãgostitã la pãtrat şi Maria a început sã râdã aşa uşor, cu un zâmbet amar. Sunt îndrãgostitã la pãtrat, la cub, sunt îndrãgostitã şi pentru perioada de atunci."

Maria, ca sã scape de hãrțuirea acaestei iubiri, se afunda în studiu. Nu lãsa nici un curs neînvãțãt, nu lipsea de la nici unul şi niciodatã nu pierdea vremea. Se ruga foarte mult lui Dumnezeu sã treacã cu bine peste examene şi peste greutãţi. Ea ştia cã Mihai este nepăsător, pentru cã ea învațã iar el se distrează şi la examene copiazã de la ea, ea îi dã, şi la toți ceilalți iar el e foarte fericit sã copieze de la ea. Când nu se poate copia el picã examenele şi apoi e nevoit sã se punã cu burta pe carte şi le învațã de nevoie. Le învațã destul de bine pentru cã ia întotdeauna note mari când învațã de unul singur, dar numai atunci când este nevoit sã o facã. La cursuri nu vine pentru cã i se par inutile şi mai ales ştie cã are de la cine sã le ia, pentru cã Maria e foarte bunã colegã şi ajutã pe toatã lumea dar mi' te pe el care este craiul facultãții dupã care mor fetele.

-Cursurile sunt inutile zicea, important este cum te descurci sã faci bani, acolo pe teren, la fața locului sã vedem. Când vin tot felul de profesori care nici ei nu mai ştiu ce predau, vin cu o materie veche de nu ştiu când şi nu mai este de actualitate, de ce sã mã duc sã învãț , sã-mi pierd timpul sã ascult aşa ceva, mai bine mã duc în bibliotecã, iar Maria îi rãspundea:

-Dar te duci tu în bibliotecã? Nu zicea nimic pentru cã nu-i plãcea aşa de tare, pe el îl interesa sã fie descurcãreț şi inteligent. Dupã fiecare examen, când el lua note destul de mari, nu se ducea în public sã-i mulțumeascã Mariei, se mulțumea sã-i arunce priviri foarte provocatoare la care ea îngheța de bucurie, de spaimã, de durere, de dorințã. Dar atunci când erau numai ei doi, atunci el o ridica pe ea în slãvi, o lăudã şi-i mulțumea foarte, foarte mult pentru ceea ce a fãcut pentru el, cã l-a ajutat la examen şi cã nu a decãzut în ochii colegilor şi a fetelor. Dar şi colegii ştiau cã în realitate el copiazã de la ea, aşa cã el se mințea, dar nu mai conta pentru el partea a doua. Colegii se distrau de multe ori pe socoteala lor şi erau subiect de bârfã , însã nu prea mai ajungea la urechile lor, pentru cã el unul era prea îngânfat ca sã se lase înfluiențat în vreun fel iar ea era mult prea preocupatã sã învețe ca sã mai aibã timp sã se mai gândeascã la ceva.

Capitolul 4

Deşi Maria era tulburată din cauza acestei iubiri care o sfâşia pe dinăuntru, nu se lăsa bătută sau intimidată. Mergea înainte pe drumul ei şi se repara cu învăţătură şi rugăciune, acesta era antidotul. Era o ființa deosebit de puternică şi se echilibra cu rugăciunea zilnică şi-şi zicea:

-Mă las în voia lui Dumnezeu, dacă e să fie al meu, o să fie al meu, pentru că aşa va voi Dumnezeu, dacă nu, nu ,înseamnă că nu era bun pentru mine şi de aceea o să ne despărțim pentru totdeauna. Nu are sens să sufăr atâta.

Dar de suferit tot suferea, pentru că acesta este sufletul, nu se poate altfel, însă avea rezistență la această suferință. Turba când Mihai încerca în glumã sau în serios să le strângă în brațe pe alte fete sau să le invite undeva la o terasă. Mihai chiar trecea de mânã cu câte o fatã, intenționat prin fața ei, numai ca să o provoace, apoi o lãsa pe acea fatã, venea lângă ea şi-i spunea:

-Nu vrei sã vii cu noi la o cafea?

-Nu, rãspundea Maria foarte mândrã şi sigură pe ea, nu, nu merg, mergeți voi, eu mã duc sã învăț.

Şi mergea să învețe cu şi mai multã îndârjire. El pleca cu o fatã sau cu mai multe la distracție, acesta îi era felul. Iar pe Maria gesturile acestea ale lui o înebuneau, dar uita învăţând şi-şi zicea:

-De ce oare m-am îndrãgostit de el, oare un alt bãrbat nu aş putea gãsi? Oare nu-mi pot gãsi un alt bãiat mai echilibrat în viața mea de care sã mã îndrãgostesc? Oare de ce ?

Cu cât era mai nefericită în dragoste şi mai tulburată cu atât mai mult se ruga şi se adâncea în rugăciune ca într-o salvare. Credința asta în Iisus Hristos era pentru ea unica putere şi unica scară la cerul ei interior, pentru că fiecare dintre noi purtăm o lume perfectă în care vrem să trăim.

Nu-şi putea explica aceste sentimente contradictorii pe care le trãia, avea momente când îl alunga din memoria ei şi din sângele ei şi-l uita. Dar când se aştepta mai puțin, atunci, atunci gândul la el era mai turbat şi o tulburau lacrimile şi plângea de una singurã cu foarte multã durere.

Dar ceea ce se pare că l-a cuminţit pe Mihai a fost o întâmplare din anul trei. Vara, la sfârşit au venit nişte burse pentru Franța, iar pentru aceste burse trebuia să dai un examen pentru că erau mai mulţi cu medii

mari care voiau sã plece. Atunci Mihai nu a mai putut copia, deşi a învățat, pentru cã şi pe el îl preocupa studiul, dar învăța numai ceea ce-i plãcea. El nu s-a prezentat la nivelul care trebuia şi din cauza aceasta el nu a plecat, dar Maria da. Ea a plecat şase luni în Franța şi asta l-a turbat pe Mihai. Tocmai acesta este momentul când Maria şi cu Mihai se întâlnesc fãrã sã se fi vãzut de foarte multã vreme şi Mihai era convins cã a pierdut-o pentru totdeauna, de aceea o urmãrea cu atâta înfrigurare.

Mihai a vãzut-o de depate dar nu s-a putut apropia de ea. Îi era fricã de colegii care erau şi aşa în ultima vreme cam rãi cu el şi aroganța lui l-a fãcut în ultimul timp sã se mai desprindã de vechile prietenii şi sã fie mai mult de unul singur. Lui îi era frică de oamenii care-l cunoşteau sã nu se facã de râs cã umblã tot dupã Maria. Dar de când a plecat ea, Mihai s-a schimbat foarte mult. Mihai nu s-a mai plimbat cu nici o fatã, nu l-a mai vãzut nimeni în cluburi iar sesiunea din iarnã a luat-o cu note maxime pentru cã s-a adâncit în studiu şi era foarte taciturn şi certãreț, de nu-l mai recunoşteau colegii. Era tot timpul supărat, revoltat, irascibil, odatã chiar cineva a încercat sã-l ia mai tare:

-Ce faci mã, ce ai, de ce eşti aşa, ce s-a întâmplat cu tine? A plecat Maria şi nu mai ai de la cine sã copiezi, lasă că găseşti tu alte femei, pentru cã astea sunt destule. Ce, crezi că noi nu suntem supărați că ea nu mai e şi a plecat în Franța? Numai tu eşti, ce eu nu sunt? Dar lasă că vinea ea înapoi.

Acesta era un coleg care o iubea în tainã pe Maria dar nu avea nici o şansã pentru cã ea îl privea ca pe un amic şi nu se uita la el ca la un bãrbat, ea îl iubea numai pe Mihai şi nu ar fi fost în stare sã se uite şi la un altul, ar fi fost ca un fel de trãdare în sufletul ei, ea nu putea sã-l trãdeze.

Atunci Mihai a urlat o datã şi i-a dat un pumn în nas celui care s-a legat de el, mai ales cã era şi foarte gelos din cauza Mariei, pentru cã ea , de oarbã ce era din cauza lui, nu vedea cã mai sunt şi alți bãrbați care o iubeau în ascuns, dar cei de prin afarã ştiau şi mai ales Mihai, care voia sã anihileze tot ceea ce ar fi putut fi un pericol pentru el şi pentru dragostea lui. Mihai s-a luat la bãtaie, l-a trântit la podea în amfiteatru şi dacã nu erau alți colegi care sã-i despartã s-ar fi încins acolo o bătălie de toatã frumusețea, ca între studenții bolnavi de învãțãturã şi de tot felul de pasiuni nebãniute de cei din afarã.

Spre searã colegii l-au vãzut la barul studențesc beat mort şi de atunci toatã lumea l-a lãsat în pace, nu i-a mai zis nimeni nimic pentru cã se cam temeau de el. Mihai s-a schimbat foarte mult, a devenit închis, urâcios chiar îi ura pe ceilalți colegi, de când cu scandalul cu acel rival. Mihai se cumințise şi chiar ajunsese într-un fel sã fie uitat. Era acum o altã persoanã foarte, foarte retrasã şi mulți erau foarte atenți sã vadã ce se va întâmpla cu el, care îi va fi evoluția. Toatã lumea era cu ochii pe el sã vadã ce se va întâmpla când Maria se va întoarce.

Capitolul 5

Maria nu ştia nimic despre această schimbare a lui, ea suferea foarte mult pentru Mihai. Faptul cã a stat în Franța nu a eliberat-o de acest sentiment ci mai mult s-a încãrcat de o nouã iubire de care nu voia sã scape. Fiind departe de țãrã, Maria nu s-a simțit prea bine. Acolo a trãit lucruri pe care nu şi le putea imagina. Stând aici, nici ceilalți nu şi le imaginau cã s-ar putea sã se întâmple cu un biet student din România care a primit o bursã şi e foarte fericit pentru asta. A intrat în contact cu comportamente umane care erau foarte diferite de ceea ce este aici, acolo oamenii erau foarte reci şi extrem de liberi în a se comporta dupã bunul lor plac. Oamenii i s-au pãrut reci şi seci, goi pe dinãuntru, fãrã viațã spiritualã. O lume satisfãcutã din punct de vedere material dar nimic mai mult decât atât. Ea s-a simțit foarte singurã acolo. Acum, când a venit în țarã voia sã-l vadã pe Mihai, dar sã nu fie cel pe care îl ştia ea, ci sã fie omul acela bun şi iubitor aşa cum are ea nevoie de cineva, sau ar fi vrut sã se îndrãgosteascã de cineva cu totul şi cu totul deosebit care sã o rupã de tot ceea ce ea a trãit pâna acum şi sã înceapã o viațã nouã, voia cu nerãbdare sã termine facultatea şi sã lucreze la cariera ei.

Cu Mihai nu s-a întâlnit şi-l purta încã în închipuirea ei cu acea aurã pe care o îmbracã depãrtarea. Din cauza acestei aure fantastice pe care o trãia pentru el, nu avea curajul sã-l vadã şi prefera sã nu se întâlnească, sã nu-l vadã, pentru cã şi-l imagina din nou cum o umilea în public, de fațã cu ceilalți şi-i fãcea şi pe alții sã se simtã prost în prezența ei. Dar nici nu voia sã-l caute pentru cã ştia cã este un om foarte orgolios şi cine ştie ce s-ar mai fi putut întâmpla, cine ştie ce i-ar mai putea zice, cum ar mai putea-o jigni, de jignirile lui îi era cu

adevãrat fricã. Ea îl ştia cã atunci când era foarte intimidat şi nu putea controla situația din interior, începea sã lovească în afarã . Atunci devenea foarte sarcastic şi dur tocmai pentru cã în interior nu îi era prea linişte, prea stãpân pe sine şi se pierdea, se pierdea în propriile lor gânduri.

Este foarte ciudatã această relație dintre Maria şi Mihai, care se iubeau dar fiecare avea iubirea lui şi nu aveau împreunã o singurã iubire. Se construia în felul acesta o iubire foarte personalã şi sentimentele lor erau tot mai ascunse unul față de celãlat şi de multe ori se întrebau:" oare când această iubire din sufletul meu o sã iasã în afarã? Oare pânã când o sã mai țin iubirea asta în mine, poate cã e mai bine sã scap de ea decât sã o trãiesc la nivelul acesta".

Iubirea lor era tot mai ascunsã şi creştea în intensitate odatã cu trecerea timpului. De multe ori Maria se întreba:"oare în sufletul acestui om nu e nimic feminin, oare bãrbații aceştia sunt aşa de duri în interior? Oare dacã sufletul lui s-ar vedea , oare cum s-ar putea privi, nici nu ştiu cum sã potrivesc aceste imagini. Despre mine şi despre el?

În Franța am vãzut lucruri inimaginabile, aici în România nici nu am auzit aşa ceva, doar aşa în treacăt de pe la colegi şi asta în bãtaie de joc, eu nu le-am dat nici o importanță, dar acolo am vãzut lucruri care m-au umplut de groazã şi de silã. Bãrbați homosexuali erau peste tot dar şi femei!"

Odatã i s-a întâmplat ceva straniu, mergea de una singurã printr-un hol mai întunecat al universitãții şi a venit o prietenã de a ei care i-a declarat cã o iubeşte. Ea crezuse cã e vorba despre o prietenie sincerã, dar fata o vedea pe Maria ca pe un bãrbat. Maria s-a speriat şi a luat coportamentul fetei ca pe un viol intelectual. Iar acum când a venit în țarã îi era fricã de Mihai. În acelaşi timp şi-l dorea foarte mult , voia sã-l vadã dar îi era fricã de el. Îşi dorea atât de mult ca Mihai sã o iubeascã şi ea sã se îndrãgosteascã nebuneşte de el, sã ajungã sã se spele de acest viol spiritual pe care l-a suferit în Franța, încât tremura de fricã la acest gând şi încerca să se stăpânească, să nu-şi mai dorească aşa ceva pentru că asta îi făcea rău.

Acum Mihai i se pãrea mic copil pe langã ce a trãit acolo. Cât priveşte cunoştințele, cei din Franța erau într-adevãr mul mai înaintați decât noi, învãțãmântul universitar era altfel structurat decât la noi, dar nu va mai dura mult pânã ce o sã fie ca acolo. Din punct de vedere al carierei, drumul în Franța a fost foarte bun pentru ea. Acolo s-a împrietenit cu o româncã mai învârstã care a sfãtuit-o sã se întoarcã în România cu ceva bani ca sã poatã începe o afacere atunci când va termina şcoala. I-a urmat sfatul şi s-a angajat în afara timpului petrecut la ore, ca şi chelneriță la un bar şi a câştigat ceva bani. Aşa cã atunci când a venit în țarã era mai bogatã. Voia de banii aceştia sã-şi ia cãrți pentru cã ea de cãrți avea nevoie dar i-au mai rãmas destui şi i-a plasat într-o bancã cât de cât sigurã cu o dobândã micã, pentru cã-şi zicea cã pânã ce terminã ea mai are ceva timp şi banii aceia nu se vor devaloriza aşa de tare. Cãrțile pentru ea erau esențiale. Nu se mulțumea niciodatã cu ceea ce îi dãdeau profesorii. Aici, în cãrți lucrurile se schimbau, deja avea mai multe date ale problemei şi putea vedea lucrurile altfel.

Acum Maria a venit în țarã şi era obositã . Era mai mulțumitã de ea însãşi şi mult mai maturã. Parcã era o altã persoanã, deşi era aceeaşi, acum experiențele ei o schimbaserã. Cât era elevã şi studentã tot auzea mereu vorbindu-se cã dincolo este altfel, numai cine poate merge acolo poate simți şi vedea diferența. Aşa era pentru cel care pleacã în afarã, când se întoarce în țarã simte şi vede altfel lumea şi lucrurile, dar în acelaşi timp superficialitatea altora nu prea o mai poate înghiți.

Maria, odatã venitã, se simțea singurã, se simțea cu adevãrat singurã, acum îşi continua starea de singurãtate pe care o trãia în Franța şi pe care a tot încercat sã se acomodeze cu ea, dar nu a reuşit pânã la urmã. De ce se simțea singurã ? Pentru cã nu putea altfel. Dar în Franța s-a simțit cu adevãrat singurã şi umilitã. Parcã continua aceeaşi stare de singurãtate de acolo. Nu prea a ştiut ce este umilința pânã atunci. Dar nici indiferența altora nu prea a ştiu ce înseamnã. Când a revenit în țarã pentru prima datã starea aceasta de urã şi de bârfã pe care o adresau unii împotriva altora a vãzut-o parcã pentru prima datã. Dar în acelaşi timp se simțea foarte bine şi îşi dãdea seama ce lucru extraordinar este prietenia. Atât de mult ştia acum sã aprecieze prietenia unui coleg, prietenie pe care altã datã nu prea ar fi dat multe parale pe ea, acum aceastã prietenie i se pãrea esențialã. Salutul unei colege, zâmbetul unui coleg i se pãreau gesturi de o umanitate de care suferise o perioadã lungã de timp şi acum simțea nevoia sã se vindece de asta. Zâmbetul oamenilor i se pãrea cel mai frumos gest pe care ar fi putut sã-l vadã , zâmbetul era pentru ea ceva esențial pentru viațã. Acolo oamenii nu zâmbeau, sau zâmbeau dar nu-i zâmbeau ei. Acolo ea s-a simțit foarte singurã şi şi-a dat seama cât de importanți sunt prietenii, cât de mult ştia sã aprecieze asta. Acum ştia cã un om cu adevãrat singur este cel care nu poate avea prieteni, care nu are încredere în nimeni, care nu oferã nimic şi în acelaşi timp nici nu poate

primi nimic în schimb. Nu primeşte pentru cã nu a dat niciodatã nimic nimãnui, pentru cã nu l-a interesat asta. Pânã la urmã iadul şi raiul sunt aici pe pãmânt, pânã sã-l trãim dupã dreapta judecatã a lui Dumnezeu.

Ea se simțea singurã şi acum, când a venit în țarã, trãia aceeaşi nostalgie. Şi-a dat seama cât de asprã a fost cu Mihai. Pentru cã ea l-a criticat foarte tare, chiar dacã îl iubea. Acum devenise mai conciliantã , mult mai îngãduitoare cu el, dar nu-l mai avea în fața ei sã-i mai spunã ceva sau sã-i spunã cã-i pare rãu, deşi îşi doarea foarte mult asta.

Starea ei lãuntricã nu era una de libertate, avea o stare de linişte pe care o trãieşti, o stare pe care o atingi tocmai dupã ce ai traversat un pustiu de singurãtate. Singurãtatea este cu adevãrat un pustiu. Dar în clipele de singurãtate cel mai important este sã te poți gândi la ceva. Iar ea, când era în Franța, se gândea la Mihai şi când se simțea sufocatã de aceastã iubire se gândea foarte mult la Dumnezeu şi plângea. Se alina cu gândul cã nu mai este chiar aşa de mult timp pânã ce ajunge acasã. Dar aceastã plecare a schimbat-o, a provocat-o şi a maturizat-o. Ea era gata sã-l ierte pe Mihai, orice ar mai face. S-a hotãrât sã fie bunã şi blândã cu el, şi prietenoasã, tocmai pentru cã el este un om deosebit şi este chiar un bãiat foarte cuminte.

Acum, pentru cã era foarte obositã şi singurã, s-a dus în Gradina Botanicã amintindu-şi de copilãrie. Din nou în mintea ei s-au adunat miile de trandafiri înfloriți pe care-i admira împreunã cu bunicii când erau la plimbare, parcã tot în jurul ei devenea rozul şi galbenul de trandafiri. Când mergea prin zona aceea, mirosul se simțea de departe, iar parfumul aerului era altul. Într-adevãr , aici te puteai relaxa în adevãratul sens al cuvântului .

Ce mult o interesa pe Maria sufletul uman, oamenii erau izvoare nelimitate de admirație şi de spaime şi aşa îşi punea tot timpul întrebãri cu privire la Dumnezeu. Cât de mult ar fi vrut Maria sã cunoascã adâncul sufletului omului, adâncul sufletului ei. Asta ar fi fost pentru ea teribil, pentru cã-şi zicea:"ființa umanã , cu toate ascunzişurile şi suferințele ei, acestea sunt pentru mine cele mai ascunse comori". Credea cã dacã va putea scoate la lumina înțelegerii aceste ascunzişuri , v-a putea înțelege foarte multe lucruri din durerile ei. Şi acestea nu vor fi atât de mari. Dar ea nu ştia cã atunci când vrei sã cunoşti tot mai mult, cu atât pericolul suferinței este mai mare. Da, creşte suferința sufletului. Acum îşi doarea foarte mult ca Mihai sã fie lângã ea, dar nu ştia cã el tocmai asta fãcea, pentru cã o urmãrea de ceva vreme.

Capitolul 6

.

Maria se simțea în schimb eliberatã. Era tristã din cauzã cã Mihai, credea ea, a uitat-o şi oricum şi-a gãsit o altã femeie cu care este acum, era eliberatã de unele idei ce şi le fãcuse despre ea, despre oameni. Înainte era foarte emoționatã când cunoştea pe cineva şi avea un fel de complex de inferioritate fațã de celãlalt. Trãia un fel de dependențã de pãrerea lui. Pentru ea conta foarte mult cum o priveşte un bãrbat sau o femeie şi de aceea trebuia sã fie tot timpul aranjatã, trebuia sã se îmbrace foarte bine şi cât se poate de elegant. Nu era niciodatã neglijentã cu ea însãşi. Iar când auzea pe cineva cã pleacã în afara țãrii nu trãia nici un fel de invidie fațã de acela dar îşi dorea şi ea foarte mult sã plece. Se întrista foarte tare, câteva zile visa, tocmai pentru cã ea nu a reuşit asta, dar spera cã într-o zi o sã apuce şi ea acele clipe, îi trecea foarte repede, îşi zicea: "lasã, cã am sã plec şi eu, nu mai este chiar aşa de mult timp pânã atunci.Au trecut trei ani de la revolutie, de acuma sunt alte perspective în țara asta, trebuie sã am răbdare."

Dar acum Maria trãieşte într-o altã dimensiune, nu mai este tentatã de o imagine exterioarã, deşi se pare cã şi latura aceasta era foarte importantã. Dar nu mai era atât de legatã de exterior. A început sã-şi punã problema unei alte existențe, unei alte direcții a vieții. Mereu îşi spunea: " ca sã fim liberi, trebuie sã respectãm cele zece porunci, dar cele zece porunci îți oferă o libertate interioarã foarte mare. Chiar dacã în afară nu mã simt prea liberã pentru cã vreau sã renunț la foarte multe lucruri, aceste renunțări, aceste compromisuri sunt esențiale pentru o libertate interioarã. Simt nevoia sã meditez foarte mult la această viață, la această existență. Pânã la urmã, oricât aş vrea mai mult, tot Dumnezeu rãmâne unicul mod de a-mi salva ființa lăuntrică. Dumnezeu este singurul care ne ia în serios. Şi totuşi cred cã oamenii duc povara unei greutăți, greutatea propriei vieți.

-Mã gândesc acum, cã unele greşeli, odatã fãcute nu le mai poți repara, odatã fãcutã o alegere, eşti deja schimbat , nu te mai poți întoarce, nu te mai poți întoarce sã iei cealaltă hotărâre pe care ai eludat-o. Acum nu

sunt nici veselã nici tristã, vreau ceva , nici eu nu ştiu ce-mi trebuie. Dar trebuie sã merg mai departe. Pânã la urmã nu trebuie sã-mi pierd copilãria. Eu merg mai departe pe drumul meu, nu am ce face, trebuie sã continui, mai am aproape doi ani de facultate, dar dupã aceea , este foarte important ceea ce voi face. Dupã licență trebuie sã-mi gãsesc un job foarte bine plătit, şi încet, încet sã-mi construiesc în paralel propia mea afacere. Trebuie sã ajung în Bucureşti înapoi, pentru cã aici nu prea îmi place, acolo se câştigã banii mai uşor şi mai repede. Iaşul rãmâne oraşul meu sufletesc, dar trebuie sã mã întorc în Bucureşti. Acolo o sã-mi caut o slujbã la o firmã, o sã dau un interviu, o sã dau un concurs, o sã vãd eu cum se procedeazã. Trebuie sã-mi dau cât mai repede examenele. Într-un fel îmi pare foarte rãu cã am fãcut facultatea în Iaşi, trebuia de la bun început sã o fac în Bucureşti, dar încãpãțânarea mea a fost aşa de mare. Mi-a zis mãmica cã nu o sã-mi fie chiar aşa de uşor, dar setea mea de libertate şi de independențã a fost mult mai mare ca sã ascult sfatul pãrinților, dar asta este acum. M-am îndepãrtat de centru, poate cã am fãcut o mişcare greşitã. Dar acum trebuie sã termin, şi atunci voi vedea ce voi face. Bursa aceasta pe care am avut-o în Franța, mi-a prins foarte bine şi cred cã dã bine la C.V. Mai trebuie sã dea şi bine la cei care vor auzi de mine atunci când vor vedea aceste luni petrecute în Franța. Poate cã ar fi trebuit sã fac mai multe pentru a rãmâne acolo, am fãcut totuşi prea puțin pentru asta. Dar cum sã rãmân acolo, aici trebuie sã mã întorc, sã termin facultatea . Am gãsit acolo pe cineva care a renunțat la faculatea din România şi a rãmas, dar nu era fericitã. Lucra într-un bar, iar ca sã facã facultatea în Franța îi trebuiau bani serioşi, îi venea foarte greu sã-i strângã, câştiga foarte puțin. Dar eu nu pot face asta, eu trebuie sã rãmân aici şi sã mã realizez aici. Ce frumoase sunt florile astea, trandafirii aceştia, bunicul care îmi dãdea ciocolatã pe furiş!”

Maria începu sã râdã în sinea ei. Cât de frumoasã i se pãrea singuratea în acele momente, ha..ha…şi chiar râdea de una singurã.

Cam astea îi sunt gândurile înainte de întâlnirea decisivã şi fatalã cu Mihai. Ea se plimbase printre copacii expuşi la soare şi la privirile oamenilor, apoi se aşezase pe o bancã şi acolo a început sã-şi macine gândurile, stãrile, lacrimile şi zâmbetele în singurãtate. Când îşi amintea de ceva frumos, un zâmbet îi apãrea pe fațã. Exact ca o pasãre de primăvară care zboarã pe cerul atât de albastru încât îl poți atinge cu mâna. Dar Maria când avea gânduri care o prãbuşeau, vãrsa lacrimi pe fațã , aşa cum lasã o femeie deosebit de frumoasã în fața unei icoane a Maicii Domnului sau a Mântuitorului Hristos, taina ei şi suferințele ei.

Cât de frumoase sunt bãtrânele acelea neputincioase care nu mai au mare lucru în viață aceasta şi singura lor ocupație este sã se roage Bunului Dumnzeu pentru binele copiilor, nepoților şi întregii omeniri. Cât de frumoasã este o asemenea femeie care are trupul atât de neputicios dar atât de pregãtitã sã primeasca durerea şi sã înțeleagã rostul eliberator al vieții care e mai tare ca moartea în rugãciunea cãtre Dumnezeu.

Capitolul 7

Maria era în meditația ei obişnuitã. Parfumul din Grădina Botanică era ca altã datã în copilãrie , nimic nu s-a schimbat. Statuile, pietrele , aceleaşi, parcã nici nu ar fi trecut paisprezece ani de când venea aici cu bunicii sã admire florile, natura , cerul şi sã mãnânce ciocolatã cu bunicul pe furiş. Numai bãncile erau mai vechi. De multe ori medita Maria în Grãdina Botanicã. Aici se simțea mai aproape de Dumnezeu, în naturã, aici, în grãdinã, în mijlocul florilor, ea se considera cã este în biserica lui Hristos. Natura toatã era pentru ea biserica fãcutã de mâinile lui Dumnezeu. Natura toatã era bijuteria creatã de Dumnzeu pentru om, pentru oameni.

Acolo, în Franța, Maria s-a izbit de o realitate care era pentru ea iluzorie, dar nu numai pentru ea, ci şi pentru foarte mulți români. Când s-a dus cu bursa, a constatat cã nu era nici pe departe ceva asigurat, a trebuit sã se apuce de muncã pentru a se întreține şi atunci a cãutat disperatã o scãpare. Pentru cã acolo erau oameni care nu-i interesau de soarta ei, de existența ei, acolo i s-a asigurat doar şcoala şi o cazare, doar pentru o sãptãmânã, iar dacã voia sã stea mai mult timp, trebuia sã-şi caute de lucru şi sã câştige bani pentru a se întreține. A mai auzit un caz de români care au plecat din România cu banii plãtiți de o firmã, dar prețul dat pe

bilet era atât de mic, încât dacă s-ar fi întâmplat sã piardã avionul, cum au şi fãcut, prețul din bilet nu cuprindea o eventualã cazare şi mâncare, acolo, cât de cât, ca sã nu mori. Încât românii aceştia sãracii , au stat doisprezece ore afarã, pe o bancã , noaptea în frig şi nu au mâncat nimic pânã ce au ajuns în România, pentru cã nici ei nu au fost informați, sau au fost informați prost, cã s-au dus în interesul firmei nu al lor personal. Ei ştiau cã acolo li se asigurã totul, şi când colo au fãcut foamea. Iar dacă vrei sã te descurci cu banii româneşti, în afarã este destul de greu.

Aşa cã Maria s-a trezit dintr-un vis frumos şi seraphic, iluzoriu, în ceva extrem de neplãcut. Brusc a ieşit din vis şi a trebuit sã munceascã ceva, dar a fost fatã descurcãreațã, şi a muncit chiar mai mult decât era necesar, a câştigat ceva bani cu care a venit în țarã. Lumea din Franța era o lume mult mai bunã din punct de vedere material, dar spiritual ea nu s-a simțit bine de loc, era ceva cu totul şi cu totul diferit de ceea ce am vãzut noi şi am fost noi educați, aici oamenii sunt mai buni, sau poate cã era ea o naivã.

Acum Maria era obositã şi chiar voia sã uite. Dar se gândea şi la altceva.

-Eu cred cã am fost pusã la un experiment, dar la ce fel de experiment? Capacitatea de adaptabilitate în condiții cu totul şi cu totul nefavorabile comoditãții mele. Sã vadã cum mã descurc? Dar cine? Dacã nu am de mâncare, dacã nu am unde sã dorm, cum voi proceda şi unde voi rãmâne pânã la urmã, chiar cedez şi plec acasã înapoi, pentru cã mulți au fãcut-o, au plecat. Bun, şi dacã nu mã descurcam? Îți dai seama, dacã nu mã descurcam? Unde puteam sã ajung? Mã cuprinde disperarea. Sã trãiesc numai cu o singurã masã pe zi, dacã voiam sã mãnâc mai mult trebuia sã muncesc. Sã fãc foamea pe acolo. Am auzit eu ceva de asta înainte, dar am crezut cã sunt poveşti , dar iatã cã aceste poveşti am ajuns sã le trãiesc şi eu. Eu am crezut cã aşa ceva este imposibil. E vorba de două fete care au plecat la nemți, de la ele ştiu, când s-au întors în țarã. Schimb de copii, de elevi de la şcoalã. Copiii de nemți au venit aici sã viziteze România, iar în schimb copiii de aici din România s-au dus la ei , la pãrinții copiilor. Iar aici copiii au fost purtați peste tot, au fost tratați cum se cuvine, ca oamenii, au avut tot ce le trebuie, iar ai noştri când s-au dus acolo, au stat trei zile, iar cât au stat le-au dat la prânz o cafea şi un pachet de biscuiți sau o prãjiturã, iar ei mâncau bine mersi ca nişte nesimțiti şi-i țineau pe bieții copii flãmânzi, în halul acesta am trãit şi eu, o lipsã de umanitate, de ți se scârbeşte sã mai auzi de ei. Bieții copii fãceau foamea şi nu i-au plimbat pe nicãieri, i-au ținut în casã, cred cã aceia erau nişte inculți, oameni fãrã Dumnezeu. Nici mãcar nu vorbeau cu bieții copii, au ajuns ãştia în țarã traumatizați, abia aşteptau sã se întoarcã, parcã ar fi fost în altã parte, şi nu într-o casã de oameni. Asta a fost un fel de schimb prin şcoli, prietenie între români şi nemți, mare prietenie. Iar eu la francezi, ce aberație. Eu credeam cã sunt primitã acolo ca studentã bursierã, cu casã , cu masã asiguratã, nu ca un muncitor sezonier, când colo eu trebuia sã-mi câştig existența. Şi dacã nu mã descurcam? Faptul rãu este cã nu m-a prevenit nimeni despre aceste lucruri. De ce oare nu ni se spun toate astea ca sã ştii la ce sã te aştepți. Nu mi s-a spus. Cred cã am fost pusã la un experiment, dar pe care l-am câştigat, dar nu mi s-a dat nici un premiu, singurul premiu sunt înjurãturile mele. Au vrut sã vadã cum mã descurc, cum mã descurc eu şi ceilalți ca mine. Dacã altã datã râdeam de vorba “fie pâinea cât de rea, tot mai bunã-i-n țãra ta”, acum nu-mi mai vine sã râd.

Ce important este sã ai o copilãrie fericitã. Pânã la urmã e bine sã pãstrezi numai ceea ce este frumos. Numai atunci când îmi amintesc ceva frumos pe care l-am trãit, numai asta îmi dã putere sã depãşesc, numai asta mã face o ființă puternicã.”

Dar Maria avea o jenã sã le povesteascã altora ce a pãțit ea şi ce a însemnat experiența ei umilitoare.

-Nu ştiam cã trecând de aici dincolo, eşti atât de dispreţuit. Am fost într-o salã şi m-am umplut de bucurie şi de entuziasm, când am vãzut în programarea doctoratelor, un profesor din România, era de la Cluj. Eu m-am dus cu atâta bucurie sã-l întâlnesc şi sã-l vãd cum îşi susține dizertația. În fața lui au mai fost doi profesori , unul din Germania şi celãlat din Spania, care şi-au susținut lucrãrile. Când i-a venit şi lui rândul, când au auzit cã este din România, o jumãtate din salã s-a golit, iar bietul profesor s-a blocat, l-a luat cu transpirații reci. M-am dus la el sã-l încurajez dar nu a contat. Profesorul era de filosofie şi susținea o lucrade despre filosofia greacã, din antichitate. Ce urât! Sã fii strãin este foarte incomod. Eu m-am simțit bine într-un fel şi respectatã pentru cã nu am insistat prea mult pe prietenia cuiva, dar prieteni nu am reuşit sã-mi fac, mi-am fãcut în schimb prieteni români de care ulterior am regretat cã i-am cunoscut, erau hoți şi aveau probleme cu poliția, care m-a anchetat şi pe mine, am tras o spaimă. Nu mi-am fãcut prieteni pentru cã nimeni nu avea încrede în mine. Dar şi eu am început sã nu mai am încrede în nimeni”.

Dar acum Maria era fericitã pentru cã era acasã şi putea sã-şi revadã florile şi lacul din vale. Îşi doarea sã se plimbe pânã dincolo de lac pentru cã acolo era mult mai plãcut. Îi plãcea foarte mult, era multã

sãlbãticie. I-ar fi plãcut sã meargã printre vii, dar îi era fricã . Dacã ar fi fost mai mulți ar fi fost excelent, pentru cã s-ar fi putut plimba şi ar fi fost în siguranțã. Şi un gând îi strãfulgerã prin minte şi zâmbi amar.
-Mihai! Ar fi extraordinar dacã m-ar putea plimba cu el prin sãlbãticiile astea, pe dincolo mai ales. Dar între mine şi Mihai eu cred cã totul s-a terminat.

Dar când s-a aşteptat cel mai puțin, s-a auzit strigatã şi l-a vãut pe Mihai în fața ei. De fapt mai întâi i-a vãzut adidaşii şi apoi a ridicat ochii şi l-a vãzut. S-a uitat atât de lung la el, încât nu l-a mai recunoscut, s-au uitat atât de lung unul la altul încât clipa aceea ar fi cuprins infinite clipe transformate în explozii solare. Niciodatã nu va uita clipa aceea, nici în momentele ei cele mai grele, prin care va trece mai târziu. Maria avea sã-şi aminteascã de acea privire, de acele clipe şi dorința ca acele momente sã se repete, sã le trãiascã din nou, o va tãia pânã în cea mai neînsemnatã coardã a conştiintei ei şi o va transforma apoi, abia dupã ce a atins culmile unei deznãdejdi vecine cu nebunia, în ființa aceea atât de puternicã şi de neînvins.

Însã dorința ei mare era aceea de a-l tranforma pe Mihai în omul de care ea avea nevoie ca sã fie cu ea însãşi. Ea va insufleți aceastã dorințã care îi va da puterea şi speranța sã-şi ducã mai departe încercarea. Încercãrile Mariei aveau sã fie mari, dar sã nu mai discutãm despre asta pentru cã de aici începe monentul cel mai frumos de pânã acum în existența ei.

Capitolul 8

-Maria, ce faci Maria?
-Mihai !!
-Da, cum a fost în Franța?
-Interesant, dar nu mi-a plãcut, şi Maria a lãsa capul în jos. Sunt mult mai avantajați decât noi, dar din o mie de motive, de noi este mult mai bine decât de ei.
-De ce?
-Nu pot sã-ți spun, dar lasã, când ai sã ajungi şi tu acolo, totul este foarte bine, ai sã înțelegi, altfel nu pot sã-ți spun.Dacã ai şti…
-Ce sã ştiu?
-Cã am fost rea cu tine , cã te-am judecat întotdeauna aspru.
-Nici eu nu am fost cinstit cu tine şi nici nu am recunoscut fațã de nimeni, nici fațã de mine şi nici de tine cã eu….
-Mihai , dacã spui ceva , aş vrea sã nu regreți mai târziu ceea ce spui acum, mai bine nu spune, şi Mariei i se frânse inima.
-Dar nu am sã regret. Vreau sã-ți zic, nu ştiu cum sã încep, eu țin foarte mult la tine, cã te iubesc!
-Chiar mã iubeşti?
-Da!
-Mi-a fost atât de dor de tine!
-Şi mie mi-a fost dor şi într-un fel schimbarea asta a ta m-a schimbat foarte mult, şi în bine cred eu.
-Ştii, cât am stat în Franța, mi-a fost foarte dor de tine şi eu care credeam cã abia acolo am sã te uit. Numai la tine m-am gândit tot timpul, într-un fel ca sã mã salvez. Depãrtarea asta m-a fãcut sã vãd foarte clar lucrurile.
-Da, eu m-am schimbat. Chiar m-am schimbat şi-mi dau seama cã numai pe tine te am şi cã ar trebui sã las copilãriile şi sã mã schimb.
-Dar mie îmi plac copilãriile tale.
-Dar parcã nu-ți plãceau.
-Atunci da, dar acum, m-am schimbat şi eu , vãd altfel lumea.
-Dar mie nu-mi mai plac.Vezi Maria, Mãriuța mea, vreau sã nu ne mai despãrțim, sã nu ne mai despãrțim niciodatã. M-am simțit ca un laş atunci când ai fost plecatã. Nu vreau sã te pierd!
-Nu, nu ai sã mã pierzi! Stai liniştit, nu ai sã mã pierzi!

Mihai era foarte tulburat cã o vede acum pe Maria dupã atâta vreme şi parcã ar fi vãzut-o pentru prima oarã. Parcã niciodatã nu o vãzuse mai frumoasã, stãtea şi se uita acum la ea şi nu-şi putea explica de ce atâta vreme nu s-a înțeles cu femeia din fața lui. Nu-şi putea înțelege orgoliul şi nici nu şi-l putea accepta. Depãrtarea o fãcuse pa Maria sã aibã un aer de mister. Îi vedea acum pe chip un aer parizian pe care altã datã nu i-l vãzuse, nu i-l vãzuse pentru cã nu exista, dar acum acest aer o fãcea mai accesibilã minții lui şi închipuirilor lui despre femeia lui, despre femeia visurilor lui. Acest aer de mister pe care ți-l dã distanța şi trecerea ireversibilã a timpului, îi fac pe doi oameni sã comunice într-un fel pe care altã datã nu erau capabili sã simtã, sã se apropie şi sã se înțeleagã. În ciuda depãrtãrii, ei se legaserã mai mult sufleteşte. Culmea, aceastã absențã care a durat o mai mare perioadã de timp, i-a fãcut pe unul şi pe celãlat sã se înțeleagã mai bine, pentru cã fiecare a reflectat mai multã vreme la el însuşi şi la celãlat. De fapt fiecare a trãit o formã de singurãtate care-i fãcea acum mai meditativi, mai tainici, chiar mai romantici, şi chiar mai pregãtiți pentru viațã. Acum parcã venise momentul ca ei sã se pregãteascã pentru a se întâlni, pentru a se cunoaşte.

Maria era un copil pur şi cuminte care-i plãcea foarte mult sã învețe, studiul era pentru ea ceva esențial. Şi Mihai era un copil cuminte, pentru cã şi el în liceu a studiat foarte mult şi a venit în facultate cu gândul sã facã carierã dupã ce o s-o termine. Dar înclinația lui spre uşurãtate l-a îndepãrtat încet, încet , pe nesimțite de studiu. Nu a luat mãsuri la timp pentru a se schimba pe sine în bine. Aşa cã acum se simțea foarte departe de ceea ce credea când era adolescent, cã ar putea sã devinã. Şi-a schimbat mult traiectoria pe care o credea şi o visa atunci, în adolescențã. De multe ori, înainte de culcare, avea o nostalgie stranie cã şi-a pierdut nevinovãția. Cât de importantã i se pãrea acum puritatea, curãția sufletului şi a trupului, pentru a putea trece de suferințele şi neliniştile înterioare, pentru a putea merge mai departe. Atunci când simți cã te sufoci, cã te elimini pe tine în interior şi cã nu poți sã faci paşii lãuntrici în tine, către tine, pentru a putea merge mai departe, trebuie sã te agăți de ceva, şi de ce anume te poți lega dacă nu de stările acelea de puritate pe care le trăiai în perioadele de început ale copilăriei şi adolescenței, când încă viața nu te-a schimbat şi nu te-a înrăit aşa de tare . Atunci ar fi vrut sã se ascundã , sã nu se mai arate lumii, sã nu se mai întâlneascã cu prietenii care erau de multe ori indecenți, pãnã la brutalitate şi asta doar aşa în sens de glumã. Dar de multe ori gluma lor era cu adevãrat oribilã şi el râdea cu poftã la glumele lor. Acum i se fãcea silã.

Chiar dacã el în sinea lui se opunea la ceea ce fãceau ceilalți, recunoştea pânã la urmã cã şi lui îi fãcea foarte multã plãcere sã se dea râsului şi înclinațiilor spre plãcere înterzise de care erau capabili colegii şi totul doar aşa din glumã. De multe ori simțea aşa o jenã fațã de ceilalți care râdeau ca ultimii oameni din nimic, când se vorbeau lucruri mizerabile, dar apoi vorbea şi el, nu se dãdea în lãturi. Înclinția spre mizerie o avea înfiptã în el şi chiar dacã la început se opunea ceda în cele din urmã, se lãsa şi mai mult târât în plãcerile pe care le trãia mai mult în imaginație, dar tocmai asta era problema, cã în imaginație îi plãcea foarte mult sã îşi trãiascã aceste halucinații, dupã care, se ivea ocazia să le trăiască şi în realitate, pentru că el deja îşi pregătise în minte terenul. În acelaşi timp, avea şi momente în care starea de plãcere nu avea curajul sã şi-o ducã mai departe, pânã la capãt, pentru cã avea o anumitã jenã fațã de el însuşi şi fațã de ceilalți.

Dar acum, pentru cã o vedea pe Maria, se simțea foarte bine, se simțea altfel, mereu se simțea altfel, atunci când se gândea la ea. Chiar şi în gânduri îl oprea sã nu meargã mai departe cu prostia. Şi se oprea imediat undeva. O avea pe Maria în fațã şi simțea cum a gãsit ceva care îl ajutã sã facã sã disparã din sufletul lui ceea ce este urât şi rău şi chiar se simțea fericit pentru cã avea speranțã cã ceea ce pierduse bun şi curat în viața lui avea sã gãseascã.

Acum chiar simțea o nevoie teribilã sã-i spunã Mariei totul, sã-i cearã iertatre, s-o implore sã-l ierte pentru cã a şicanat-o de atâtea ori, pentru cã a jignit-o de atâtea ori în fața colegilor, cã nu s-a purtat frumos cu ea atunci când erau singuri. Voia sã facã acest gest pentru a se elibera, pentru cã ceea ce avea cu adevãrat frumos în el încã nu se pierduse. Ei îi fãcea tot felul de fițe, avea momente când trecea pe lângã ea şi se fãcea cã nu o vede, şi nu-i dãdea nici o atenție. Acum ar fi vrut sã o ia în brațe şi sã fugã cu ea pâna departe, la capătul pământului, departe de toate tentațiile, de toți colegii, de toate maşinile de pe stradã, de toate casele. Mihai era cu adevãrat îndrãgostit şi trãia disperarea aceea a bãrbaților îndrãgostiți de o femeie adevãratã care-i poate schimba, ştia, era conştient de faptul cã Maria era printre singurele femei din viața lui care-i poate schimba viațã şi apucãturile.

Bãrbații care sunt conştienți cã o femeie îi poate cu adevãrat schimba, bãrbații aceia pot fi fericiți în adevãratul sens al cuvântului, dar sunt puțini, iar Mihai este deocamdatã unul dintre ei.   Mulți bãrbați se schimbã pentru

cã vor sã fie alãturi de o femeie, dar foarte puțini conştientizeazã acest lucru. Or Mihai, tocmai asta ştia, pentru cã era un bãrbat foarte inteligent

Capitolul 9

-Mihai, ce faci Mihai?!!Te-ai schimbat!!
-….
-Nu mai eşti la fel.Te-ai transformat!. Parcã ai fi crescut. Da, te-ai fãcut mai mare, şi nu mai ştiu cum, dar arãți minunat. Arãți altfel decât te ştiam eu. Tare frumos ar fi fost dacã….
-Dacã ce, Maria…
-Mihai, ce s-a mai întâmplat pe la cursuri, colegii ce mai fac, cu profii, ce profi mai avem? Ce ați mai fãcut?
-Lasã colegii, nu vreau sã mai discut despre ei. Vreau sã discutãm despre noi.
-Despre noi?!
-Da , despre noi , Maria!
-Da?… rãspunse Maria, cu ochii foarte mari şi miratã, uimitã, nu-i venea sã creadã, nu se aştepta de la el sã înceapã aceastã discuție, deşi o aştepta de foarte multã vreme.
-Da, Maria, despre noi. Cât ai fost plecatã, numai la tine m-am gândit !
-Eu am crezut ….
-Nu, nu Maria, numai la tine m-am gândit şi sã ştii cã m-am schimbat foarte mult, m-am schimbat numai pentru tine. Ți-am simțit lipsa . Şi sã ştii cã m-am hotãrât sã mã schimb.Vreau sã-mi schimb viața. Ştiu cã viațã mea nu are nici un sens fãrã tine. Nu ştiu, îmi doresc atât de mult sã mã schimb. Aş vrea sã-ți spun ceva, sã-ți spun ceva la care m-am gândit.

Maria se uita la el şi nu-i venea sã creadã. Îl asculta uimitã şi simțea cum îi creşte inima şi vedea cum începe sã aibã mustrãri de conştiințã, pentru cã a avut momente când l-a criticat foarte tare pe Mihai. De când l-a cunoscut, l-a criticat, pentru cã era foarte uşuratic şi avea momente când era foarte neserios.
-Vreau sã fii soția mea, Maria.
-Stai Mihai, stai, abia m-am întors.
-Tocmai de aceea, vreau sã te schimb şi pe tine, aşa nu se mai poate, şi sã-mi promiți cã te mai gândeşti.
-Da, Mihai, vreau sã mã cãsãtoresc cu tine, acesta este drumul nostru.
-…
-Te iubesc Maria.
-Şi eu te iubesc, Mihai!!!
-…
- Cât am fost plecatã în Franța , m-am gândit tot mai mult la tine, tot mai mult, şi aceastã distanța de țarã, de tine, în loc sã mã facã sã te uit, şi mai mult m-a apropiat. Depãrtându-mã şi cunoscând şi alte locuri şi alți oameni, asta m-a fãcut sã nu te mai critic aşa de tare, aşa de aspru. Îmi era foarte greu sã te accept deşi în mine nutream un sentiment foarte plãcut şi profund pentru tine. De câte ori nu am plâns de nervi de una singurã din cauza ta. De câte ori nu m-am luptat cu mine însãmi sã te uit, dar nu te puteam uita. Depãrtându-mã, mi-am dat seama ce greşalã am fãcut, pentru cã nu te-am acceptat aşa cum eşti şi pentru cã am vrut sã te schimb dupã cum îmi închipuiam eu cã eşti şi dupã cum îmi doream sã fii. Dar am greşit. Acum îmi dau seama cã eşti omul de care am nevoie, omul pe care mi l-am dorit sã fie lângã mine toatã viața şi vreau sã nu mã mai despart de tine niciodatã. Spune-mi ce sã fac ca sã nu mai greşesc în fața ta? Spune-mi cum trebuie sã te accept ca sã nu te mai provoc, ca tu sã nu mã mai jigneşti şi sã ne certãm iarãşi, iarãşi. Pentru cã mereu te-am provocat ca sã mã jigneşti în public, de fațã cu toți colegii, deşi toți ştiau cã ne iubim şi ne dãdeau circumstanțe atenuante. Spune-mi ce sã fac ca sã nu o luãm de la capãt. Spune-mi ce sã fac ca sã nu te pierd.
Mihai se uita la ea uluit fãrã sã spunã nici un cuvânt.
Ea se uita la el şi-i zicea:
-Eu chiar țin la tine, chiar îmi place de tine, Mihai, şi cred cã te-aş iubi mereu tot mai mult, dar aş vrea sã te iubesc cu o altã iubire decât aceastã stare şi acest sentiment atât de pasional care poate sã ținã o lunã sau un an

după care să nu mai avem nimic să ne spunem. Ci vreau să avem unul faţă de altul sentimente puternice, profunde, sănătoase care durează toată viaţa. Pentru că iubirea adevărată între un bărbat şi o femeie înseamnă în primul rând sănătate, înseamnă echilibru şi libertate, nu înseamnă dependenţa asta stresantă a unuia faţă de celălalt .
-Da, Maria, în faţa ta tot timpul m-am simţit liber, chiar dacă te necăjeam şi te jigneam şi ne certam, m-am simţit liber şi ştiam că ai să mă ierţi. Vreau să mă schimb, simt cum m-am maturizat şi cum gândesc acum. În timpul acesta am reflectat mult, am nevoie de o schimbare, dar de o schimbare în bine şi nu în rău. Or, dacă eu continui aşa, tot mai rău voi ajunge, pentru că nu există cale de întoarcere pentru mine.

Ştii ce am făcut acum o jumătate de an. Mai ţii minte sacoul acela alb, foarte scump, pe care mi l-a dăruit tata cu mama de ziua mea. Am jucat cărţi, am pierdut, nu aveam bani la mine şi atunci am lăsat sacoul să-l vândă ei şi să-şi ia banii pe el. Dacă nu aş fi făcut asta aş fi luat o bătaie îngrozitoare şi nu am avut ce să fac, cu ăştia nu te joci, te taie dacă nu faci ceea ce spun ei. Mă linşau, îţi dai seama!
-Ce ai făcut, Mihai? Cum ai făcut aşa ceva?
-Da, asta am făcut !
-Dar de sacoul acela nu prea te despărţeai, era modern, foarte modern, era sacoul tău preferat. Era ultima modă şi chiar costa o grămadă de bani, era de firmă.
-Da, l-am lăsat acolo şi împreună cu brăţara de aur pe carea mi-a făcut-o buni cadou. Înţelegi, buni mereu mă întreabă unde este brăţara, iar eu mereu îi răspund că acum se poartă foarte mult argint şi mie îmi place argintul mult mai mult decât aurul, aurul este pentru atunci când voi fi mai bătrân. Şi mi-am cumpărat o brăţără de argint foarte ieftină, de fapt nici nu-i din argint, e dintr-un material inoxidabil, dar buni ştie că e din argint şi se mulţumeşte cu explicaţia asta, dar de multe ori mă întrteabă unde îmi este brăţara, unde am pus-o, dacă nu cumva am pierdut-o. Zilele astea l-am văzut pe cel care m-a bătut la cărţi cu brăţara mea la mâna lui, sacoul nu-l mai avea pentru că-l vânduse, nu mai puteam de ciudă.
-Mihai, dar tu eşti un băiat inteligent, cum ai putut să faci asta?
-Da, dar pe cât sunt de inteligent, pe atât sunt de prost.
-Poate că ar trebui să ne rugăm la Dumnezeu mai mult, pentru că numai El ne poate curăţi de starea asta de ameţeală şi derută în care suntem şi trăim acum.
-Da, dar tu ştii că eu nu mai cred în Dumnezeu!
-Eşti bărbat, bărbaţii au aşa o predispoziţie să nu se angajeze în practicarea credinţei, dar şi când se angajează, atunci puţine femei îi mai pot ajunge din urmă.
-Maria, vreau să merg la biserică! Vreau să mergem la Mitropolie, acolo mă ducea bunica, mama nu avea timp iar pe tata nu-l interesa problema. Vreau să mă duci la biserică, la cuvioasa Paraschiva, ca ea să se roage la Dumnezeu pentru noi, ca să ne ajute să ne schimbăm unul pe altul. Poate ne luminează minţile. Dacă ai şti câtă nevoie de eliberare am, simt nevoia să scap de tot ceea ce am făcut rău până acum, să încep o nouă viaţă, o nouă existenţă şi vreau să fac asta alături de tine. Nu am decât douăzeci şi patru de ani, dar sunt atât de înaint în vârstă. Ştii, am citit undeva că unii tineri sunt deja bătrâni, aşa mă simt eu. Devin bătrâni pentru că au experimentat nepermis de mult lucrurile rele, aşa cum am făcut eu.
-Hai, lasă, nu mai exagera acum, nu te mai speria aşa de tare şi oricum Dumnezeu ne iubeşte mai mult decât ne iubim noi pe noi înşine.
-M-am săturat Maria, cum să joc la cărţi şi să pierd cadoul cel mai de preţ pe care mi l-a dăruit şi tata, şi bunica, tu ce zici de asta, nu e ceva satanic ceea ce am făcut eu, de-a dreptul diavolesc?!
-Hai, nu mai exagera, ai avut şi tu momentele tale de slăbiciune, ai vrut să te dai şi chiar te-ai crezut un tip invicibil, atâta tot şi ai arătat că nu-ţi pasă. Acum, de ce nu eşti consecvent cu prostiile tale, la urma urmei asta este, cu toţii facem tot felul de tâmpenii!
-Bine, dar nu aşa cum am făcut eu!
-Până la urmă toţi avem dreptul să ne trăim până la capăt propriile noastre aberaţii, fiecare şi le trăieşte în felul lui.
-Da, dar eu la acele lucruri ţineam foarte mult şi tocmai pe acelea să le dau!
-Poate că asta te-a făcut să conştientizezi ceea ce ai făcut şi te-a făcut să gândeşti asupra consecinţelor faptelor tale.
-Da, asta m-a făcut să fiu altfel şi să mai gândesc ceea ce fac, dar aşa, să mă asociez cu tot felul de linguşitori care să mă scurgă de bani.

-Trebuie sã te ierţi şi tu puţin, Dumnezeu te-a iertat, dar trebuie sã te ierţi şi tu!
-Crezi cã m-a iertat Dumnezeu?
-Dacã nu te ierta, nu fãcea El ca noi sã ne întâlnim şi sã avem discuţia asta acum, nu crezi cã ceea ce trãim noi este o minune a Lui?
-Ba da, asta nu poate sã fie decât minunea Lui pentru cã eu nu mai speram cã vom avea o discuţie de genul acesta care sã ne descopere pe noi, unul altuia şi sã fim fericiţi, pentru cã acum suntem fericiţi.
-Da , aşa este, acum noi doi suntem cu adevãrat fericiţi, ceea ce eu trãiesc acum nu am mai trãit niciodatã, sunt sentimente cu totul şi cu totul noi, aşa ceva eu nu am mai trãit!
-Dar şi pentru mine este ceva cu adevãrat nou!
-Îţi dai seama, sã joc la cãrţi şi sã pierd acolo cele mai frumoase lucruri ale mele, dacã nu lãsam toate bijuteriile, mã bateau ãia pânã mã nenoroceau , ajungeam la spital, poate cã mã şi omorau în halul în care erau, unul a scos şi cuţitul şi a sãrit la mine. Şi totul provocat de mine şi numai de mine, ce am cãutat eu acolo, nu trebuia sã-mi fac prieteni asemenea oameni.
-Sã nu-mi spui cã ai încercat sã te şi droghezi.
-Ba da, eram drogat atunci când m-am apucat de jucat cãrţi. Dar fumasem ceva, atâta tot, eu nu mã mai droghez, eu nu vreau sã mai aud despre asta. Nu vreau sã mã mai duc în cluburile alea oribile cu tot felul de oameni dubioşi. Ştii ce am pãţi acum câteva zile? Pentru cã nu am vrut sã mã mai duc în nici un fel de club, sã nu-i mai vãd pe nici unul dintre aceia, mi-au spart parbrizul la maşinã şi eu a trebuit sã-i spun tatei cã a fost un accident. Tata a vrut sã meargã la poliţie sã declare accidentul dar eu nu am vrut sã mã duc, de fricã sã nu mã creadă cei cu care m-am amestecat, cã vreau sã-i dau în gât la poliţie. Aşa cã i-am spus tatei cã a cãzut o piatrã pe parbriz şi acesta s-a spart, dar eu cred cã tata bãnuieşte ceva şi face el propiile lui cercetãri fãrã sã mã mai întrebe pe mine. I-am spus cã a aruncat un nenorocit de aurolac o piatrã pe parbrizul meu şi mi l-a spart, aşa am mai scãpat şi de insistenţele tatei, pentru cã şi tãticu este aşa de cicãlitor când vrea sã afle ceva, dar oricum de la mine nu prea are ce sã afle, cã eu nu-i spun.
-Cred cã ar fi bine sã-i spui tatãlui tãu absolut tot, poate te ajutã într-un fel.
-Ba nu mã ajutã de loc, nu face decât sã se certe cu mama din cauza mea, iar eu sunt sãtul de scandaluri.
-Bine, faci cum vrei tu şi cum crezi cã e mai bine pentru tine.
-Tata m-a crezut pe cuvânt, dar mai degrabã m-a lasãt pe mine sã cred cã m-a crezut şi mi-a dat banii sã schimb parbrizul. Nici nu-mi mai venea sã le mai cer bani, oricum nu credeam cã o să-mi mai dea. Sunt speriat, nici nu ştiu ce sã fac, sã-mi revin, sã mã schimb, sã nu mai am atâtea probleme.
-Da, or sã se rezolve toate.
-Am vrut sã mã schim cât ai fost tu plecatã. Şi chiar ma-m schimbat. Cât de mult îmi doresc sã fiu din nou copil, sã fiu ca la doisprezece ani, treisprezece ani, pe atunci nu fãceam atâtea tâmpenii.
-Fãceai altele, stai liniştit, nici nu-ţi mai aduci aminte, dar dacã ai întreba-o pe mama ta cred cã are sã-ţi spunã o grãmadã.
-Şi dacã nu ar fi timpul acesta atât de periculos pentru creierii mei, dacã nu ar fi atâta pornografie care sã-mi provoace mintea şi simţurile!
-Nu te mai lãsa provocat!
-Dacã ar fi aşa de uşot precum pare şi precum spui tu. Ce, tu nu te simţi provocatã?
-Ei nu, dar eu mã mai duc pe la bisericã şi mai am şi alte idei în cap. Mai am şi pãrerea opoziţiei, ca sã zic aşa, şi când mai este cineva care criticã parcã nu te duci aşa cu tot sufletul într-o chestie.
-Aşa-i, cã la bisericã se cam criticã vremurile astea.
-Sigur, în unele locuri mai mult, în alte locuri mai puţin, dar acolo se discutã de o anumitã conduitã pe care noi o ingnorãm. La şcoalã şi la bisericã încã sunt locuri, dacã nu cumva singurele, din societate unde se mai poate discuta despre moralitate şi despre cuminţenie. Asta este, cât or mai fi şi astea, pânã nu ne ducem cu toţii la vale.
-Ei, nici chiar aşa, trebuie sã fim optimişti!
-Ştii cã monahul de la Rohia era un monah foarte vesel?
-Chiar, nu am ştiut!?
-Da, şi pe mine m-a surprins veselia unui cãlugãr, aceastã idee, dacã eşti cãlugãr trebuie sã fii tot timpul vesel şi fericit.
-Dar de fapt, dacã eşti cu Dumnzeu şi nu ai nici o apãsare pe suflet, nu vãd de ce sã nu fii vesel şi eliberat.

-Da, dar mai sunt şi oameni care au conştiința pervertită şi pentru aceia nu cred cã existã atâtea procese de conştiiță.
-Vezi-ți de treabã cã şi aceia sunt nişte nefericiți.
-Cine ştie, nu putem sã ştim niciodatã, nu putem sã ştim decât aşa cum suntem noi, nu prea putem sã facem comparație.
-Maria, oriunde mã duc, numai femei goale, dar şi mai interesant este cã au început şi bãrbați goi sã aparã pe toate drumurile. Asta mã zãpãceşte de cap. Vreau sã fug de lumea în care am început sã mã plimb. M-am sãturat Maria, de toate astea. Vreau sã mã schimb şi sã fiu mult mai puternic, sã fiu o ființă mult mai tare decât eram, până acum am pozat cã aş fi puternic, vreau sã fiu cu adevărat o ființă puternicã. În forul meu interior sã fiu aşa şi nu în afarã. Până acum în afarã arãtam cã sunt puternic dar în realitate nu eram. Nu, eu vreau sã fiu tare în mine însumi şi sã nu mã mai intereseze aşa de mult cum arãt în fața altora. Cred cã am greştit foarte mult, am vrut sã apar aşa cum eu voiam sã fiu, fațã de alții, impunând altora sã recunoască ceea ce nu eram de fapt, eu eram doar un bãrbat slab. Acum chiar vreau sã fiu ceea ce credeam cã sunt.
-Ei, nici chiar aşa, nu te mai smeri atâta, asta, ceea ce spui tu seamãnã mai mult a deznãdejde.
-M-am sãturat Maria, hai sã fugim, hai sã fugim undeva la țarã.
- Dar ce sã facem la țarã?
-Nu putem sã fugim decât la bisericã şi în propia noastră minte sã ne curãțim.
- Acolo putem sã fugim.
-Da, da, acolo este foarte frumos. Îmi aduc aminte cã buni mã ducea la bisericã de Paşti, sã luãm lumina, mã ducea la Mitropolie sau la Golia. Cât de frumos era la Golia! Cât de frumos când se aprindeau toate lumânãrile, slujba se fãcea afarã şi iarba începea sã încolțească, era verde pe jos, iar toți oamenii erau cu lumini în mâini, iar bunica îmi cumpãra o lumânare mare, ea mi-o aprindea şi-mi punea o hârtie mare în jurul ei ca sã nu-mi pătez hainele de cearã. Şi culmea, cã atunci nu-mi era somn. Dar îmi era somn dupã aceea, dormeam prima zi de Paşti. Maria, ce sã fac, mã simt aşa de singur fãrã tine!
-Nu faci nimic Mihai, stai linişitit. O s-o luãm uşor, o sã ne vedem de învãțãt. O sã terminãm facultatea şi o sã plecãm în Bucureşti. Vrei sã pleci în Bucureşti cu mine?
-Cum sã nu? Cu tine vreau sã plec oriunde! Vreau sã ne cãsãtorim, dar sã ne cãsãtorim mai repede. Şi acum aş vrea sã mã cãsãtoresc cu tine ca sã scap.
-Stai liniştit, o s-o luãm mai încet, încet şi o sã ajungem acolo unde trebuie, unde o sã vrea Dumnezeu sã ajungem. Suntem în post, aşa cã nu mai e mult până la înviere, o sã ne rugãm şi mai mult la bunul Dumnezeu.
-Roagã-te pentru mine Maria, roagã-te pentru noi, ca sã nu mai fac tâmpeniile pe care le-am fãcut până acum.Vreau sã mã schimb, vreau sã fiu o ființã nouã. Îmi place atât de mult primãvara, tocmai pentru cã primãvara se trezeşte totul la viațã aşa cum mã trezesc şi eu.
-Stai, stai, disperatule, zise Maria, mai mult speriatã decât în glumã, ia-o mai încet pentru cã avem timp, avem toatã veşnicia în fațã.

Capitolul 10

-Maria, hai sã mergem la bisericã, te rog, hai sã mergem acolo la bisericã, la Cuvioasa Paraschiva.
-Mergem, dar vreau sã mã duci undeva.
-Unde?
-Ştii unde? Tocmai acolo, departe, dincolo de lac.
-Unde, cã nu-mi dau seama?
-Tocmai acolo în vii, la bisericuța aceea de lemn de pe vârful dealului, dupã ce traversãm viile, o vezi?
-Da, o vãd.
-Tot timpul mi-am dorit sã ajung până acolo în vii, e prea departe pentru mine şi singurã îmi este fricã sã mã duc, pentru cã este pustiu şi pot sã mã întãlnesc cu oameni foarte rãi sau cu vreun golan, cine mai ştie, Doamne fereşte! Am vrut tot timpul sã merg, dar în grup, până acum nu am reuşit sã conving pe nimeni sã meargã cu mine. Acolo este o bisericuțã micã, nişte case la marginea oraşului. Am putea vedea Iaşul de la distanțã. Şi plus cã în pãduricea de acolo e atât de frumos, e un aer de mister, de taină, de romantism, ca în

romanele acelea de altă dată cu amazoane, care se îndepărtau de sat ca să se întâlnească cu cel pe care îl căutau. De aceea vreau să merg.
-Dar e foarte departe până acolo, Maria, şi deja e seară şi am merge foarte mult, poate altă dată, cu maşina.
-Ia-o ca pe un fel de canon, vreau să mergem până acolo cu pasul, ca să vorbim, e ca un fel de îndepărtare de lumea asta în care suntem acum, parcă ar fi un gest de purificare pentru mine şi pentru tine, pentru noi amândoi.
-Dar e foate departe, poate altă dată o să mergem.
-Nu contează, recunoaşte că se vede foarte frumos de aici, nu e aşa că-i o privelişte minunată! Hai să mergem pănă acolo, te rog!
-Dar de ce, credeam că vrei să mergem la Cuvioasa Paraschiva.
-Da, o să mergem şi la Mitropolie. Dar eu vreau să mergem prin vii, te rog, te rog….Dacă ai şti de câtă vreme îmi doresc să merg acolo, de câtă vreme vreau să mă plimb prin viile acelea.Tot timpul mi-a fost frică să mă duc, pentru că mi-a fost teamă să mă plimb de una singură.
-Dar o să dureze cam mult.
-Nu-i nici o problemă. Hai să mergem şi vedem dacă vom ajunge.
-Vrei să o iau ca pe un fel de inițiere.
-Şi să mai spui că nu-ți place Mircea Eliade.
-Bine, hai să mergem, şi Mihai râse uşor, bine dispus şi cu adevărat fericit, mai zise:
-Să ştii că mie mersul pe jos îmi face foarte bine, mă face să mă simt foarte uşor şi să nu mai fiu aşa de stresat.
-Păi, când omul intră în natură, asta îl echilibrează şi îl face mai fericit şi mai liniştit, zise ea bucuroasă.

Cei doi, prinşi de mână mergeau spre lac. Au părăsit grădina. Deşi Mihai nici măcar nu a văzut pe unde merge, de copaci îi ardea lui acum, avea alte probleme pe cap, să mai poată vedea ce este în jurul lui. Patima lui interioară era mult mai puternică, decât toate frumusețile naturii. El nu o vedea decât pe Maria, după care se ducea ca după o eliberare şi după o nevoie teribilă de a fi altceva, cu totul şi cu totul altceva.

Dar Maria se simțea altfel, se simțea deja eliberată pentru că primise un răspuns la toate neliniştele ei şi la toate frământările ei. Acum parcă era cu adevărat în această lume, care devenise dintr-o dată extrem de frumoasă şi în felul acesta copacii pe care-i admirase atâta amar de vreme, de una singură, deveneau coloane imense care o faceau să zboare, parcă nu-i părăsise ci era împreună cu ei. Copacii deveneau un fel de trepte pe care ea călca să ajungă în înaltul cerului. Avea acea senzație teribilă de înălțime, pe care o avem şi noi uneori, când suntem atât de impresionați de ceva teribil, care ne rupe de realitatea concretă atât de constrângătoare.

De multe ori ni se întâmplă, când mergem pe undeva şi locul este total necunoscut, să trăim o stare de mister, de parcă noi am fi fost pe acolo de când lumea , sau că locul acela l-am văzut deja, l-am trăit în vis şi acel ceva extrem de frumos parcă ar merge în spatele nostru. Trăim în felul acesta sentimentul că suntem însoțiți de el. Avem starea aceea de prezență a unei frumuseți care este în urma noastră şi nu o să ne mai părăsească niciodată.

Aceasta era senzația pe care o trăia Maria, parcă purta mantia copacilor în spatele ei. Starea de plutire era teribilă. Mergea cu Mihai de mână dar parcă coborâse în inima ei toată liniştea şi toată fericirea din cer pe pământ. Maria era o visătoare, Mihai era un pragmatic eliberat de propriile lui gânduri, de propriile nelinişti şi în felul acesta îşi găsise bucuria. Ei erau fericiți şi ceea ce este frumos era că fericirea aceasta avea să dureze o perioadă foarte lungă de timp. Maria era fericită pentru că mergea în nişte locuri pe care le văzuse doar din depărtare şi pe care le admira mereu ca pe o dorință la care nu va putea ajunge niciodată. Acum avea şansa să le străbată cu piciorul, şi închipuirea devenea acum, cel mai frumos vis pe care putea să-l trăiască aevea.

Era teribilă acestă plimbare. Mergeau pe o alee cu trepte pe care le coborau cu grijă să nu cadă, pentru că erau amândoi amețiți de ceea ce trăiau şi gândeau. Ceea ce devenea foarte frumos, erau razele soarelui care proiectau crengile copacilor cu umbre teribile pe acele scări pe care ei le păşeau în linişte şi pace deplină. Parcă ei ar fi călcat direct pe acele crengi proiectate pe norii cerului. Mergeau tăcuți fără să mai spună nimic, trăiau cu sentimentul că îşi spuseseră totul, chiar simțeau nevoia şi unul şi celălalt să nu mai spună nimic, să tacă. Tăcerea asta era starea celei mai fericite iubiri şi a unei puteri mai mari decât moartea care ne pândeşte în permanență fără să ne sperie. De multe ori tăcerea dintre doi poate fi atât de puternică şi atât de grăitoare, mul mai mult decât un râu de cuvinte. Mergeau încet, alene iar Maria se uita la copaci. Dintr-o dată o veveriță a țâşnit dintr-o creangă şi a sărit pe o altă creangă, coborând pe tulpina copacului, ajungând până la iarbă, până

la frunzele cãzute, dupã care, cu o vitezã agale, a început sã se agațe de tulpina urmãtorului copac şi pânã sã ajungã sus, a fãcut o sãriturã şi a dispãrut. Maria a urmãrit veverița şi la strâns mai tare pe Mihai de mânã, fãrã sã se uite la el şi fãrã sã îi spunã nimic, pentru cã era convinsã cã el a vãzut ca şi ea veverița şi e fascinat de jocul ei. Nu a spus nimic şi a mers mai departe spre lac, cu bucuria veveriței care se mişca, sãrind prin crengi dupã jucãriile ei de foc.

Însã Mihai nu a vãzut veverița, deşi Maria era convinsã cã şi el a vãzut ceea ce era de vãzut. Niciodatã nu vor şti cã el a vãzut doar asfaltul pe care cãlcau iar ea, Maria , veverița , crengile şi cerul. Aceastã stare a trecut neobservatã pentru cei doi şi nici unul nu a ştiut ce a vãzut şi a trãit celãlat, deşi erau convişi şi unul şi altul cã fiecare a trãit experiența celuilalt. El era convins cã Maria îi ştie pãnã şi gândurile, şi simțãmintele, şi stãrile, şi cã ea este acea ființã care poate sã înțeleagã totul despre el, fãrã sã mai poatã el sã explice sau sã mai spunã ceva.

De câte ori nu trãim şi noi aceastã înşelare în dragostre, când credem cã celãlat ne-a înțeles perfect şi dupã un timp constatãm cã cel de lângã noi e foarte departe de ceea ce simțim şi trãim, şi aceastã constatare ne revoltã şi ne face sã ne îndoim, dacã nu cumva persoana de lângã noi ne-a înțeles cândva sau ar putea sã ne înțeleagã sau dacã ne mai iubeşte şi dacã meritã sã ne mai trãim viața alãturi de el. Totul este atât de relativ în dragoste!

Mihai se gândea deja cum sã ajungã la vie şi apoi la bisericuțã, şi la drumul înapoi, la ora la care trebuia sã se culce, pentru cã era foarte obosit, se simțea epuizat. Maria în schimb plutea şi nu mai simțea nici un fel de obosealã, se simțea farã trup. Pe Mihai tocmai trupul îl fãcea sã se simtã oboist, îngreuiat şi plictisit de prea mult drum. Dar fericirea pe care o trãia alãturi de Maria era mult prea mare ca sã nu-i dea putere sã meargã mai departe, cu bucuria regãsirii şi eliberãrii. Chiar dacã se simțea extrem de stresat din cauza tensiunii interioare, fericirea la care se aştepta sã o trãiascã, aceastã speranțã, îl fãcea cu adevãrat un om puternic.

Au ajuns înspre lac, în vale, au coborât foarte multe trepte, dar a meritat efortul. În aparențã, lacul nu era o privelişte frumoasã pentru cã iarba nu era aşa de înverzitã, iar copacii aveau frunze foarte puține, încã nu era destul de primãvarã. Era începutul lui aprilie. Dar felul cum se oglindea lumina soarelui în apele lacului era teribil. Soarele şi lumina care învãluia totul aducea sufletul la pace, la armonie şi chiar la tãcere. Rareori ne simțim bine singuri pentru cã mereu ne dorim sã fim cu cineva care sã ne umple golul din noi. Dar nu-i gãsim pe cei care sã fie aproape şi care sã trãiascã în preajma noastrã. Cred cã boala tuturor timpurilor este singurãtatea umanã şi rareori, când suntem în prezența cuiva, nu ne simțim singuri. Dar atunci când suntem cu adevãrat singuri, conştientizãm aceastã singutrãtate, care devine foarte incomodã pentru suflet. Dar oricât de mult am iubi pe cineva sau ne-ar iubi cineva pe noi, nu poate umple golul singurãtãții din sufletele noastre. Nu putem face asta, nu putem umple golul cu speranța cã odatã, cânva, acest gol va dispãrea. Dar sã nu ne dãm bãtuți, golul acesta se umple doar cu numele lui Dumnezeu sau în unele momente sublime, ca acestea, când sufletul se poate simți învãluit de o luminã de undeva din afarã, şi de undeva din interior, care este lumina celui ce a creat toate pe acest pãmânt. Numai El poate umple acest gol care ne chinuie în totate zilele vieții noastre. Restul este înşelãtorie şi minciunã, dar mai ales multã fricã, prea multã fricã.

Aşa se simțeau Maria şi Mihai. Erau foarte speriați de ceea ce trãiau cu adevãrat, erau speriați de propriile lor sentimente pe care le trãiau cu atâta putere, dar fericirea era prea mare ca sã mai recunoascã fațã de ei înşişi aceastã spaimã de trecut şi de viitor. Erau speriați de propiile lor gânduri, de viața pe care o duseserã pânã atunci dar mai ales de viața pe care urma sã o ducã de acum înainte.

Deşi lumina lacului, cu soarele puternic de primãvarã îi învãluia pe amândoi, Maria simțea o oarecare nelinişte în suflet şi o dorințã de a ajunge la bisericuța din deal, dorința aceasta o apucase dintr-o datã tot mai tare, aşa cum te apucã o dorințã foarte intensã, când eşti copil, ca sã vezi ceva frumos cu adevãrat şi nu mai ai rãbdare ca sã ajungi acolo. Dar în acelaşi timp mai trãia şi un alt sentiment contradictoriu, parcã ar fi vrut sã ajungã la bisericuța din deal de una singurã, numai sã ajungã acolo şi sã cadã în genunchi, în fața altarului şi sã-i mulțumeascã lui Dumnezeu şi sã o apere de acele nelinişti care au început s-o tulbure brusc alãturi de fericirea extraordinarã pe care o trãia alãturi de Mihai. Sunt foarte ciudate aceste stãri contradictorii pe care le trãim atunci când suntem fericiți. Sã fie oare asta dovada cã nu putem fi fericiți niciodatã, în adevãratul sens al cuvântului, nici mãcar atunci când existã aceastã disponibilitate cãtre fericire? Simțea cã dacã îl are pe Mihai, are totul, dar în acelaşi timp trãia o spaimã fațã de tot ceea ce simțea, de toate gândurile ei. Nu putea sã-şi

gãseascã liniştea decât rugându-se mereu. Pentru cã nu putea sã se potoleascã, a început sã se roage cu rugãciunea inimii şi sã-i mulțumeascã Lui Dumnezeu pentru tot ceea ce ea trãia şi avea.

Mihai deveni dintr-o datã plictisit şi parcã voia sã se întoarcã acasa, sã o aibã pe Maria lângã el şi sã nu se mai despartã niciodatã de ea. Dar în acelaşi timp trãia un sentiment ciudat de sfâşiere interioarã, cã trebuia sã se rupã de ceva neştiut, de ceva necunoscut, care l-a orbit pânã acum. În momentul acela avea nevoie de claritatea minții pentru a putea înțelege, pentru a putea gândi, or asta nu putea face pentru cã se simțea deja obosit, extenuat şi zise cu glas tare lângã lac:
-Maria, vreau sã mergem acasã, sunt extenuat, nu mai pot şi vreau sã stãm împreunã, sã nu ne mai despãrțim niciodatã, aş vrea sã nu-mi mai fie teamã.
-N-o sã-ți fie teamã Mihai, stai liniştit, ai obosit din cauza drumului şi eu mã simt obositã . Pãcat cã nu existã nici o bancã pe aici ca sã stãm jos sã ne fi odihnit puțin şi abia dupã aceea sã mergem.
-Dar putem sta jos, pe iarba asta uscatã de anul trecut. Eu sunt în blugi şi nu-i nici o problemã, ãştia țin la terfeleala. Pe tine nu am sã te las sã stai jos pentru cã e foarte frig.
-Lasã, uite, am geanta mea, de fapt rucsacul meu din piele şi stãm pe el, nu-i nici o problemã, dacã se murdãreşte o sã-l spãl când ajung acasã.
-Bine, dã-l în coace, sã-l punem, sã stãm jos, chiar eu nu mai pot de obosealã, chiar sunt obosit de-a binelea. Nu vrei sã nu mai mergem pânã acolo sus, hai cã mergem altã datã. Chiar nu mai pot, pentru cã mã simt extenuat. Lasã, cã mergem altã datã sã ne rugãm, chiar îți doreşti atât de mult, ne putem ruga oriunde, pentru cã Dumnezeu este peste tot. Chiar atât de mult îți doreşti asta?
-Da, vreau sã mergem pânã acolo, pentru cã mereu am privit de departe locul acela şi vreau sã ajung acolo împreunã cu tine, e ca un fel de promisiune. Vreau sã ajung sã vãd cum este.
-Bine, dacã tu îți doreşti, o sã încerc. Dar lasã-mã sã mã odihnesc şi vino şi tu în brațele mele.

Mihai a luat rucsacul de la Maria, l-a aşezat jos, s-a aşezat pe el şi a luat-o în brațele lui puternice. Stãteau aşa îmbrãțişați iar Maria era sprijinitã cu capul de umãrul lui. Nu îşi spuneau nimic, tãceau. Lumina era şi ea la fel de tãcutã pe lac şi se oglindea acolo, dând energie şi putere peştilor, broaştelor, ierburilor de pe fundul lacului şi tuturor vietuitoarelor sã se nascã, sã prindã viațã, sã se bucure sau sã se chinuie mai departe, aşa ca anul trecut, ca acum doi ani şi ca în toți anii pe acest pãmânt. E curios cã dacã omul a evoluat atât de mult şi a descoperit atât de multe lucruri prin ştiința lui, apa din bãlți cu vietuitoarele ei a rãmas aceeaşi ca şi acum douã mii de ani sau chiar trei mii de ani. Aceeaşi agonie staticã a soarelui, a luminii, care învãluie apa lacului cu energie, mlaştina prinde viațã, prinde culoare, o viațã care rãmâne ascunsã privirilor omeneşti şi pânã la urmã necunoscutã. Oare nu aşa este şi sufletul nostru ca acest lac, cu mlaştina suferinței pe fundul lui, cu tot felul de frici şi de dorințe care ies la suprafațã şi ne macinã, ne chinuie, ne zdrobesc ființa interioarã.

Gândurile şi suferințele când tulburã apele lacului, mlaştina lui, ne simțim prãbuşiți, zdrobiți de propiile noastre iluzii, trãiri, frici şi angoase? Prea multã tulburare într-un suflet de om ce nu poate trãi de unul singur. Ce este oare singurãtatea asta ontologicã dacã nu o formã de alienare?

Doar lumina soarelui, doar lumina credinței lui Dumnezeu şi în Dumnezeu, poate aduce în fundul prãpãstios al sufletului linişte, cãldurã, luminã şi o nouã speranțã. Mai ales aceastã luminã a Lui, poate face sã nu ne fie fricã de fundurile acelea mlãştinoase, din interiorul lui, sã stãm calmi şi echilibrați, tocmai în momentele în care suferința face ca fundul lacului sã se frãmânte, sã se învolbureze, sã se tulbure toatã limpezimea apei care pânã nu de mult primea în ea lumina soarelui, lumina vieții, lumina cuvântului.

Doamne, dã-ne putere sã putem face lucruri mãrețe în orice stare am fi şi ce poate fi ceva mai frumos şi mãreț pe lumea asta decât aceea de a putea iubi şi de a dãriu iubire necondiționatã. Nu se poate face asta decât cu Tine.

Capitolul 11

Oare chiar putem sã fim proprii noştri stãpâni? O! Da…asta da împãrãție . Sã fim regi şi împãrați peste ceea ce este al nostru şi sã chivernisim cu bunã rânduialã ceea ce avem. Dar cât de greu este sã nu lãsãm la voia întâmplãrii ceea ce am dobândit cu greu. Cât de dificil este sã avem grijã de ceea ce ni s-a dat, sã avem grijã, când mãcar nici nu putem conştientiza ceea ce suntem noi şi ceea ce noi avem sau putem avea. Suntem mici şi neputincioşi. Ne este foarte greu sã mergem mai departe cu propiile noastre forțe şi sã ne îndeplinim visele şi atunci lãsãm ca toate sã

meargã la voia întâmplãrii. Dar oare de ce? Oare de ce nu putem fi în toate momentele în stare sã ne cunoaştem pe noi înşine şi sã ne stãpânim? Ceva esențial ne scapã din construcția noastrã, din constituția noastrã şi vrem mult mai mult decât avem, decât suntem. Dar ce suntem noi oare? Şi ce vrem sã fim? Ce vrem sã devenim? Dar oare vrem ceva? Sau poate cã dorințele noastre sunt atât de oarbe în noi, încât fac ca ceea ce facem şi vrem sã se întâmple cu noi, sã fie la voia întâmplãrii. Şi noi credem cã acea întâmplare este voia lui Dumnezeu sau şansa noastrã în viațã.

Am putea spune cã o întâmplare i-a fãcut pe aceşti doi tineri sã se uneascã , sã se cunoascã. Deşi la fel de bine, cã nimic nu este întâmplãtor. Pânã unde putem fi sinceri cu noi înşine? Pânã unde putem gândi şi de unde începe abandonul în brațele întâmplãrii? Dar abandonul în brațele lui Dumnezeu nu poate fi un abandon mai sigur? Aşa se simțea Maria acum. Simțea nevoia sã se lase în purtarea de grijã a lui Dumnezeu. Stãtea în brațele lui Mihai, pe iarbã, acolo, lângã lac, în partea de dincolo a lacului, în partea cea mai pustie, tocmai acolo unde voia sã ajungã de foarte multe ori dar nu avea curajul sã o facã. Unde era acum, voia de mult sã fie, era punctul privit de departe şi i se pãrea destul de incitant şi interesant sã ajungã pãnã aici. În spatele ei se întindeau vii şi pãduri, cât puteai sã cuprinzi cu ochii. Ca sã ajungã sã se plimbe prin vii trebuia sã mai traverseze pãduricea de stejari şi de salcîmi . De fapt stejarii erau plantați acolo artificial, pentru cã ea îşi aduse aminte de vara trecutã cã stejarilor din Grãdina Botanicã nu le mergea prea bine. Dar ce mai conteazã, ea se simțea bine în aceastã sãlbãticie, se simțea excelent, pentru cã era departe de aglomerația din oraş, de stresul de la cursuri şi mai ales de teroarea din sesiune unde trebuia sã învețe pânã i se fãcea rãu. Sãlbãticia de aici îi fãcea bine şi simțea nevoia sã se roage. Şi chiar se ruga.

"Nu ştiu Doamne, cum sã mã simt astãzi, dar mã simt bine. Mã simt şi bine dar mã simt şi rãu. Mã simt şi rãu pentru cã nu ştiu ce voi face mai departe, pentru cã mi-e fricã de viitor. Mã simt bine cã sunt cu Mihai şi îți multumesc pentru asta, îți mulțumesc cã mã iubeşti şi pe mine şi pe el, îți mulțumesc cã i-ai arãta drumul şi acesta este unul frumos. Aş vrea sã fac ceva ca drumul nostru sã fie frumos. Cred cã aceasta este Doamne iubirea. Nu ştiu ce gãndeşte el, poate cã o sã-mi spunã cândva, gândurile lui îmi sunt ascunse dar şi gândurile mele îi sunt ascunse lui. Propriile noastre minți sunt un univers în plinã mişcare, dar care ne rãmâne nouã oamenilor pentru totdeuna necunoscut. Întotdeauna Doamne am crezut cã iubirea este ceva cu totul şi cu totul ieşit din comun, dar acuma vãd cã iubirea este o tainã pe care eu o trãiesc extrem de simplu. Foarte simplu. Nu mã gândeam cã iubirea este atât de concretã, eu care mã credeam o visãtoare. Dar e ceva frumos , care mã face sã mã simt fericitã. Dar în acelaşi timp, golul din sufletul meu, aceastã iubire, nu-l poate umple decât foarte puțin, decât foarte puțin Doamne. Numai Tu îmi poți umple ceea ce îmi lipseşte, ceea ce nu poate fi niciodatã umplut. Eu am mare nevoie de Tine. Doamne, viața mea fãrã Tine nu are sens! Îți mulțumesc atât de mult pentru Mihai! El chiar mã iubeşte, chiar este îndrãgostit de mine şi chiar e fericit. Iar eu o sã-l apãr de toate prostiile care vor veni peste el şi cu Tine nu am sã-l las niciodatã singur".

Mihai se simțea în schimb abãtut şi îngrijorat şi în acelaşi tim în culmea fericirii. E curios cum puteau sã se simtã amãndoi în aceste stãri atât de contradictorii, deşi erau aşa de feiriciți. El trãia o fericire amestectã cu stãrile anterioare pe care nu avea cum sã le poatã şterge aşa de curãnd, încã se simțea apãsat şi singur, dar în acelaşi timp era eliberat şi fericit. Se simțea atât de bine împreunã cu Maria, dar aceastã prezențã era mai mult fizicã, era o raportare la corpul ei şi la corpul lui, pentru cã astea îi erau reprezentãrile. El avea trup cu care trãia, muncea şi lucra, ori Maria nu avea aceastã percepție a trupescului ei, ea nu trãia iubirea la acest nivel al atingerii. Mihai asta trãia şi de aceea se simțea aşa de încorsertat dar şi eliberat în acealşi timp.

Maria era liberã pentru cã ea trãia iubirea la nivelul minții, la nivelul unei prezențe a inimii. Şi Mihai trãia din plin acest sentiment de eliberare şi de iubire, pentru cã el o iubea cu adevãrat pe ea, o iubea cât putea el de tare, aşa cum o iubeşte acum nu mai iubise niciodatã o femeie, dar o iubea ca pe un obiect de mult preț, ca pe un bibelou, ca pe o bijuterie, ca pe un obiect pe care voia sã îl aibã şi care sã fie numai a lui. Pentru Mihai Maria era o prezențã fizicã, aşa cum o ținea în brațe, trãia senzația aceea de singurãtate eliberatã ca atunci când ținea perna în brațe de unul singur şi se gândea la ea, acum perna era chiar ea şi el nu se mai gândea la nimic. O ținea în brațe aşa cum ai ține un obiect de mare preț, o hainã deosebit de scumpã, o canã cu lapte fierbinte pe un ger nãpraznic, parcã Mihai se simțea în sfârşit acasã. Aşa cum ai avea bani mulți şi te simți în siguranțã , aşa era iubirea lui Mihai pentru Maria. El era fericit cã ea este în sfârşit în brațele lui, era fericit şi tulburat pentru asta dar nu era fericit pentru sufletul ei, pentru cã nu avea aceastã percepție e sufletului, deşi îşi spunea cã este cu totul şi cu totul dumnezeiesc ceea ce el trãieşte.

Nu se raporta la Maria aşa cum Maria se raporta la Mihai cu sufelutul ei de fecioarã. Mihai pentru Maria era o prezențã a minții, el era la fel de prezent pentru ea chiar dacã el nu ar fi fost de fațã, lângã ea, sã o aibã în brațele lui. Or Mihai se gândea la Maria mai mult din exterior, el nu avea cuprinse gândurile de ea, el avea gândurile lui şi nesiguranța lui, apãsarea lui de care voia sã scape. Mihai nici nu voia aceastã dependențã de Maria. Simțea cã dacã ar fi trãit aşa, nu mai este liber, iar pentru el libertatea era cea mai de preț. Simțea cã nu mai este el dacã se lãsa atât de mult dominat de o femeie. Nu-i stãtea în fire. De aceea a şi putut avea atât de multe relații, atât de multe femei şi prietene la orice moment, pentru cã toate erau în afara lui, nu-i era cuprinsã mintea de ceva anume, de o femeie anume. Acum, cu Maria se simțea bine, eliberat şi liber, pentru cã el o iubea cu acea teribilã putere, dar o iubea pentru

el însuşi, şi în această iubire a lui o simţea pe Maria lipită de el , de mintea lui, de sufletul lui, dar nu era în totalitate dominat de ea.

Maria era lipită de el, de starea lui interioară, dar ea nu-i guverna gândurile, el trăia acum o regăsire în adevăratul sens al cuvântului, Mihai se schimbase în bine cu adevărat. Parcă pierduse ceva foarte valoros şi acum găsise, se raporta acum la iubirea Mariei ca la ceva foarte preţios , dar la ceva anume foarte scump pentru el, ori Maria, se raporta la el ca la o prezenţă cu care putea să se bucure. Mihai era pentru Maria o prezenţă de care se putea bucura în voie şi în libertate. Iar Mihai se bucura de iubirea Mariei tocmai pentru că se putea juca liber cu această iubire, nu se simţea încorsetat, nu se simţea prost, se simţea el, se simţea liber, dar nu atras de cea ce era atrasă Maria, ci el în momentul acela, în afără de Maria, el nu mai avea nimic. Maria mai avea ceva neştiut şi tainic, de care el nici nu bănuia şi poate că ar fi fost gelos, avea gândul la Dumnezeu, avea rugăciunea şi de aceea ea putea să-l perceapă pe Mihai ca pe o prezenţă, pentru că imaginile ei şi gândurile ei erau la Dumnezeu. Era o prezenţă raportarea ei la Dumnezeu.Şi iubirea ei pentru Mihai era o asemănare cu iubirea lui Dumnezeu.

Sfinţii erau un model pentru toate celelate lucruri pe care ea le făcea. Tot ce lucra, făcea cu aceste gânduri şi încerca să se înscrie în sfera celor zece porunci. Care dintre cei doi se simţeau mai bine şi erau mai fericiţti? Am putea spune oare, am putea face o comparaţie? Amândoi iubeau, amândoi erau fericiţi , atâta fericire câtă putea să suporte clipa de faţă. Amândoi iubeau, dar fiecare dintre cei doi îşi trăiau propria lui iubire, propria lui fericire, şi nu-şi trăiau amândoi fericirea lor.

Capitolul 12

-Mihai, ai obosit? Te-ai odihnit? Nu ai amorţit să mă iei în braţe?
-Nu, nu mai sunt obosit. Nu mai sunt atât de obosit, dar trebuie să recunosc că am amorţit, dar mai stăm puţin aşa.
-Bine, hai să mai stăm, dar puţin, ca să nu păţeşti ceva din cauza mea.

Maria gândeşte din nou şi meditează. "Oare acum, sau când suntem singuri, sau când ne iubim, sau când suferim, sau când un om moare, oare ce se întâmplă în ceruri? Dar mai ales când iubeşti? Oare cum te vede Dumnezeu? Oare cum te văd îngerii lui, sfinţii lui, toţi sfinţii din ceruri? Cred că se bucură şi ei. Oare acestă iubire pe care mi-a dăruit- o Dumnezeu, oare sunt vrednică de ea? Oare o voi putea purta cu demnitate? Pentru că până la urmă iubirea este un mare dar, un mare dar al lui Dumnezeu şi ca toate darurile eu trebuie să am mare grijă de asta, pentru că îmi ia Dumnezeu înapoi ceea ce este al Lui şi atunci rămân din nou într-o mare singurătate, în singurătatea iadului. Poate că de aceea sunt aşa de mulţi oameni singuri, s-au bucurat de darurile dumnezeieşti, după care nu s-a mai întâmplat nimic, pentru că aceste daruri au fost terfelite. Mă gândesc la mine cât de mult mă întristez când dau cuiva ceva la care eu ţin destul de mult, i l-am dat cu plăcere, iar acel cineva aruncă pe jos sau necinsteşte darurile pe care eu i le-am făcut. Nu conştientizează ceea ce el are, ceea ce primeşte. E un mare lucru să ştii să primeşti. De fapt nu cred că ştii să primeşti dacă nu ştii să dăruieşti cuiva ceva. Abia după aceea începi să ştii ce este darul, după ce şi tu ai dăriut, în felul acesta ştii să preţuieşti ceea ce ţi se dă. Dacă noi nu-i dăruim lui Dumnezeu nimic din tot ceea ce suntem noi, dacă noi nu-i dăruim lui Dumnezeu iubirea noastră , gândurile noastre, măcar din puţinele noastre bucurii, dacă nu i le dăruim lui ca să trăim în frumuseţe, frumuseţea noastră moare, se risipeşte şi devine atât de scurtă şi de trecătoare încât nici măcar nu ai timp să te bucuri de ea şi să o cinsteşti cum se cuvine. Dăruieşti lui Dumnezeu ceva, când faci ca acel ceva să devină şi mai frumos şi mai curat şi mai liber, dacă nu dăruim nu vom şti niciodată să primim şi să ne bucurăm de darurile lui. Ce frumos ar fi să-i pot spune lui Mihai toate astea. Dar am o oarecare jenă, pentru că eu ştiu că el merge la biserică doar ca să nu mă supere pe mine. Doamne, cum să fac să aibă credinţă şi Mihai? Mă simt atât de neputincioasă faţă de el când e vorba de Tine. Numai Tu îl poţi face să mă iubească. Ar fi minunat Doamne, dacă Mihai ţi-ar mulţumi pentru această iubire. Doamne, dacă l-ai putea face pe Mihai să te cunoască şi să te iubească."

În schimb Mihai nu se gândea la nimic. Avea un sentiment fugar îndreptat către Dumnezeu dar asta doar aşa şi a zis :"îţi mulţumesc Doamne …pentru Maria…poate mai târziu …voi putea …nu ştiu..dar acum…" după care nu se mai gândi. Stătu aşa un timp cu Maria în braţe după care îşi zise: "nu ştiu, îmi doresc

atât de mult sã am bani, sã am carierã, sã am o vilã, dar aş vrea sã am propria mea firmã, sã am propia mea afacere, numai la astã mã gândesc, sã urc pe scara socialã. M-am sãturat sã privesc doar la cei care au bogãţii foarte mari, doar la cei care au bani şi eu doar o maşinã de la tata. Deşi maşina e foarte bunã, m-am sãturat sã tot cer banii de la el pentru benzinã, aş vrea sã câştig proprii mei bani. Cred cã asta este menirea mea, sã conduc, sã fiu liber , sã conduc destine". Dar dintr-o datã un gând foarte puternic vine, intervine poruncitor în sinea lui şi-i zice: "dar destinul tãu ți-l poți conduce?!" Mihai zâmbeşte foarte satisfãcut: "dacã o am în vedere pe Maria, pot spune cã îmi conduc destinul. Da, s-ar putea sã nu mã iubeascã. Şi totuşi mã iubeşte, mã iubeşte, dacã nu m-ar iubi nu ar fi acum în brațele mele, şi totuşi, cine ştie ce a fãcut ea în Franța. În Franța nu a fãcut nimic, ce a putut sã facã dacã nu sã învețe şi sã învețe în permanență. Putea sã se îndrãgosteascã un homo de ea şi ea sã îl refuze.ha..ha…ha…"
-De ce râzi Mihai, îl întrebã Maria?
-De, mi-am amintit ceva.
-Spune-mi, de ce râzi, ce ți-ai amintit?

Brusc Mihai se simți obligat sã inventeze o glumã şi era puțin incomodat, se enervã în sinea lui dar nu avu încotro, trebui sã râdã.
-Bine, hai sã-ți zic un banc.
-Hai spune, dar sã nu râzi înainte cum ai tu obicei, dupã care nu mai înțeleg nimic din tot ceea ce spui şi nu mai vine vremea sã râd şi eu.
-O studentã la drept, frumoasã aşa cum eşti tu, dã examenul oral cu un profesor foarte bãtrân, cam de optzeci de ani şi o întreabã:
-Domnişoarã, cum se numeşte infracțiunea când un hoț sparge un magazin şi furã de acolo bani?
-Furt din avutul public, domnule profesor.
-Foarte bine, dar cum se numeşte infracțiunea când un hoț sparge un apartament şi furã banii omului.
-Furt din avutul privat.
-Foarte bine, dar cum se numeşte infracțiunea când o domnişoarã aşa tânãrã şi frumoasã ca dumneavoastrã, ar atenta la pudoarea mea?
-Profanare de morminte domnule profesor.
-Ha, ha, ha….fãcu Maria, chiar e bun bancul, meritã reținut şi spus la alții. O sã-i fac sã râdã.
-Auzi, hai cã m-am odihnit, sã mergem, hai sã te plimb prin vii, aşa cum ți-ai dorit tu. Deşi nu înțeleg de ce îți place atât de mult sã mergi prin vie, cã mie nu-mi place de loc.
-Ştii de ce ? Pentru cã aici mã aducea bunicul şi bunica, mã jucam foarte mult şi-mi spuneau istorii despre rãzboi şi despre tot felul de lucruri. Mã plimbam aici cu amândoi şi parcã mã întâlnesc cu mine, cea care eram în copilãrie, parcã devin un copil şi-mi vine sã zbor, tu nu?
-Ba da, acum înțeleg de ce îți doreşti atât de mult sã mergi prin vii.
-Tu nu ştii cã odatã bunicul a plãtit pe un om care era paznicul viei, când erau strugurii foarte copți, toamna şi m-a lãsat pe mine sã-mi aleg orice strugure vreau. Când am intrat am rãmas atât de impresionatã de strugurii care atârnau din vițã, încât nici acum nu mi s-a şters din memorie acea imagine foarte frumoasã, biblicã. Mai ales culorile frunzelor erau teribile. De acolo mi-au rãmas culorile acelea atât de aprinse, ruginii, de toamnã, care încã mai pãstreazã culoarea verde, dar un verde luminat de soare, parcã ar fi fost într-o altã lume. Atunci, în copilãrie, mi-am închipuit cum ar fi dacã aş putea sã mã plimb prin interiorul acelei frunze. Iar acum mã gândesc dacã nu cumva universul este asemeni unei frunze de vie, iar noi trãim în interiorul ei, iar în afara noastrã se aflã un alt soare, mult mai puternic decât acesta fizic, cu un alt centru de energie, mult mai sensibil decât acela fizic, material, pe care-l vedem noi, cu ochii liberi. Adicã, dincolo de univers trebuie sã fie multã luminã, pentru cã este prea multã energie care face sã creascã un bob de strugure sau o frunzã de vițã.
-Da, şi eu m-am gândit de foarte multe ori la sensul vieții noastre pe pãmânt. Trebuie sã existe o inteligențã care a creat toate acestea. E un miracol pânã şi faptul cã mergem nu, lãsând la o parte cã merg cu maşina şi mai ales cã acum nu o am şi merg pe jos, îmi este lene, obosesc.
-Pãi nu prea e bine.
-Pai nu e bine, dar ce sã fac? Ui-te, fac acuma mişcare cu tine. Tu ştii Maria, cât de fericit sunt şi pot deveni când nu mã mai gândesc la treburile astea zilnice, la prieteni, la discotecã, la distracții şi-mi pun probleme existențiale. Sau cât de fericit mã simt atunci când pot citi o carte. Chiar sunt eu cu adevãrat fericit?!
-Dar când te distrezi şi eşti cu prietenii, nu eşti fericit?

-Ba da, sunt fericit, atunci sunt fericit şi orgolios, dar fericirea îmi este ştirbitã de plictisealã. Şi ceea ce este foarte curios este cã aceste distracții creeazã dependențã. Sunt dependent de glume, de alcool, de tutun. Îmi doresc sã mã schimb uneori, sã nu mai fiu aşa ci cum aş fi vrut eu, dar asta este, trebuie sã merg mai departe.
-Dar hai sã nu mai vorbim despre asta, pentu ca eu sunt fericit şi vreau sã trãiec din plin aceastã fericire.
-Bine Mihai, hai sã mergem sã ne plimbãm pânã sus, la bisericuțã, pâna la dealul acela. Te rog, cu tine nu-mi este fricã sã merg nicãieri. Te rog, ajutã-mã, sã îmi îndeplinesc acest vis.
-Bine, mergem, mergem, mie nu-mi face mare plãcere pentru cã sunt foarte obosit. Te-am regãsit şi acum mã simt foarte obosit, acum simt nevoia sã mã odihnesc. Te-am cãutat atât de mult încât simțeam cã am sã te pierd pentru totdeauna.
-Stai, linişteşte-te, cã nu ai sã mã pierzi. Am greşit şi eu cã am fost prea pretențioasã, trebuia sã te iau aşa cum eşti tu şi sã nu-mi mai doresc sã te schimb eu, aveam aceastã ambiție, cât orgoliu, ca sã te schim eu, eu sã te modific. Vezi, câtã pretenție, cât orgoliu nesãbuit la mine, eu sã-mi doresc sã te schimb. Nu era normal. Aici era grşeala mea, eu trebuia sã te accept aşa cum eşti şi sã am rãbdare cu lucrurile ce le faceai şi nu eram de acord cu ele, sã le înțeleg şi sã mã obişnuiesc cu ele.
-Ba aveai dreptate Maria, eu trebuia sã mã schimb, nu puteam sã mai continui aşa. Trebuia sã mã maturizez . Dacã eu o sã fiu aşa cum eram înainte, nu cred cã vom putea fi vreodatã împreunã, pentru cã eram rãu, cinic, şi-mi plãcea sã rãd de tine, tocmai petru cã în interiorul meu turbam! Ințelgi asta? Cum de am putut fi eu aşa? De ce nu am fost o ființã liniştitã. Dacã aş fi luat mãcar puțin din liniştea ta? Cât de fericit aş fi fost!
-Dacã şi eu aş fi luat puțin din jovialitatea ta şi din deschiderea ta, cât de fericitã aş fi fost. Da, aş fi fost foarte fericitã, te-aş fi putut înțelge.
-Dar nu te mai critica atâta.
-Dar nici tu nu te mai critica atâta.
-Hai sã lãsãm toate şi sã ne bucurãm de liniştea asta.

Capitolul 13

Rândurile din vie erau atât de lungi şi înalte spre vârful dealului de ai fi zis cã sunt linii care-i conduc pe cei doi spre zãrile infinitului. Aşa cum aveau ei sufletele curate, aşa zburau pãsãrile cerului libere şi nestingherite de nimeni pe acest pãmnânt . Noi privim din depărtare zborul lor, dar dacã am şti cât de mult zbucium ascunde acest zbor atât de lin.

Deodatã, în timp ce Maria se uita la plutirea unei pãsãri, o albinã veni în dreptul lui Mihai şi începu sã bâzâie ambițios. El se puse fãrã sã ştie în dreptul unei corzi de vițã de vie care avea un muguraş gata sã plezneascã iar albina fãcea presiuni spre Mihai pentru cã voia sã-şi facã treaba şi acesta o încurca. Aşa cã se dãdu la o parte speriat iar Maria începu sã râdã:
-Ce faci Mihãilã, îți este fricã de o albinã?!
-Nu mai râde de mine, Maria, putea sã-mi dea ac, putrea sã mã înțepe, ce ştii tu ce este durerea!? Când eram mic am vrut sã sãrut o floare de zarzãr şi ştii ce am pãțit? Eram în parc. Mi-a intrat o albinã în gurã şi m-a înțepat în limbã, de atunci îmi e fricã de albine.
-Chiar aşa?! Te cred , pentru cã şi eu am luat suficiente ace de la albine când eram micã. Lui bunicu îi plãceau foarte mult stupii şi avea un prieten apicultor. Mã duceam cu el la omul acela sã vedem albinele. Era într-un sat de lângã Iaşi. Mergeam cu maşina şi când scotea mierea pe mine mã lãsa sã mãnânc faguri oricât de mult vioam, se mai nimerea câte o albinã pe care o ronțãiam fãrã sã-mi dau seama şi-mi dãdea ac în cerul gurii sau în limbã. Ştiu cât de usturãtor este. Eram atentã dar nu scăpam. Aşa cã ştiu cum este.
-Vezi cum eşti! Stãm în vie şi depãnãm amintiri în loc sã mergem acasã, pentru cã suntem obosiți şi mâine avem cursuri.

Între timp soarele se cam ducea înspre asfinţit. Mai era destul până să vină propriu zis seara, dacă ei ar fi făcut un efort, ar fi putut ajunge până în deal la bisericuţă. Ar fi avut timp să meargă şi să se întoarcă pe jos, nu era chiar aşa de departe. Dar Mihai brusc nu a mai vrut să înainteze.
-Gata, m-am plictisit. Vreau să mergem înapoi în oraş.
-Dar vreau să merg până acolo, de ce eşti rău, vreau să mergem până acolo să ne rugăm lui Dumnezeu, pentru dragostea noastră şi să-i mulţumim că ne-a dăruit nouă unul altuia pe noi înşine. Şi ştiu că nu o să ne mai despărţim niciodată.
Lui Mihai îi veni să zică un slogan:"nicioadată să nu spui niciodată" dar se abţinu şi îl cuprinse brusc frica de aceste cuvinte. Ca manifestare exterioară începu să râdă uşor, mai mult să zâmbească în râs. În ochii lui apăru îndoiala, stătu şi se gândi, urmară minute în şir în care el nu spuse nimic şi nici Maria nu spuse absolut nimic ci doar se uita la el rugător fară să poată citit ce este în sufletul lui. În ea era o deosebită ambiţie şi perseverenţă, dar asta nu-l înduplecă pe Mihai să meargă mai departe spre bisericuţa din deal. Aşa cum visase de multe ori, ea nu putu să-şi urmeze visul.
În sufletul lui se dădu o luptă, dacă să meargă mai departe pănă în vârful dealului, şi în felul acesta să se supună dorinţelor Mariei sau să spună mai departe că este foarte obosit şi s-a cam săturat de mers. Să renunţe şi să se întoarcă…Se simţi dintr-o dată foarte obosit şi capul destul de greoi începu să-l doară, aşa că-i zise Mariei rugător:
-Te rog, Maria, sunt obosit, nu mai am chef . Dacă ai şti cât sunt de obosit. Nu mai pot. Nu mă obliga să merg mai departe. De ce trebuie să merg până acolo, la bisericuţa aceea? Poate că nici nu e deschisă, tot ce-i posibil. În oraş toate bisericile sunt deschise, dar aceea e cu siguranţă închisă.
-Dacă e închisă, aş vrea să ne rezemăm de zidurile ei şi să ne rugăm lui Dumnezeu şi să-i mulţumim lui Hristos şi Maicii Domnului pentru dragostea noastră.
-Nu mai pot, Maria, vreau să mă duc acasă şi să mă culc.
-Bine, bine, hai că renunţăm, gata, fac cum spui tu.
Dar în momentul acela Maria simţi cum o mare mâhnire îi cuprinse sufletul, ceva fără margini o copleşea. Parcă Mihai renunţa la ceva esenţial pentru sufletul ei şi pentru viata lui. Şi asta a întristat-o brusc şi a făcut-o să se simtă şi mai obosită decât era Mihai. Brusc a simţit cum sufletul ei e gata să hohotească în plâns dar s-a abţinut . Putea să plângă doar în interiorul ei fără să se vădă ceva în afară. Şi asta a şi fost, îi plângea sufletul, pentru că Mihai a renunţat la ceva pe care ea îl considera foarte important pentru amândoi. Dar pentru că Maria era o adevărată doamnă şi se obişnuise să ascundă ceea ce gândea şi simţea de fapt, zâmbi uşor derutată şi cu tăria omului care e capabil să privească înainte, fără să i se mişte un muşchi pe faţă îi zise lui Mihai, deşi furtuna în ea era mare:
-Bine, Mihai, cum spui tu, renunţăm, nu-i nici o problemă. Dacă eşti obosit, aceasta poate fi până la urmă doar un capriciu de-al meu, nu are nici o importanţă. Ai dreptate, o să mergem la Cuvioasa Parachiva să ne rugăm acolo.
-Bine, hai să ne întoarcem, zise Mihai, iar Maria în sinea ei:"omul acesta nu este ceea ce cred eu, dar de unde să iau altul mai bun, dacă altul nu am, dacă ăsta este, trebuie să-l accep aşa cum este el şi nu altfel".
-Deja am ajuns prea departe, zise Maria , ascunâzându-şi în felul acesta adevăratele gănduri pentru care se simţi pentru câteva clipe vinovată că le are, dar asta simţea, nu avea ce să facă. Nu găsea altă soluţie decât aceea de a se ascunde cu adevărat şi de a nu pronunţa tot ceea ce o doare. Se obişnuise de atâta timp să spună durerea doar în rugăciune, încât nu mai schiţă nici un gest.
-Da, răspunse Mihai, o să se facă noapte şi nu am chef să ne apuce întunericul pe aicea. Nu ştiu de ce îţi plac ţie sălbăticiile astea?
-Parcă ţie nu-ţi plac?!
-Ba da, dar nici chia aşa.
-Mă atrage necunoscutul, tot ceea ce este secret, iar atunci când te afunzi într-un ţinut ca acesta parcă tot ceea ce descoperi este o adevărată minune pe care o trăieşti, pentru că într-un fel vezi atunci când eşti departe şi în altfel când calci cu piciorul.
-Ai dreptate, mi s-a întâmplat şi mie asemeanea lucruri, dar rămâne de văzut ce facem mai departe cu asemenea experienţe.
- Cel mai mare secret este sufletul nostru, noi suntem cel mai mare mister, cu ceea ce suntem şi cu ceea ce simţim.

-Da, cel mai mare secret este puterea pe care vrem s-o gãsim şi sã mergem mai departe ca sã putem trãi, nu putem trãi la voia întâmplãrii.
-Ei, e bunã şi întâmplarea. Eu sunt un oportunist de felul meu, sã ştii.
-Într-un fel mi-am dat seama.
-Nu vreau sã scap nici o şansã pe care o am, pe care mi-o oferã întâmplarea.
-Da, ai şi tu dreptate, ca sã putem trãi, da, aşa este, ai dreptate ca întotdeauna.

Şi Mihai cu Maria, erau de mânã şi fãceau calea întoarsã printre rândurile de viță de vie care urma sã fie sãpatã şi îngrijitã pentru a da un nou rod la toamnã. Acum era prea din vreme şi ei aveau sub picioarele lor pãmântul uscat şi bãtãtorit. Noaptea avea sã fie furtunã şi sã şteargã urma paşilor lãsatã în țãrâna din vie. În timp ce mergeau prin rânduri şi se îndreptau spre pãduricea aceea sãlbaticã care-i plãcea atât de mult Mariei, Mihai o strângea atât de tare de mânã încât pe ea o durea, dar nu-i zise nimic, suporta totul în tãcere fãrã sã scoatã o silabã. Dupã un timp, când s-a mai obişnuit cu durerea îşi continuã gândul:" oare ce o avea bãiatul acesta pe suflet de mã strânge aşa de tare de mânã, ce durere ascunde, ce suflet o fi având şi la ce se gândeşte de are atâta nevoie de mine? Deşi mã doare îngrozitor, trebuie sã tac".

În timpul acesta Mihai nici nu şi-a dat seama cât de tare o ține de mânã, pentru cã lui îi era cumplit de frig. Nu pentru cã ar fi fost aşa de frig afarã, ci din cauza somnului. Îi era fricã, o fricã de ceva neştiut şi nedefinit, simțea o nevoie teribilã sã se elibereze de frica asta, şi frica urla în el aşa de tare încât nu mai voia sã ştie de nimic. Se simțea îngrozitor de singur, dar percepția pe care o avea nu era a omului singur, acum o avea pe Maria în fața lui, conştentiza cât de singur fusese şi cât de obosit. Îi era cumplit de fricã de singurãtatea pe care o trãise şi voia sã scape de aceastã percepție, simțea cã dacã se agațã strâns de Maria scapã de aceastã fricã. Ştia cã în sinea lui era un fricos şi o vedea pe Maria o fire foarte curajoasã, de aceea se simțea în siguranțã fațã de ea. Maria se simțea singurã şi avea momente de vulnerabilitate, îl vedea pe Mihai invicibil, credea în frumusețea lui, chipul lui îi dãdea un sentiment de siguranțã, avea ceva mãreț în el, îl vedea deosebit de curajos, puternic, se simțea minunat în preajma lui.

Dar ea avea şi alte momente de singurãtate cumplite pe care încerca sã şi le rezolve cu rugãciunea. Deşi în acele momente se simțea aşa de rău, tocmai atunci era sigurã pe situație, avea în cine sã-şi punã nãdejdea. Ei aveau sentimente de admirație unul fațã de altul dar nu şi le mãrturiseau, pentru cã ei considerau cã nu este necesar, nici nu prea şi le conştientizau aşa de tare. Dupã ce frigul şi durerea se mai calmaserã Maria îi zise lui Mihai.
-Vreau sã-ți povestesc ceva. O pildã, vreau sã asculți o pildã pe care mi-a spus-o bunica când eram mare, adolescentã şi eram foarte supãratã pentru cã bunicul murise iar ea se simțea aici foarte singurã, fãrã copii lângã ea.
-Da, spune, cã te aud, deşi sunt foarte obosit, dar ştii foarte bine cã mie îmi plac lucrurile astea. Hai povesteşte-mi şi sã mergem mai încet, în timp ce tu povesteşti .

Maria îi vorbea lui Mihai, iar soarele îşi arunca sãgețile pe sub paşii lor, prin drumul acela prin vii. Lumina devenea parcã punte de luminã ce-i trecea dincolo, într-o altã viațã pe care ei urmau s-o trãiascã. Soarele era teribil de strãlucitor şi le strãlucea paşii, Maria nu vedea decât lumina ce se scurgea pe drumul ce-l traversa pânã la pãdurice, pânã pe lãngã lacul din vale, apoi pânã la bulevardul mare, Copou, şi apoi strada mare a oraşului, unde se pierdeau în mulțime farã ca cineva sã-i cunoascã. Numai Dumnezeu ştie cãt de mult se schimbase sufletul lor, cu plimbarea asta pâna la vie. Parcã se depãrtaserã puțin de zgomotul oraşului, dar cât de rapid vor intra în acest haos, cãruia nimeni nu-i poate sta în cale, dar cine oare poate sã-i facã fațã?
-Hai Maria, spune-mi povestea şi promite-mi cã nu mã contrazici dacã spun ceva.
-Nu, tu sã nu mã contrazici!
-Bine, gata, îți zic!
-Spune, cã te ascult, sunt numai ochi şi urechi, acum cã am ajuns aproape de oraş, am scãpat de sãlbãticia aceea care ție îți este aşa de dragã.
-Parcã ție nu? Şi Maria se uitã la el foarte ştrengãreşte.
-Un om a dus o viațã aşa ca noi, mai greu şi mai uşor şi a murit. S-a înfãțişat la Hristos, Dumnezeul nostru. A avut aşa o discuție, l-a întrebat Mântuitorul nostru:
-Cum a fost viața ta, bunã, grea, uşoarã, ți-a plãcut?
-Mi-a plãcut, dar am avut o viațã grea, Doamne!
-Dar de ce ?

-Pentru cã am fost tot timpul singur?!
-Ba nu-i adevãrat!
-Cum pot şti asta!
-Priveşte spre pãmânt şi spre viața ta!
-Da, privesc, sunt urme de paşi, pe nisip, pe pãmânt.
-Câte urme de paşi sunt?
- Sunt două.
- Da, pentru că eu am fost mereu în spatele tău şi am vegheat.
-Chiar aşa Doamne!!
-Da!
-Dar stai puțin.Uite, acolo, când am avut necazul acela cumplit, de care numai Tu ştii câte de greu mi-a fost.
-Da!
-Da, acolo, nu este decât o singurã urmã de paşi. Atunci am fost singur. Cât mi-a fost bine, ai fost cu mine, dar când mi-a fost greu Tu unde ai fost? Când mi-a fost bine, ai fost în urma mea, dar când mi-a fost greu, m-ai lãsat singur , singur, am mers pe drum şi numai eu ştiu cât am mers.
Atunci Mântuitorul Hristos ofterazã şi-i zice:
-Priveşte, e o singurã urmã de paşi, pentu cã eu eram samariteanul care te cãra pe tine în spate. Da, priveşte.
Şi omul se uitã în jos uimit, fãrã sã-i vinã a crede.
-Cum aşa, Doamne?
-Da, aşa!!!

Mihai s-e uitã la Maria cu atâta drag şi cu atâta speranțã, a strâns-o tare de mânã şi-i zice încet, abia şoptit:
-Acum, prin via asta , cred cã sunt trei urme de paşi, dar sã nu ne uitãm în urmã, sã ne uitãm înainte pentru cã o sã vinã vremea când o sã ne uitãm îndãrãt şi atunci vom avea ce vedea.
-Da, zise Maria, în gând continuă:”ce bine ar fi fost sã fi ajuns la bisericuțã. Dar ajutã-mi Tu Doamne, sã fac voia Ta şi sã nu mã mai abat de la cãile Tale! Este aşa de important pentru mine sã rãmân cu Tine!”

Capitolul 14

Cei doi se peirdeau prin mulțime. Strada din Copou era supraaglomeratã. Tramvaiele blocate pe linie şi maşinile claxonau de-ți luau urechile. Lumea stãtea în grãmezi pe trotuare aşteptând sã se facã ordine. Era un ambuteiaj în toatã regula. Mihai se pierdea de Maria, Maria fugea în urma lui sã-l ajungã. Mihai voia sã fugã cât mai tare şi sã scape de aglomerație . Voia sã fie liber. Voia sã mai pãstreze din liniştea cu care se obişnuise şi în care trãise de o jumãtate de zi. Voia ca ziua aceea sã o zăvorască în el şi sã nu o mai uite niciodatã. Se temea ca nu cumva această fericire sã se piardã pentru el şi odatã în viitor sã pățească ceva şi să plătească foarte scump.

Maria era foarte liniştitã . Trãia ca şi când o minune se petrecuse pentru ea şi pentru sufletul ei, pentru Mihai mai ales vedea această minune. Nu-i venea încã sã creadã şi sã se obişnuiască cu această schimbare. Era convinsã cã Dumnezeu fãcuse o minune cu Mihai şi cu ei doi, cu iubirea care era în sufletul lor, cu iubirea care începea sã se stingã dar înviase. Mihai fugea prin mulțime, parcã era tras de un fir nevãzut, era concentrat mai mult în sine şi nu mai era atent nici la Maria şi nici la oamenii din jurul sãu. Chiar s-a trântit în câțiva oameni. În mersul lui o femeie grasã, cu mai multe plase în mânã l-a apostrofat:
-Dar mai uitã-te dragã pe unde mergi, nu mai fi aşa cu capul în nori! Golani!
- Ne scuzați, ne scuzați, zicea Maria, care mergea repede în urma lui, abia sã-l ajungă. Ei nu mergeau de mânã , pentru cã era prea complicat prin mulțime, deşi prin aglomerația aceea asta ar fi fost normal.

-Mihai, Mihai, stai, nu goni aşa!
Mihai nu auzea, sau se fãcea cã nu aude.
-Mihai…
Şi Maria l-a scuturat de mânã.
-Ce este, întreabã Mihai uitându-se încruntat la ea?
-Hai prin parc, e mult mai puţinã lume, e mai liber!
-Da, bine mai zici, sunt atât de ameţit, încât nici nu am vãzut parcul Copou! S-a oprint din alergare. Mergea încet, apoi a vãzut o bancã liberã.
- Hai sã ne aşezãm puţin aici, sã ne odihnim, sunt obosit.

S-au aşezat pe bancã unul lângã altul, fãrã sã se ţinã de mânã, fãrã sã se priveascã. Erau amândoi fericiţi sau nu erau fericiţi. Dar ce este fericirea? Cine poate sã ne-o defineascã. Nimeni nu poate spune dacã eşti fericit sau nu. Întrebarea care s-ar pune ar fi urmãtarea:" a fost Hristos fericit?"Iar noi am rãspunde foarte repede:
-Da, a fost fericit!
-Dar chiar şi atunci când a fost crucificat?
-Da, chiar şi atunci, ar rãspunde unii!
-Ba nu, atunci când a înviat, ar rãspunde alţii.
Iar un altul ar zice:
-Hristos nu a fost nicioadatã fericit.
-Hristos este acum fericit.
-Ba nu, ar rãspunde un altul care a tăcut pânã atunci, Hristos a fost fericit pentru cã a dus planul Tatãlui la îndeplinire, pentru cã şi-a îndeplinit misiunea pânã la capăt.
Iar altul ar rãspunde:
-Nu poţi fi fericit, dacã nu poţi sã suferi şi nu-ţi poţi îndrepta suferinţa cãre Dumnezeu. Cei doi erau fericiţi, dar câtã fericire nu capătă omul atunci când îl cautã pe Dumnezeu, iar cãile acestea, cãutãrile acestea sunt nenumãrate. Poate cã cei doi au gãsit darul lui Dumnezeu în ei înşişi , libertatea asta ca dar al Lui şi rãmâne sã vedem cât de mult vor reuşi ei sã-L iubeascã pe Dumnezeu şi pe ei înşişi.
-Ştii, Maria, zise Mihai într-un târziu, eu acum sunt fericit, sunt fericit pentru cã Dumnezeu mã iubeşte. Mi-a dãruit o fiinţã aşa cum eşti tu, mã iubeşte pentru cã eu m-am schimbat atât de mult, deşi eu sunt atât de tânãr. Ramâne de vãzut cum îl voi iubi eu pe Dumnezeu pentru cã aici mã cutremur.
-Da, aici e marea problemã. Sã nu ne depãrtãm. Tare mult aş vrea sã nu ne îndepãrtãm, sã fim aşa, în treimea asta, eu , tu şi Dumnezeu.
-Da, foarte interesant, foarte interesant, râse Maria, nu m-am gândit la imaginea asta.
-Eu m-am gândit, şi încã de multe ori.
-Da, frumos, foarte frumos.
-Şi chiar sunt fericitã cu adevãrat.

Dupã care a urmat o tãcere lungã şi Maria s-a lipit uşor de el şi a pus capul pe umãrul lui şi a închis ochii. Era foarte obositã şi nu mai voia sã se gândeascã la nimic. Ar fi vrut sã doarmã împreunã pe banca aceea, timpul sã se fi scurs din ei şi sã se fi transformat în drum iar ei sã plece undeva foarte departe de aceastã lume, unde nu mai existã nici tramvaie, nici maşini, nici lume, nici parc, nici aglomeraţie, nici şcoalã , nici examene, nimic. Sã fie fericiţi împreunã, sã disparã pur şi simplu într-o lume perfectã, în lumea iubirii lor, ce o purtau în suflet şi în felul acesta sã nu se mai întoarcã nicioadatã pe pãmânt printre oameni. Maria avu aceastã imagine a unei dispariţii miraculoase, unde ei ar putea ajunge într-o împãrãţie fãrã moarte şi fãrã timp, s-a speriat de aceastã viziune şi a deschis ochii.

Prin faţa lor treceau doi bãtrâni, un el şi o ea, care se ţineau de mânã şi se legãnau în mersul lor sprijinindu-se unul pe altul. Maria îl trase pe Mihai de mânã şi îi zise la ureche în şoaptã:
-Ia ui-te, priveşte în faţa ta, ce frumos!
-Da, aş vrea sã îmbãtrânim împreunã şi sã fim ca şi ei la o sutã de ani, şi dãdu emoţionatã din cap.
-Dar noi nu avem decât douãzici şi ceva, îţi dai seama? Cât mai este pânã atunci?
-Nu mai este chiar atât de mult, îi rãspunse Mihai. Numai cã mai avem câteva lucruri de fãcut şi sã lãsãm ca timpul sã-şi facã treaba.
Se uitau emoţionaţi la cei doi bãtrâni care se pierdeau prin aleile parcului, pânã nu i-au mai vãzut.

-S-a fãcut deja rãcoare, zise Maria, dupã un timp.
-Dar şi mie îmi este frig!
- Având în vedere cât de primãvarã e !
-Postul Paştelui.
-Da, nu mai e mult pânã la Paşti!
-Îți dai seama…
-Ce?
-Vom fi împreunã de Paşti!
-Da, asta da minune! Chiar e o minune de la Dumnezeu.
-Nici eu nu mã îndoiesc de minunea asta.
-Hai sã plecãm , zise Maria.
-Te duc acasã?
-Mai vorbeşti? Sigur! Vreau sã mã duci acasã şi sã nu mai pleci!
-O sã vinã şi timpul acela, când n-o sã mai plec de lângã tine.
-Nici eu de lângã tine.
-Hai sã mergem.
-Hai!

Capitolul 15

Sã fii om e un lucru foarte greu, iar doi care sunt împreunã învață sã fie oameni. Atunci când eşti de unul singur îți este tot mai greu sã lupți sã devii în permanențã imun şi sã nu deviezi spre o ființã sãlbaticã? Cred cã asta încearcã Mihai şi Maria acum, când sunt împreunã, sã devinã oameni aşa cum ne vrea Dumnezeu.

Dar în timp ce Maria şi Mihai stãteau liniştiți pe bancã, trece un tânãr prin fața lor, singur cu o carte în mânã. Acest personaj, aces domn, care trãieşte ca un cãlugãr în lume şi nu reuşeşte sã fie împreunã cu nici o fatã, pentru cã toate fetele fug de el, va deveni la un moment dat omul cel mai important în viața Mariei. Pânã atunci le vom urmãri destinele în paralel, fãrã ca ei sã se cunoascã mãcar, deşi de-a lungul vieții lor întâmplarea a fãcut ca ei sã treacã de mai multe ori unul pe lângã altul, fãrã sã se remarce, fãrã sã se ştie unul pe altul, şi fãrã sã ştie mãcar cã s-au vãzut ori s-au întâlnit vreodatã.

Voi vorbi despre Rafael, care este un bãiat cu totul şi cu totul special şi o sã vedeți de ce. El este student la matematicã, dar în acelaşi timp trãieşte foarte intens problemele existențiale. Mediteazã foarte mult la rolul nostru pe pãmânt şi este foarte credincios. Pentru el Dumnezeu este totul. A dobândit credința de la o mãtuşã după bunicã. Sora bunicii era cãlugãrițã. A fost un elev foarte bun, a fãcut şcoala de învãțãtori într-un oraş din Moldova, Botoşani şi a învãțat matematicã singur dupã care a dat la facultate şi a intrat primul. Dar ajuns aici ceva s-a întâmplat cu el, ceva esențial, o rupturã. Revoluția l-a prins când era în primul an. El era student la Iaşi, deci putem spune cã nu era în miezul faptelor, la Bucureşti.Visul lui era sã ajungã profesor de matematicã în capitalã.

Dar cum spuneam, odatã ajuns în facultate, nu avea timp sã cerceteze o teorie matematicã. Trebuiau înghițite tone de material, mai mult memorate cu metode cu tot, spuse la examen şi în afarã de asta nimic.Or el nu asta voia, el îşi dorea foarte mult sã pãtrundã în esența unei teorii matematice şi sã cerceteze, sã învețe cât mai mult. A fost dezamãgit când a stat toate zilele sã studieze capitole întregi, pe lângã ceea ce preda profesorul pentru cã era foarte atras de geometrie şi de vederile lui spațiale, când a constatat cã a ajuns sã ştie foarte multe despre domeniul acela, dar nu a mai avut timp sã studieze la restul şi s-a trezit cã a picat douã examene. La douã a luat note mari, iar la altul a luat cinci. Ceea ce i s-a întâmplat în sesiune a fost foarte jenant, plus cã şi colegii râdeau de el şi-şi ziceau: "ãsta a intrat primul, învãțã numai el ştie ce învãțã, dar vãd cã de picat, picã."

Şi încet , încet, în loc sã se ambiționeze sã învețe tot mai multã matematicã, s-a descurajat, renunțând la cercetarea lui personalã. A pãrãsit geometriile, care prezentau pentru el o fascinație teribilã şi s-a apucat sã învețe toate cursurile , sã le "prãşeascã", cum ziceau colegii, în râs ca sã treacã examenele. Era cãminist, nu mai avea condițiile din liceu, când stãtea la gazdã şi avea camera lui, nu-l deranja nimneni şi învãța de crãpa. Învãța tot timpul în bibliotecã, îi trecea os prin os, din cauza scaunelor rigide. Când ajungea seara în camerã,

ceilalți băieți făceau râs din el. Ascultau muzică cu sonorul dat la maxim, aduceau fete în cameră cu care se culcau, făceau şi amor cu ele, în timp ce el dormea în icnetele lor surde. Era atât de dezgustat, dar nu voia să plece din cămin. Ar fi putut să se mute la gazdă, dar nu voia să-şi mai pună părinții la cheltuială, era şi un fel de încăpățânare de-a lui de a nu-i mai chinui cu cheltuieli în plus dacă el se putea descurca aşa . Mai avea încă două surori de liceu care stăteau şi ele la gazdă, iar părinții lui nu erau decât nişte amărâți de profesori de țară, care munceau de dimineață până seara să țină şi animale, pe care le vindeau, să facă rost de bani să-şi țină copiii în şcoli. Cu salariile de mizerie nu le ajungea la o familie atât de mare. Rafael încet, încet ajunsese să se izoleze de ceilalți şi să fie un singuratic. În realitate era foarte vesel, pus pe glume, pus pe râsete, pe bancuri, îi înveselea pe toți, dar în sufletul lui era un pustnic. Nu se putea lipi de nici o fată şi era virgin. Faptul că era cast, îi dădea o notă de mister printre fete şi părea să fie invicibil. Dar nimeni nu ştia de suferința lui Rafael, pentru că lui îi era destul de greu să se țină departe de desfrâul care se lăfăia în voie chiar în camera lui. Ajunsese să fie atât de nesimțit încât dormea în cea mai mare gălăgie. Castitatea lui secretă, puritatea lui trupească şi sufletească, îi dădea şansa unei libertăți teribile pe care ceilalți nu o înțelegeau şi chiar îşi bateau joc, pentru că ei nici nu ştiau ce forță teribilă zace în Rafael de are el o aşa de mare putere de detaşare. Colegii de cameră şi aşa zişii lui prieteni făceau glume nesărate pe socoteala lui, că nu vine cu nici o femeie în cameră, măcar aşa de distracție.
-Le duc la hotel, bă, le zicea Rafael în glumă, aproape țipând la ei şi râzând cu gura până la urechi.
-Ai tu bani de hotel, ziceau tot ei în bătaie de joc, şi râzând la fel de tare ca el.
-Nu eu, are ea, hah, hah, ha…..
După care zicea mai în glumă mai în serios:
- De ce să nu am, am bani, fac meditații!
-Ai şi tu doi copii la meditații şi te lauzi!
-De ce nu, sunt şi aceştia bani, plus că în zilele în care dau meditații nu mai mănânc la cantină, pentru că mâncarea mea e gratis.
-Ei, ce să-ți spun, te pomeneşti că te pune şi la masă.
-Ba să ştii, am mâncat săptâmână asta un peşte prăjit cu mămăliguță!
-Cu mămăliguță, ha, ha, ha…făceau ei la mişto.
-Da, cu mămăligă şi cu usturoi!
-A, cu usturoi, ce bun, ce bun, păcat că nu avem şi noi la cantină, dar las că ajungem noi acăsă , să vezi ce mâncări o să tragem şi nu o să mai fim în pierdere față de tine ca acum.
-Aşa mâncare nu am mâncat nici la mine acasă, făcută de mămica mea.
-Mămica , hai bă Rafael, mai spui şi acuma *mămica mea*!
-De ce nu!!!
-Parcă eşti copil mic.
-Poate că sunt!
-În unele privințe, chiar că eşti.
-Taci bă, nu ne mai face şi nouă poftă, zise un alt coleg care se culcase şi până acuma nu zisese mai nimic.
-Ei, da, te lauzi cu meditațiile, zise un altul, lasă-ne în pace, noi avem bani de acasă, aşa că nu ne mai chinuim atâta.
-Tu ştii ce a făcut Aurel?
-Care Aurel?
Prietenul tău, teologul, ăla care a terminat fizica şi e la teologie.
-Nu e bă chiar la teologie, v-a mințit pe toți, pentru că nu e la pastorală, e la restaurare şi voi credeați că o să iasă popă.
-Da, e prieteunul meu, ce e, ce-a făcut?
-Daca-i şti ce a făcut ăla?
-Ce-a făcut, mie nu mi-a zis.
-Păi se ascunde de tine, dar în sinea lui te dispreţuieşte!
- L-am auzit noi cum te bârfea.
- Cum aşa?
-Ne-a mințit pe toti că se face popă!
-Da, da, ce v-am zis eu.

-Da, nu mi-a spus.
-E la restaurare bisericească?
- Aşa, spune ce-a făcut?
- Păi ce a făcut ăla cu una pe care o medita la fizică pentru facultate, la fizică,pentru politehnică.
-Ce-a facut?
-S-a îndrăgostit de ea şi chiar mai mult, s-a culcat cu ea şi a lăsat-o însărcinată şi a făcut aia avort.
-Dacă am fi într-o țară civilizată l-ar trage în toate tribunalele şi ar intra la corupere de minori!
-Ce priten e ăsta dacă tu nu ştii nimic de toate astea?
- Şi-şi mai bate joc şi de alte fete, mai spune că e la teologie, face biserica de râs.
-Dacă-ți spun, mai spui de noi şi ne critici că noi venim aici cu femei! Dar el?!
-Eu nu v-am spus nimic nicioadată deşi ar fi trebuit să vă spun.
-Nu e, nu spui, dar de gândit tot gândeşti!
-Şi eu ca tot omul, ce vrei acuma?
-Tu, dacă nu faci ceea ce facem noi, normal că nu-ți convine, ai vrea să fim toți ca tine, uite că noi nu putem.
- Noi măcar venim aci cu femei care vor şi ele, sunt prietenele noastre, o să ne însurăm cu ele, dar el, mare sfânt!
-Ca să ajungi sfânt, ajungi la bătrânețe, şi aşa de repede, noi greşim câd gândim şi considerăm lucruri care nu se cuvin.
-Nu-ți mai spunem , că e prietenul tău.
-Am văzut eu că are ceva, nu prea am mai vorbit cu el, în ultimul timp, nu l-am mai văzut pe la biserică.
-Păi tu stai toată ziua cu matematica şi cu rugăciunile în cap, în rest nimic nu vezi, nu auzi nimic. Nici pe noi nu ne auzi măcar când îți mai spunem de una de alta.
-Parcă am fi stafii pentru tine. Nici nu ne bagi în seamă!
-Dar nici rău nu ne faci!
-Dar ce e asta frate, un fel de tribunbal al vostru? Care este avocatul apărării?
-Păi tu eşti cel mai bun avocat pentru tine însuți, oricum nu bagi pe nimeni în seamă.
-Haide-ți bă, nici chiar aşa!
-Dacă îți spunem?
-Nu fiți răi, hai nu fi rău prietene.
-Să-l fi văzut pe Aurel cu ochii cât cepele când venea aia la faculate după el, spunându-i şi miorlăindu-se :"nu pot să învăț, nu pot să învăț din cauza ta, pentru că mă gândesc tot timpul la tine şi nu am să iau examenul de bac şi nici pe cel de la faculate n-am să-l iau!"
-Dar voi de unde ştiți?
-L-am auzit!
-I-au făcut părinții fetei un scandal, fata a rămas traumatizată. Acum el spune la toată lumea că se duce la mănăstire, că se face călugăr, ha, ha, ha, ăsta călugăr!
-Doamne fereşte, îşi face cruce Rafael. Lăsați-mă să dorm. Faceți ce vreți, dar dați muzica mai încet.
-Bine, bine,astă seară nu te terorizăm, pentru că plecăm la discotecă, te lăsăm singur, să-ți faci de cap.
-Îți aducem o femeie de la disco?
-Mai multe dacă vreți, nu primesc numai una , că mă plictisesc, zise Rafael.
-Ştim noi câteva îndrăgostite de tine, lulea.
-Chiar, tu nu eşti eşti îndrăgostit de nici o femeie?
-Ba da, de Sfânta Paraschiva.
-Nu-i rău, dar nu ştiu la ce-ți foloseşte!
-Nici voi nu ştiți cât de mult îmi foloseşte, dacă ați cerceta mai mult. Haideți, plecați, că m-ați înebunit de cap.
-Oricum nu te înțeleg, aşa că te las în banii tăi, spuse Dragoş şi îi închise uşa. Şi plecară cu toții.

Dragoş era prietenul lui cel mai bun, dar avea o paraulă, cânta la chitară muzică roock, era înebunit, obsedat de roock, şi când se îmbăta îşi dădea cu chitara în cap. Se umplea de sânge, iar toți ceilalți când vedeau că se îngroaşă gluma săreau să-i ia chitara din mână.

Tot timpul Dragoş îi zicea:

-Cum poți Rafael, sã te duci la bisericã şi sã te rogi lui Dumnezeu, lui Hristos ăsta al tău. Pentru mine este absurd, eu sunt om în toatã firea, mi se pare o prostie, eu sunt student la mate, aşa cã nu-mi prea pasă de ceea ce este în rest.
-Cred , pentru cã este absurd, de aceea cred, îi rãspudea Rafael.
-Cu tine nu ajung la nici un rezultat, noroc cã eşti prietenul meu, cãci altfel ce ti-aş face?
-Ce ai putea sã-mi faci?
-Nu ştiu.
-Da, aşa este, hai, du-te, distreazã-te, distracție plãcutã.
-De ce nu vii cu noi, ai mai fost la discotecã şi ți-a plãcut.
-Da, am mai fost, dar acum nu am chef!
-Bine, bine, pa.

Capitolul 16

Rafael şi Dragoş erau ca frații, iar Rafael spera în sufletul lui cã într-o zi o sã descopere libertatea lui Dumnezeu şi o sã meargã la bisericã, cum se duce şi el.

Lui Rafael îi mai plãcea ca în week-end sã meargã pe la câte o mãnãstire din afara Iaşului şi sã fie acolo într-o izolare completã. De fiecare datã, pe lângã cãlugãri erau foarte mulți oameni adunați la mãnãstire, la slujbã şi în felul acesta se simțea izolat de atmosfera din camerӑ, care îl sufoca. De multe ori chiar îi venea sã plece la gazdã, dar erau prea mulți bani pe care trebuia sã-i dea pe lunã şi prefera sã şi-i dea pe cãrți. Îi era milã şi de pãrinții aceia ai lui care munceau îngrozitor de mult, ca nişte sclavi, pentru copii. Ar fi vrut sã-i mai scuteascã de atâtea cheltuieli, dar vedea cã nu are ce face. Nu mai voia sã-i mai punã şi la o altã cheltuialã. Pentru el era foarte important cã avea credințã în Dumnezeu, credința asta în Hristos era cea mai mare forțã de care nu putea sã spunã nimãniu nimic. Îi venea foarte greu sã vorbeascã despre el şi despre zbaterile lui, de fapt aşa era mai bine, numai aşa se simțea în siguranțã. Pentru cã nimeni nu-l asculta, toți îl credeau tâmpit şi obsesia asta cu matematica, cu filosofia, cu teologia, nu prea o înțelgeau ceilalți. Era liniştit mai ales la vecernie, îşi potolea creierii obosiți de învățãturӑ, o slujbã teribilã, iar cãlugãrii de la Golia, cântau atât de frumos, încât i se pãrea cã este cel mai luminat loc de pe pãmânt.

Mai ales iernile erau teribile. De cum bãtea toaca apãreau câteva stele pe cer iar o datã cu ele bӑiatul intra în bisericã. Acolo asculta slujba, iar atmosfera din interior era atât de misterioasã, semi întuneric, miros îmbietor de tӑmâie dulce şi oromatã, doar câteva candele cu lumini roşii din fața altarului dãdeau lumina. Apoi un bec mic, ca o veiozã lumina cãrțile din stranã ca sã se poatã citi, în rest întuneric. Închidea ochii şi stãtea în liniştea aceea teribilã apoi rugãciunea cãlugãrilor îi mângâia sufletul şi de multe ori câteva lacrimi ştiute numai de Dumnezeu, i se scurgeau pe obraz, apoi pe barbӑ pânã ajungeau la gât şi intrau în cӑmaşã şi-I udau pielea. Dar atunci Rafael era fericit, se elibera. Câtã pasiune punea în toate, câtã bucurie avea dupã ce sufocãrile acelea interioare treceau. Era fascinat de viața lui Kant, care a ajuns un filosof atât de mare şi a trãit toatã viața în castitate, educat în austeritatea aceea germanã. Voia sã facã şi el ceva asemӑnӑtor, ceva mӑreț.

Rafael era un singuratic. Şi tot timpul avea cu el o carte pe care o citea. Dar nimeni nu-i ştia taina. El era mãcinat de o iubire pentru o fatã care s-a cãlugãrit. O colegã de liceu, de clasã. Avea un sentiment foarte puternic pentru ea încã şi acum, fuseserӑ foarte apropiați sufleteşte, ca frate şi sorã, nu erau maturi, trãiau copilãria aceea prelungitã pe care marea majoritate a copiilor o pierd încã de timpuriu şi devin maturi dintr-o data, înainte de vreme.

Rafael era şi acum copilul acela din liceu. Pe fata aceea o chema Dorana. Se hotãrâserӑ amândoi sã dea la facultate, învãțau pe rupte, el a intrat şi ea a picat şi cum el a plecat, ea s-a dus la mãnãstire, crezând cã el o va uita. Dar nu a fost aşa, el a rãmas şocat câd a aflat cã ea s-a cãlugãrit. S-a dus disperat la ea acasã şi apoi la mãnãstire, dar nu a mai putut sã o întoarcã, a rãmas acolo sã fie cãlugãrițã, o mireasã a lui Hristos. I-a spus cã l-a iubit întotdeauna şi tocmai de aceea, pentru cã-l iubeşte atât de mult, rãmâne cãlugãrițã, vrea sã râmânã cu Hristos. El a rãmas uluit de hotãrârea ei, nici mãcar nu a putut sã-i spunã cât de mult ține la ea, cã nu contează, el o s-o aştepte, dar ea a plecat în chilia ei şi nu a mai ieşt de acolo pânã ce nu a plecat el definitiv din mӑnӑstire şi a înțeles cã ea era fãcutã pentru asta.

I s-a întâmplat un lucru foarte ciudat, s-a îndrãgostit şi mai tare de Dorana dupã ce ea s-a cãlugãrit şi asta l-a fãcut sã se apropie şi mai rãu de Dumnzeu. Asta l-a fãcut sã-şi punã tot felul de întrebãri cu privire la viață, la existența lui Dumnezeu şi la sensul nostru pe pãmânt. El nu a mai spus la nimeni aşa ceva, pentru cã se temea sã nu fie luat în râs şi batjocorit. Nu suporta să fie lovit tocmai în cea mai ascunsã şi mai tainicã laturã a lui, tocmai în ceea ce el avea mai de preț, această iubire tainicã şi tiranicã pentru el, iubirea pentru cel neştiut care este marele Dumnezeu.

Suferea atât de mult încât nu-şi gãsea liniştea decât în studiu, în rugãciune şi în plimbãri de unul singur. Asta l-a împins sã citeascã imens, sã-şi gãseascã liniştea prin lectură, prin gânduri şi tocmai în jurnal scria cele mai calde poezii. Colegii râdeau de el şi-i ziceau în bãtaie de joc:"poetul"dar nu râdeau de el într-un mod jignitor,ci într-o manieră ciudată de admirație. Toți îl iubeau şi-l apreciau, iar el, pentru cã trãia atât de mult în mintea lui, nu prea era atent la tot ceea ce fãceau ei, plus cã lui nu-i fãcea plăcere sã se certe.

Scrierile sfinților pãrinți îl modelaserã atât de mult încât el nu mai avea ambiția aceea exterioarã a omului orgolios care se enerveazã din orice şi nu mai are înțelegere pentru celãlat. El voia să-şi educe răbdarea. Avea şi el, ca orice copil disperãrile lui, neştiute decât de Dumnezeu. Atunci nu zicea nimic, plângea de unul singur şi aştepta sã-i treacã . Avea tensiuni hormonale provocate de ceea ce vedea şi de visele lui, dar rezista, nu se lăsa bătut. Asta se petrecea în tainã, pentru cã toți îl credeau invicibil.

Rafael credea cã dacã respecți cele zece porunci devii un om cu avedevãrat liber şi de neînvins şi asta voia sã experieze pe pielea lui. Îl atrăgea religia ca un magnet şi asta era salvator pentru modul atât de dur de viață pe care-l ducea. Şi toate astea de când dormea cu tratatul de dogmaticã a lui Stãniloae sub cap, pânã l-a citit de mai multe ori, fascinat. Ajunsese sã ştie atât de bine Noul Testament, încât îl ştia aproape pe de rost.

Capitolul 17

Într-o zi, dupã o beție lungã şi insuportabilã, Dragoş l-a întrebat pe Rafael plictisit:
-Auzi, Rafaele, de ce naiba te duci tu la bisericã?
-Pentru cã-mi place.
-Dar ce-ți place acolo, mãi frate!
-Nu ştiu, nu-ți pot explica, trebuie sã mergi sã vezi, sã asculți, e un anumit mediu care-mi face bine.
-Cum adicã îți face bine?
-Pur şi simplu îmi face bine la creieri, mã echilibreazã.
-Cum adicã?
-Pãi uite, eu nu ştiu cum este, dar, de exemplu, ca la tine, când te duci la disco, nu-ți place, nu te simți eliberat.
-Ei, prostii, eliberat, cum sã mã simt eliberat.
-Nu, nu te simți descãtuşat? Dacã dansezi acolo şi mai bei o bere, te recreezi.
- Ei, prostii, din contra, sunt obosit, mã plictisesc îngrozitor deşi, nu pot sã nu recunosc cã mã simt bine, dar această simțire e mult mai forțatã, iar dupã acea nu mã simt liniştit, ci mã simt plictisit, atâtea tipe pe care vrei sã le agãți şi care merg şi cu tine şi cu alții.
-…
-Tu chiar nu ai nici o femeie, bãi Rafael , dar tu chiar nu eşti bãrbat, ai mai fost şi tu pe la disco?
-Da, am fost, la disco mã simt bine, nu am ce zice, dansez, mã eliberez, fac sport, dar e adevãrat cã mã simt puțin cam obosit dupã aceea, nu ştiu cum sã-ți spun, mai mult îmi place la bisericã, sau într-o salã de concerte, ui-te, cum a fost la filarmonicã în seara asta.
-Ai fost la filarmonicã? Cu cine?
-Singur, cum cu cine?
-Ai, bã, am crezut cã ai şi tu pe cineva, mãcar o babã!
-Nu, am ascultat simfonia a cincea a lui Beethoven.
-Şi mai ce s-a cântat?
-A dirijat o femeie din Italia.
-Femeie dirijor?! Asta nu am auzit!

-Da, interesant, arãta superb tipa când dirija orchestra, am rãmas fascinat. A concertat şi Dan Grigore, arãtau superb amândoi, muzica asta este într-adevãr ceva sublim, dar trebuie sã faci un efort ca sã te simți bine acolo. Într-o sală de teatru sau de concerte nu te simți bine oricum, ci trebuie sã faci un efort, nu e o chestiune întâmplătoare. Au fost şi câțiva cãlugãri, Marcu, francezul, a fost cu prietenul lui de la Trei Ierarhi.
-Ha, ha, cãlugãr, la concerte de muzicã simfonicã, cine a mai auzit, ãştia trãiesc într-o izolare toatãlã, ce cãuta ãla acolo?
-Cãuta, trebuie sã se mai relaxeze şi ei.
-De ce nu?
-N-am mai auzit, cãlugãrii ãştia nu trebuie sã fie izolați?
-Ba da , dar de ce sã nu asculte muzicã? Uite, Bach, toatã muzica clasicã nu poate decât sã te apropie de Dumnezeu, toatã creația ar trebui sã te apropie de tot ceea ce este frumos şi nu sã te îndepãrteze de frumusețea unei vieți trăită după Dumnezeu. Bach şi-a scris muzica cu gândul la Dumnezeu, dar toatã muzica lui este scrisã pentu a fi ascultatã în bisericã.
-Hai, bã, lasã-mã cu Dumnezeu!
-Te las, treaba ta, tu m-ai întrebat.
-Ce-mi vine sã râd de tine, deşi te admir foarte mult şi sã ştii cã toatã lumea te admirã, chiar dacã nu o recunosc, tot îmi vine sã râd de tine, de multe ori eşti aşa de naiv şi de ridicol, parcă ai fi mereu un copil printre oamenii mari, ce Dumnezeu bă Rafaele, nu poți sã te maturizezi şi tu? Ți-o spun cã suntem singuri în camerã şi sã nu le spui celorlalți ce ți-am spus ție, toți se întreabã ce-i cu tine, de-ți place la bisericã aşa de mult. Dacă nu ai fi bisericos, te-aş bănui cã eşti homo, dar aşa nu, pentru că eşti omul lui Dumnezeu.
- Îmi place pur şi simplu, îmi place şi atâta tot! Nu ştiu, acolo mã simt în siguranță. Deşi este impropriu, pentru cã Dumnezeu este pretutindeni, şi ar trebui sã mã simt în siguranță permanent, dar nu ştiu, acolo, când merg la Mitropolie, unde e Cuvioasa Paraschiva sau la Golia, sau la Trei Ierahi, pur şi simplu sunt nişte spații atât de frumoase încât mã simt extraordinar de bine!
-Mã Rafael, dar ce înseamnã pãnã la urmă credința asta în Dumnezeu, pentru cã mie îmi vine sã râd când te aud vorbind aşa, cu ce te alegi din asta! Pentru mine este aşa o plictiseală, toatã ziua rugãciune, cãlugãrii aceia se roagã toatã ziua, nu? Am vãzut şi eu acolo nişte cãlugãrițe pe la Mitropolie, unele erau atât de mişto, nişte gagici, ce le-o fi venit sã se cãlugãrească?
-Ei, e foarte simplu.
-Eu cred cã erau nefericite în amor.
-Unele da, altele nu, nu putem şti care cum sunt, numai Dumnezeu poate sã ştie asta, Dumnezeu are taina lui cu fiecare om în parte , noi nu prea putem sã ne bãgãm în treburile care ne depãşesc. Nu ştim.
-Dar tu de ce te duci la bisericã?
-Pentru cã sunt un om liber şi pot face ce vreau eu, adicã, aşa cum tu eşti un om liber şi poți face ce vrei, aşa şi eu fac ce vreau şi mã duc unde vreau, adicã la bisericã.
-Şi unde te duci în seara asta, la slujbã? Nu ai cursuri? Nu ?
-Nu, astã searã nu avem cursuri şi dacã tot e postul mare…
-M-ai înebunit şi cu postul ãsta. Ție nu ți-e foame? Te văd cu tot felul de mâncăruri. Te văd destul de solid. Îți faci tu de mâncare, numai zarzavaturi. Eu dacã nu mãnânc carne sun tot timpul leşinat, parcă nu am mâncat nimic.
-Ei, postul, treaba asta cu mâncarea este o problemã de obişnuință, nu este aşa de greu, eu rezist, nu mã plâng. Altele sunt grele.
-Ei, cum ar fi?
-Treaba asta cu gândurile!
-Da? De aceea te duci acolo? Ca sã scapi de gânduri? Asta e foartea uşor, se rezolvã cu o sticlã de votcã.
-Ei!..
-Bine, mã. Dar tu nu vorbeşti de unul singur acolo în bisericã?
-Nu, nu cred cã vorbesc de unul singur, acolo am un sentiment cã El, Hristos, Mântuitorul, mã aude.
-Pânã la urmã credința asta a ta ce înseamnã?
-Înseamnã o forță extraordinarã pentru mine, am senzația cã Dumnezeu îmi dã o forță spiritualã extraordinarã , ca sã pot depãşi totul, absolut orice greutate, orice suferință, sã alung orice gând şi orice pornire care-mi face rãu.

-Pãi înseamnã cã eşti tare, eşti cel mai tare.
-Ei, ce sã zici şi tu!
-Şi nu te plictiseşti? Nu prea vãd dacã te mai plictiseşti.
-Nu, eu nu mã plictisesc niciodatã!
-Te lauzi.
-Nu!..
-Da, eu mã plictisesc şi atunci simt nevoia sã mã exteriorizez.
-Ei, de ce nu e bine? E bine cã te exteriorizezi, eu nu prea fac asta.
-Cum nu te exteriorizezi? Pentru cã eşti foarte vesel şi tot timpul eşti pus pe bancuri, pe glume, pe râsete.
-Da, aşa este, dar sunt anumite lucruri, de fapt cele mai importante lucruri ale mele, le rezolv aşa, cu rugãciunea.
-Plângi?
-Mai plâng câte o datã.
-Pãi ce fel de bãrbat eşti?
-Pãi, sunt şi eu acolo un om, ce pot sã zic.
-Hai, mã Rafael, m-ai dat gata. Rafael sã plângã! Şi eu care te credeam invicibil. Eu nu plâng decât atunci când sunt beat.

Brusc uşa s-a deschis şi a intrat pritenea lui Dragoş, iar Rafael s-a simțit puțin stânjenit pentru cã cei doi aveau sã rãmânã peste noapte în camerã, sã facã dragoste, ei doi, ca ”douã animale”, gândi Rafael, aveau sã-i sufoce pe ceilalți trei care nici ei nu erau prea cuminți, erau de toți, doar patru. Celalți doi colegi nu aveau prietene stabile, dar erau destul de stânjeniți când Dragoş şi Claudia rãmâneau în camerã peste noapte. Şi asta se întâmpla destul de des,   certuri între ei, se disprețuiau reciproc, numai Rafael rãmânea indiferent, dar în interiorul lui nu se simțea prea bine, se apãra foarte repede cu nişte lămuriri practice. Se considera stând cu nişte animale în coteț care-şi fac nevoile în prezența altora, iar disprețul pentru ei era aşa de mare încât reuşea şã fie foarte deaprte de toți.

Claudia avea o atitudine servilã şi le fãcea mâncare, ca ei sã nu mai zicã nimic, dar se gândeau de foarte multe ori întrei ei, mai ales când erau beți se distrau şi-şi ziceau:
- Dacă tot ne face de mâncare la toți, ce-ar fi sã o avem toți, cred cã ne omoarã Dragoş, deşi cred cã tipa nu s-ar da în lãturi, pe asta nu o saturã un regiment întreg. Claudia fãcea şi curat în camerã, iar ei lãsau înadins urât şi mizerie ca sã vinã sã facã ea. Se simțea datoare fațã de ei şi în felul acesta se mai elibera de reproşurile lor, era şi ea utilã , fãcea şi ea ceva. Iar ei acceptau acest compromis în schimbul mâncãrii şi al ordinii din camerã. Câte o dată cei trei mai plecau şi dormeau pe la colegi când aceştia doi apãreau. Se întâmpla din când în când sã mai plece câte unul acasã şi aveau un pat liber unde sã doarmã în linişte, dar nici în camera respectivă nu era posibil sã fie chiar aşa pentru cã şi aici mai era unul ca Dragoş care facea şi el la fel. Cei doi plecau pe la fete, unde stresau la rândul lor pe alții, de nu puteau sã doarmă nopțile, când reuşeau sã-şi facã o prietenã. Treaba asta dura câteva sãptãmâni sau câteva luni dupã care rãmâneau singuri şi neliniştiți pânã la urmãtoarea evadare sexualã, dupã care ruptura era inevitabilã.

Dar Rafael era departe de toate acestea. Mai avea şi prostul obicei sã se biciuiascã atunci când avea obsesii sexuale şi vise, în felul acesta trupul i se elibera de tensiuni şi nu mai avea nevoie de nimic.

Capitolul 18

Rafael este genul acela de bãrbat care nu cedeazã la primul împuls. El crede cã un bãrbat este cu adevarat liber dacã reuşeşte sã-şi stãpâneascã impulsurile şi înstincetele nu dacã este cel care le trãieşte deplin. Pânã la urmã ce înseamnã sã gândeşti? Sã gândeşti nu este tot una cu a te gândi la ceva anume. Pentru a gândi, asta înseamnã şã-ți pui întrebãri şi în acelaşi timp sã poți sã gãseşti soluții. Cel mai important lucru pentru Rafael era sã poți sã gândeşti asupra ta însuți. Dar această gândire asupra ta nu trebuie sã fie ruptă de ceea ce eşti în exteriorul tãu, în afara ta, nu trebuie sã te izolezi de lume atunci când gândeşti în intoriorul tãu şi apoi în exterior. Şi asta fãcea Rafael, gândea, gândea, gândea, mereu şi toate aceste idei teribile pe care le trãia şi le spunea lui însuşi, i le spunea lui Dumnezeu în bisericã, i le spunea lui Dumnezeu oriunde se ducea.

Acest dialog purtat mereu în mintea lui cu Dumnezeu, era un dialog privitor la toate întrebãrile lumii. Trãia un fel de existență paralelã cu existența concretă. Încerca sã trãiascã şi sã scrie în acelaşi timp o filosofie la persoana întâi. Dar nimeni nu ştia ceea ce gândea el. Pentru cã se izola foarte mult în rugãciune şi în bisericã. Locul unde-şi scria foarte multe idei era chiar biserica. Scria mult şi în bibliotecã. Dar în bisericã îi plãcea foarte mult sã-şi scrie ideile şi gândurile. Legase diferite prietenii cu cãlgãrii şi discuta mereu cu ei, dar nu se lega într-o manierã emoționalã de ei şi fațã de pãrerile lor,de ideile lor. Era fascinat de sfinții din pustiu. El considera cã trãieşte în pustiul lumii aşa cum sfinții trãiau în pustiul acela înfricoşat. Şi de aceea încearcă sã caute și sã înțelagă ecuația acestei lumi care dupã pãrerea lui era o lume care trãia în haos. Haosul acesta credea cã se datoreazã şi este provocat de lipsa de gândire a ființei umane. Întâmplarea, este cea care îi guverneazã pe oameni, pentru cã întâmplarea este cea care exprimã gradul de negândire şi de viațã dezordonată a fiecãruia dintre noi.
-"Nu trebuie doar sã gândesc, nu trebuie sã-mi pun problemele astea care mã dor pe mine, am nevoie de mult mai mult, sã gãsesc soluții care sã se potriveacã cu existența mea, cu viața mea, cu modul meu de a fi, şi mai este înã ceva, un lucru foarte, foarte important,trebuie sã am puterea sã fac sã se şi întâmple acele soluții pe care eu le gãsesc cu mintea mea. Pentru cã eu gãsesc rezolvarea dar patima în mine este atât de mare, încât eu nu pot respecta această soluție, nu pot face cu putință rezolvarea care mi-o furnizează rațiunea, gândirea mea. Logica mea trebuie să aibă putere în mine însămi, în ceea ce eu sunt. Or, la mine, de cele mai multe ori argumentele nu-mi sunt atât de puternice înâcât sã-mi taie de la rãdãcinã pasiunea, patima, împãtimirea care-mi îngrozeşte sufletul în suferință şi de îndepărtare de Dumnezeu.

O, Doamne! Şi cât de mult surfăr uneori! Da, dar Tu îmi dai putere sã duc cu demnitate aceatsã suferință şi sã-mi fie mai uşoarã această singurãtate a mea. Pânã la urmã acesta este testul pe care eu trebuie sã-l trec, testul singurãtãții, atât de pervers amestecat cu testul sexualtãții, care-mi înfierbântã creierii la orice pas. Dacã nu ar fi atât de multã pornografie pe strãzi, pe cea de la televizor o mai pot ignora, pentru cã nu deschid televizorul, sau îl închid atunci când sunt singur în camerã, dar cu pornografia de pe stradã! Cât de pervertiți pot deveni copiii şi încã de mici. Cum o sã mã descurc? Oare am sã mã pot stãpâni? Oare chiar am sã pot gândi pânã la capãt cu propiile mele gânduri şi sã nu mã las influențat de lumea în care trãiesc? Dacã aş putea sã-mi tai această dependență a mea fațã de ceilalți oameni, de prieteni, dacã aş putea opune mereu rezistență în interiorul meu, aş rãmâne în permanență o persoanã liberã! O! Şi cât de mult îmi place această libertate! Care nu-mi dã posibilitea sã trãiesc dependența aceea care mã sperie, mã îngrozeşte, dependența de o femeie anume, de femeia din închipuirea mea şi pe care mereu mi se pare cã o pot gãsi pe stradă sau undeva aiurea! Sunt îngrozit! Sunt îngrozit! Doamne, ai grijã de mine? Ai grijã de disperarea mea, ai grijã ce faci cu disperãrile mle, sã nu ajung la nebunie. Dacã nu ai fi Tu, aş înebuni de atâta singurãtate! Tare pustiu aş fi pe pãmânt. De aceea Tu trebuie sã exişti în imina şi în mintea mea, indiferent de ceea ce mi s-ar putea întâmpla în viațã!

Capitolul 19

Cam acestea erau gândurile lui Rafael când mergea spre bisericã, spre mãnãstirea Golia, la slujbã. Afarã era destul de rece, dar soare, s-ar fi putut spune cã era soare cu dinți, era normal pentru vremea de început de primãavara. Nu a vrut sã ia tramvaiul, a preferat sã meargã pe jos , deşi pânã la Golia , de sus din Copou, de unde erau cãminele, fãcea aproape o orã, dar prefera sã meargã pe jos, pentru cã stãtea tot timpul tolãnit în pat şi citea pânã adormea cu cartea în mânã sau pânã nu mai vedea şi o punea sub cap. Subpatul era plin cu cãrți, era biblioteca lui, de aceea era foarte incomod sã faci curat , pentru cã trebuiau urcate toate cãrțile pe pat şi atunci abia observa cât de multe cãrți avea. Rafael era un student bursier şi banii din bursã, jumătate sau trei sferturi îi dădea pe cărți.

Trebuia sã-i ajungã doar de mâncare, restul nu avea în mintea lui decât cãrți, cãrți şi iar cãrți. Avea un obicei atât de prost cã de multe ori dãdea şi câte o jumãtate de bursã sau toatã bursa pe cãrți. O datã a cumpãrat atât de multe cã nu le mai putea duce în brațe . Dacã ar fi avut o plasã mai zdravãnã , dar a fost prost inspirat sã-şi cumpere una din plastic şi dupã o sutã de metri plasa s-a rupt şi i s-au împrãştiat cãrțile pe jos, a avut noroc cã nu era noroi. L-a ajutata o bătrână care i-a zis:
- De unde vii maicã, ai devastat o bibliotecã?

El nu a zis nimic, i-a mulțumit foarte mult bunicuței care l-a ajutat, i-a dat şi o plasă, a aşteptat un tramvai şi a ajuns cu vraful de cãrți pe brațe la cãmin. Îl dureau mâinile dar nu conta. Era fericit. S-a trântit în pat şi a început sã le devasteze cu o sete şi o satisfacție pe care nici un jucător împătimit de cel mai sofisticat joc de noroc, cu o sumă imensă de bani câştigată, nu putea trãi o satisfacție mai mare ca a lui, care citea carte dupã carte. Trei zile nu s-a mai dus la cursuri. A stat în pat şi a citit non stop cãrțile pe care şi le cupãrase. Ceilalți fãceau zgomot , râdeau, dãdeau muzica tare, înjurau, fãceau dragoste, stãteau cu lumina stinsã, aprinsã, se purtau ca şi când el nici nu exista în camerã. Iar el citea. Era în lumea lui. Când ceilalți dormeau , el îşi aprindea veioza lui micã care îi lumina doar foaia de carte. Ce cãrți citea Rafael? Cãrți de filosofie şi de teologie ortodoxã. Era atât de fascinat de sfinți, de gânditorii aceia mari din peroaiada de aur a patristicii, a creştinismului, încât trãia un adevãrat extaz citind. Era fascinat de tot ceea ce înseamnă filosofie, de la antici până la Heidegger. El nu-i deranja pe ceilalți şi nu le zicea absolult nimic. Se obişnuise cu gãlãgia, cu înjurãturile, cu sforãitul, cu gemetele de amor, cu muzica dată la maxim, nu-i deranja pe ceilalți şi nu era deranjat, nu-i trebuia nici mâncare şi nici apă. El care învãța altã datã la matematicã în liniştea cea mai deplinã acum gândea în cel mai mare haos provocat de ceilalți. Pentru cã astea erau condițiile de acolo de la el şi el le depãşise , ajunsese deasupra tuturor.

Cât a fost la liceu nu i-a lipsit nimic şi s-a format o ființă de fier, iar aici a continuat această luptă cu el însuşi. Aşa au considerat pãrinții lui cã trebuie sã-l educe. Sã-i ofere copilului cele mai bune condiții, pentru studiu, dar copilul a studiat şi şi-a ascuțit mintea .Şi copilul a învãțat sã gândeascã. Ce lucru minunat ca un copil sã gândeascã! Ce lucru fascinant ca un om mare sã poatã gândi ! Ca gândul lui sã aibã putere atât de mare încât sã-l poatã modifica pe dinãuntru, sã-l transforme într-o ființã liberã. Dar la Rafael mai era ceva! Era credința aceea teribilã care-l elibera de orice încorsetare. Cât de liber era Rafael în mijlocul acestei dezordini. Cât de liber era în haosul lumii! Dar câtã luptã în credința lui pentru a-l învinge!? Cum arãta un om liber? Un om care luptã mereu sã devinã liber, pentru cã el cãuta o libertate interioarã. Sã fie liber în propia lui minte. Şi asta încerca Rafael sã facã . Şi de foarte multe ori chiar reuşea! Şi culmea cã acesta era un student la matematicã. Rafael îşi dorea sã ajungã profesor de matematicã în Bucureşti. Mai ales cã surorile lui voiau sã facã facultatea în Bucureşti, una dreptul şi cealaltã facultatea de Studii Economice. El trebuia sã meargã acolo cu ele. Trebuia sã dea examen pentru a ocupa un post de profesor acolo în capitalã, sã obținã o titulaturã şi sã nu mai aibã grija serviciului iar pe lângã profesorat sã mai facã şi alte lucruri, meditații şi un alt serviciu ca sã câştige destui bani sã se descurce, sã-şi cumprere o casã, sã-şi cumpere o maşinã, sã intre şi el în rândul lumii cândva. Era marea lui ambiție asta. Sã ajungã acolo. De multe ori s-a întrebat de ce nu a dat el direct examen acolo, în Bucureşti, şi sã nu mai facã facultatea în Iaşi, dar s-a gândit cã era mai bine aşa, era mai aproape de casã şi de ai lui. Surorile lui erau totul pentru el. Îşi dorea atât de mult sã facã ceva ca sã câştige bani şi sã scape de sãrãcie şi sã-şi țină surorile în facultate, sã nu o mai ducã atât de greu. Avea el sã gãseascã o soluție dupã ce va termina facultatea, deocamdatã câştiga ceva bani în plus din meditații şi e foarte puternic pentru cã citeşte. Îşi dorea foarte mult o fatã pe care s-o iubeascã, mai întâi ca pe o sorã şi apoi, încet, încet, ca pe-o iubitã, ca pe o soție. Şi sã-i fie soție dupã ce s-or cãsãtori nu înainte, nu-i plãcea sã grãbeascã lucrurile, mai ales sã inverseze ordinea fireascã a lor.

Rafael minte de matematician, ce Dumnezeu, avea un creier forte, se vedea în tot ceea ce scria, numai cã nu arãta la alții. Îi era fricã sã nu fie descurajat. Şi mai era încã un aspect foarte important pentru Rafael, ceea ce gândea şi scria, voia sã fie taina lui, considera cã nu a ajus încã atât de detaşat de lume, îcât sã poatã arãta şi la alții fãrã a fi influențat, fãrã a fi intimidat, farã a fi distrus de pãrerea celorlalți din jur. Participa la cenacluri, la conferințe, îi plãcea sã ia atitudine, sã discute, dar nu sã-şi citeascã gândurile. Şi întotdeauna lua apãrarea celui care era criticat. Critica aceasta distructivã, încât sã-l descurajeze pe cel care a avut curajul sã-şi citeascã propiile idei, i se pãrea ceva exagerat, ridicol, şi îi venea sã râdã, şi chiar fãcea glume pe socoteala celor care criticau prea aspru. Dar în rest nimic, nu ieşea în evidențã. Avea o viațã normalã, monotonã, seacã, neinteresantã pentru cei din jur, pentru cã el era în perioada marilor acumulãri şi la vârsta în care îşi exersa libertatea interioarã. Rafael nu avea decât douãzeci şi trei de ani.

Capitlul 20

Ei, drumul acesta la slujbã pentru Rafael era o adevãrata relaxare. Mersul pe jos era o eliberare de încorsetãrile trupului pentru cã tot timpul stãtea jos şi simțea nevoia de foarte , foarte multã mişcare.

Iaşul pe la ora patru seara era sufocant de aglomerat. Partea proastă, tramvaiele erau insuficiente şi circulau atât de aglomerate încât erau cu uşile deschise iar oamneii se țineau ciorchine de uşi. Şi stãteau agățați de scãri . De multe ori se ntâmplau şi accidente, mai ales tineri, copii de liceu care se aventurau şi stăteau agățați de uşi. Într-o țară civilizată nu s-ar fi putut întâmpla aşa ceva, ar fi trebuit să nu pornească tramvaiul dacă nu e cu uşile închise, dar la astea nu era nimic interesant, plecau oricum, iar pentru bieții copii, asta era o adevărată probă de bărbățir, să meargă aşa agățați de uşi. Era distracție maximă uneori, dar cât de scump plătită de unii. Câte accidente nu s-au întâmplat în felul acesta. Aglomerația era atât de mare în stații, pentru că tramvaiele veneau atât de rar, încât lui Rafael pur şi simplu îi era silã sã mai aştepte.
În centru oamenii aproape cã se ştergeau unul de altul, iar el pãtrundea cu greu prin mulțime, dar nu era nici o problemã, se ruga neîncetat. În mintea lui fremãta o altã realitate , paralelã cu cea concretã, era realitatea minții lui, şi aici se ruga , gândea, cânta, îşi amintea câte o simfonie sau cântecele din timpul slujbei şi chiar dacã în afarã era atâta dezordine, haos, aglomerații şi înjurãturi, în mintea lui era ordine, era frumusețe. El ducea o viațã cu adevãrat frumoasã, pentru cã era fascinat de lucrurile minunate din lumea asta. Şi era fascinat de matematicã . Dar învãța cu pasiune şi atât cât sã nu-i ştirbească din libertatea gândului, din libertatea de a citi şi alte cãrți de filosofie, teologie, literatură universală, era îndrăgostit ca de cea mai frumoasã realitate.

De aceea Rafael era un bãrbat minunat, un bãrbat cu adevãrat puternic, un copil cuminte, de aceea Dumnezeu îi va pregãti cu timpul ceva măreț. Un dar cu totul şi cu totul special la care el nici mãcar nu se gândea cã ar putea ajunge vreodatã. Dar sã fim liniştiți şi sã-l privim pe Rafael cum ajunge pe stradã la Golia şi cum aude toaca într-un mod miraculos cum sunã, bãtutã de bãiatul de la lumânări care e fratele Gheorghițã. Şi îşi zicea în gând:"bãiatul acesta bate toaca fantastic, cu o melodicitate pe care nu am mai auzit-o altă dată sau în alte locuri. Or fi lemnele acelea construite din ceva, dar din ce arbore oare, poate că am să aflu cândva. Muzica asta mă chiamã sã mã duc la biserică. Dar slujba încă nu a început".

Oare chiar poți rãmâne fascinat în fața unor realitãți pe care nu le cunoşti? Rãmâne sã analizãm rugãciunea lui Rafael care este o realitate a sufletului insondabilã pentru ochii celui din afarã. Realitãțile gândului, realitatea minții poate fi mult mai fascinantã ca realitatea aceasta pe care noi o simțim cu pasul şi vrem sã o vedem cu ochii. Era unul din copiii acestei lumi pe care o trăieşte altfel decât omul obişnuit , ce se lasã colpleşit de întâmplare şi de depenența de ceilalți oameni. Pentru cã oamenii foarte mult se influențează unii pe alții şi mai ales în rău. Or tocmai această lipsă de libertate încearcă Rafael să şi-o controleze ca să nu o mai trăiască, voia să nu mai depindă în viața lui şi în deciziile lui de nici un om ci numai de Dumnezeu şi de propia lui minte. De aceea avea aşa de mare nevoie de singurătate, dacă nu trăia singurătatea asta nu putea să experimenteze şi să se întărească în această linişte şi această măreție a rugăciunii. Pentru că omul este o ființă aşa de slabă şi tocmai cu această slăbiciune a noastră trebuie să ne purtăm noi permanent, să luptăm cu noi înşine, să ne întărim şi să nu mai trăim în această lipsă de libertate. Pe Rafael această nelibertate a propriilor lui pasiuni inutile şi a durerilor îl apăsa şi voia să scape de ele şi nu ştia cum. Se vedea pe sine aşa de neputincios, dar până la urmă avea să reuşească în idealul lui de a fi om, de a fi cineva, de a fi un om mare.

Noi chiar îl vom privi şi din interior şi din exterior pentru cã este o realitate fascinantã aşa cum se va alcătui şi construi el pe parcurs şi cum va deveni o minte puterinicã şi tăioasă, care schimbã destinele omeneşti şi de ce nu, chiar paradigma acestei lumi prin ceea ce el va încerca sã gândeascã, sã spunã, sã participe, sã sensibilizeze. Rafael va rãmâne un bãrbat puternic de-a lungul vieții, tocmai pentru cã verticalitatea celor zece porunci îi dãdeau o libertate farã margini.

Capitolul 21

Întrebarea fundamentalã pe care ne-o punem atunci când avem în fața noastrã o ființã umanã este aceea a binelui şi a rãului. De ce persoana aceea face binele sau de ce face rãul? Sau de ce face binele sau rãul, dar într-o manierã amestecatã? Este oare atât de greu de deosebit faptele rele de faptele bune? În existența unui om ce este mai important, doar ceea ce face, doar ceea ce realizeazã material şi sufletesc, altceva nu mai poate sã conteze pentru viața lui? Dar la ce ne-ar folosi toate acestea? Pentru a învãța din existența lui, pentru a înțelege mai bine viața noastrã. Întrebarea fundamentalã pe care ne-o punem cu privire la un om este de ce

ființa aceea face rãul? Sau face mai mult rãul decât sã facă binele? Sau de ce nu face binele sau nu ia atitudine atunci când se întâmplã lucruri rele în existența lui? Sau în jurul lui? De ce nu se opune la relele întâmplãtoare din jur? Dar mai exact cum se întâmplã rãul în existența unui om. Cum de se produce eroarea?! De ce eroarea pe care o comitem în anumite momente ale vieții noastre ne duce cu timpul la scãdere spiritualã, la scãderea forței de a lupta pentru a trãi mai departe, dar nu la întâmplare ci aşa cum ți-ai dorit sau cum ai fi vrut sã fie?! Trãitã?! Putem construi frumusețea în interiorul nostru, în jurul nostru? Dar cum am putea construi această frumusețe, dacã mereu şi mereu frumusețea la care am lucrat timp îndelungat se risipeşte într-o clipã? Ne dãm seama cã frumusețea aceea devine ceva atât de superficial , efemer, de a ținut atât de puțin! Şi atunci, nu putem face ca ea să existe în mintea noastrã, ca să o avem permanent cu noi? Dar e chiar atât de greu ca frumusețea sã existe în noi, în sufletul nostru, în ceea ce suntem noi, în ceea ce noi putem deveni?

Ce face ca urâtul să fie în jurul nostru? Oare e atunci când ne extindem instinctul de proprietate dinspre lucruri la ființele umane. Noi vrem sã avem o ființă lîngă noi pentru a o supune, iar această supunere se manifestă asupra ființei la care ținem. Atunci chiar vrem ca ființa aceea sã fie a noastrã, dar în realitate aceea intrã în panicã şi nu se mai simte în siguranță. Asta nu-i plăcea lui Rafael, lipsa de libertate într-o relație, cei doi dacã se cunosc încearcă sã fie propietari unul altuia. Asta o simțea în el, în unele momente, atât de intens încât se speria şi alerga la biserică sã-l roage pe Dumnezeu sã-i descopere lui acest înțeles. Îl agasau imaginile pornografice afişate peste tot. Imaginile din stradã , din ziare, imaginile oamenilor, îmbrăcămintea fetelor, a băieților, parcă totul era provocator, prea provocator. Şi asta îl fãcea sa se simtã uneori vulnerabil şi parcă vinovat cã vede , că priveşte prea mult, mult prea mult dintr-o urâțenie de care voia să scape. Se ferea să privească prea mult la chipul femeilor, fetelor, să nu aibă vise care să-l chinuie noaptea şi să se scoale a doua zi tulburat şi zăpăcit încât să nu mai poată face nimic. Când se întâmpla asta nu făcea decât să se roage şi să plângă, atunci era aşa de tulburat, de încordat, cu nervii la pământ, parcă îl apuca un fel de tremurat în tot corpul şi nu mai ştia ce să facă ca să scape. Se ascundea în colțul cel mai întunecat al bisericii, fără să-l vadă nimeni şi plângea de singurătate, de stres, de amar, de nervi, de suferința trupului care-l chinuia şi nu mai ştia cum să scape şi până la urmă le lua pe toate ca pe un fel de boală care-l lovea din când în când şi aştepta să-i treacă până data viitoare când îl apuca din nou. Primea stările astea cu frică, cu spaimă, cu durere şi cu o dorința teribilă de eliberare, pentru că el nu voia să cedeze, el îşi apăra fecioria lui, luptându-se cu animalitatea asta din el şi aşteptându-şi iubirea aceea unică, singulară, care va fi o dată şi o dată şi el trebuia să se păstreze curat, atâta cât putea, pentru acea iubire care va fi viața lui şi puterea lui, şi forța lui, nu voia să facă nimic compromițător, pentru că în felul acesta se vedea cel mai slab om de pe pământ şi el nu voia să fie aşa, el nu voia să fie aşa, el voia să fie cel mult prea puternic care nu cedează, care râmâne aşa cum este el, cast, curat, chiar dacă era în fecioria asta aşa de împroşcată de patimi. Pentru că nu trăia într-o feciorie albă, fără muncile trupului, se chinuia cumplit uneori.

Odată i s-a întâmplat ceva îngrozitor. De atunci şi-a jurat că o să facă tot ceea ce-i stă în putință să se apere. Era spre primăvară, destul de frig afară. Dormea şi dintr-o dată a avut un vis erotic cumplit, care l-a chinuit cu plăcerile acelea oribile de care treaz fiind te simți animal şi te simți încărcat de ceva apăsător. Şi s-a trezit speriat şi înfierbântat, tremurând din tot corpul. Cum nici bine nu era trezit, i-a auzit pe cei doi, pe Dragoş şi Cristina care gemeau în patul de deasupra lui, pentru că în cameră aveau paturi etajate ca să aibă mai mult spațiu. L-a cuprims deodată o frică şi o stare de excitabilitate îngrozitoare, era pentru prima data când trăia aşa ceva încât l-a cuprins o spaimă cumplită de care nu putea să scape. Era ca un fel de reverie, de nebunie, parcă avea halucinații. S-a dus la baie, s-a spălat cu apă rece, a stat să se răcorească, când s-a întors cei doi nu terminaseră sau i se păruse lui că cei doi nu terminaseră, parcă îi auzea gemând. I s-a făcut frică şi scârbă, că stările acelea ale lui ar putea să apară din nou şi a fugit în parcul din curtea căminului şi s-a culcat pe o bancă învelit cu o pătură. Nu mai voia să vadă şi să audă nimic şi pe nimeni. Parcă în camera de cămin ar fi trăit într-un cavou, parcă se molipsea de visele acelea care îl chinuiseră aşa de tare, totă noaptea. A doua zi era aşa de oboist încât nu se mai putea ține pe picioare şi nu s-a mai dus la cursuri. De oboseală dar şi de nesomn,din cauza răcelii, de ceea ce putea să trăiască, se speriase şi nu putea să mai facă nimic, era şocat. Imaginile din vis îl chinuiau aşa de tare, la nivelul obsesiilor, îi stăteau pe creieri încât nu ştia cum să privească, şi nici nu putea să se roage la Dumnezeu, poate că s-ar mai fi eliberat în felul acesta.

Ajuns în cameră s-a întins în pat şi a adormit, dar după câteva ore de somn, rămas singur în linişte visă din nou vise chinuitoare, îl apucă o moleşeală de care nu-şi putea închipui că ar putea să trăiască aşa ceva şi se trezi din nou speriat. Se sculă şi se atinse fără să vrea cu una din coapse de o masă şi parcă luă foc. Nu mai

suporta nici pătura moale din cameră pentru că îl moleşea, îi dădea o stare de tremur şi de dorință, parcă înebunise. I se părea că-şi pierde mințile de dorințele acelea de plăcere şi de a-şi satisface nevoia trupească.

Îşi aduse aminte că îi dăduse un calugăr de la o mănăstire mai în glumă, mai în serios o funie: “poate ai să ai nevoie vreodată, nu se ştie, ”îi spusese. Se duse şi o căută şi nici una nici două, o prinse de un capăt şi se biciui până şimți cum îi tremură trupul de durere, dar în acelşi timp simți cum se eliberează, cum scapă de tensiunea aceea oribilă care-l zăpăcea la creiri. Aproape că a căzut jos, tremurând, dar cu creierii eliberați. Simțea că merită această pedeapsă şi că asta este singura lui soluție pentru moment. Ştia că asta este o soluție nu prea ortodoxă, să te flagelezi, dar asta este, nu avea ce face, scăpase. Se duse la duş şi se spălă, simțea nevoia să se elibereze de transpirația aceea oribilă a trupului şi parcă i se părea că el mirosea din ce în ce mai urât. Îi era din ce în ce mai scărbă de el însuşi, duşul îl întărise şi parcă scăpase. Se puse în pat, de-a dreptul pe saltea, fară cearşaf, pentru că nu mai voia nimic moale care să-l învelească şi adormi fără să mai viseze ceva. Era pentru prima dată când trăia ceva atât de violent, de dur, de care nu ştia cum să scape şi-şi zise după ce se sculă:” aha, de aceea a lăsat Dumnezeu taina căsătoriei, ca oamneii să nu mai trăiască aşa ceva! Dar cei care nu se căsătoresc ce fac? Se chinuie aşa, cum mă chinuiesc eu, m-o ajuta Dumnezeu să le trec pe toate! “ Şi lacrimile începură să-i curgă din nou pe obraji a eliberare. Plânse până ce se simți din nou parcă mai curat, mai elibarat, şi acuma putea să vadă şi să audă orice, nu-l mai durea aşa de rău. Parcă îi dăduse Dumnezeu puteri noi şi nu-i mai era frică de visele acelea scârboase de care se speria şi îi era aşa de silă.

Capitolul 22

De multe ori se întreba :”eu nu înțeleg , dar lumea aceasta parcã nu ar avea nici un chip. Oamenii se îmbracã într-un anume fel încât mã trimite cu gândul la faptul cã ei nu mai au fațã, mai ales femeile se îmbracã de parcã acestea nu ar avea chip ci numai un trup. Ce ciudate imagini, oare nu se poate sã existe şi alte imagini? Oare literatura, arta, nu ar trebui sã se ocupe de aceastã problemã, oare artiştii nu ar trebui sã lucreze la o altã imagine a lumii în arta lor pornind de la chipul omului îndumnezeit şi de la chipul creației lui Dumnezeu? Dar chipul unde este? Fața fiecãrui om unde este? Pentru cã eu am nevoie de fața fiecãrui om. E ca şi când realitatea chipului ar fi mereu eludatã ! Dar cum poți cunoaşte un om dacã nu-i vezi chipul? Dacã nu-ți aminteşti chipul unui om, degeaba îi ştii numele. Primul care se pierde pe ecranul memoriei este chipul. Oare aceasta sã fie lumea noastrã, o lume ce şi-a uitata chipul omului şi pãstreazã în ea doar o imagine deformatã a trupului. E o contradicție ceea ce simt. Poate cã ceea ce simt nu are nici o valoare, dar asta este, îmi vine foarte greu sã merg mai departe în felul acesta. Trebuie sã descopãr ceva! Trebuie sã gândesc lumea aceasta. M-am obişnuit sã vorbesc de unul singur dar poate cã nu e bine. Mã simt prost sã vorbesc aşa, în singurãtate. Mã aude bunul Dumnezeu în gândurile mele. Cât de mult îmi doresc sã pot vorbi cu cineva, toate gândurile astea sã le pot spune, sã scap de ele, dar mai bine scriu, scriu acolo totul despre aceste neputințe ale mele pe care le ştie doar El. Dar cum nu am cu cine vorbi şi cui spune, îi spun lui Dumnezeu şi scriu în caietele mele. De ce oare oi fi aşa de singuratic? Chiar şi acum, când merg la bisericã, ce frumos ar fi sã mã duc cu o fatã.”

Şi Rafael ridicã ochii şi vede în fãța lui o pereche de îndrãgostiți, ea era de mânã cu un bãiat şi el o duce pe ea de gât. Mergeau agale la pas, încet, parcã ar fi scãpat de ceva îngrozitor de greu. Erau Mihai şi Maria care merserã pe jos de la grãdina botanicã, traversaserã aglomerația şi acum se îndepãrtau şi ei spre bisericã. Ajunserã în centru, în Unirii şi voiau sã meargã la Mitropolie , la Sfânta Paraschiva, sã-i mulțumeascã lui Dumnezeu pentru realizarea lor, atât de importantã pentru viitor.

Rafael i-a zãrit pentru o clipã în fața lui şi a zis fericit în glas: ”ce potriviți sunt aceşti tineri, chiar cã seamãnã între ei, parcã ar fi frate şi sorã. Şi ce frumos le stã împreunã. Ce frumoasã e fata şi bãiatul, ce frumos e! Chiar se potrivesc. Îți mulțumesc Doamne, cã mãcar pentru unii existã fericire, dacã pentru mine nu existã”.

Rafael se uitã încã o datã la cei doi, Mihai se aplecã sã o sãrute pe Maria, iar Rafael şi-a îndreptat repede privirile în altã parte, parcã înfricoşat cã a sãvârşit ceva nepermis. I se pãrea cã nu-i este lui îngãduit sã vadã aşa ceva, pentru cã pentru el sãrutul era ceva cu totul şi cu totul tainic şi ascuns, acesta nu trebuia sã fie vãzut de oameni, pentru cã ar fi pierdut din frumusețe şi din sfințenie. I se pãrea cã iubirea trebuie sã aibã ceva tainic şi ascuns de privirile oamenilor. Rafael a grãbit pasul parcã înfricoşat de ceva, poate de propriile lui

dorințe pe care nu şi le putea stăpâni chiar întru totul şi nu putea sã nu viseze la ele. Îi îngropã în uitare pe cei doi pentru totdeauna, pentru cã de câte fețe omeneşti nu aveam noi parte de cele mai multe ori, pe care le uitãm imediat ce nu mai avem contact cu ele. A grãbit pasul cãtre Golia, iar Mihai cu Maria aşteptau sã treacã strada ca sã meargã la Mitropolie, ei nici nu l-au observat pe Rafael, în schimb Rafael s-a gândit imendiat la Dumnezeu şi până sã ajungã la Golia i-a uitat.

Slujba începea ca de obicei la ora cinci iar el a ajuns cu un sfert de orã mai devreme, aşa cã nu a intrat înãuntru ci a stat rezemat de zidul vechi al bisericii şi inspira aerul curat de searã, de început de primãvarã. Atmosfera era teribilã, cerul atât de albastru încât parcã putea cuprinde în el toate cuvintele oamenilor care se înãlțau la Dumnzeu, ca o rugã fierbinte . Parcã cerul acela era atât de albastru, putea sã zboare toate sufletele care se înãlțau prin rugãciune la Dumnezeu. Cerul era explozibil prin lumina lui, primea parcã orice lacrimã inutilã, orice gând efemer. Aşa i se pãrea lui Rafael. Tocmai se terminase toaca de bãtut şi Rafael se uită la fiecare om care se îndrepta spre bisericã la slujbã. Nu se mai sãtura sã-i admire. Se uitã la câteva femei atât de bãtrâne, lui i se pãrea cã erau trecute de optzeci de ani. Avea o admirație extraordinarã pentru ele, pentru acest mers la bisericã. Bãtrâne veneau la Dumnezeu să se roage şi erau atât de vesele în trupul lor atât de urât şi de veştejit, asta îi dãdu speranțã de viațã.

Rafael înspirã aerul rece şi cald al serii. Se uitã la copacii fãrã frunze care se înãlțau până sus la cer, admira iarba care începuse sã încolțeascã în curtea mãnãstirii şi aştepta sã audã la microfon începutul slujbei. Se uitã spre poartã, cum stãtea rezemat de zid şi nu-i veni sã creadã. Îl vãzu pe Dragoş cum se îndrepta spre bisericã, spre intrare.Când ajunse la uşã veni spre Rafael, care se uitã la el stupefiat şi-i zise:

-Dar ce faci frate aici, pe mine mã cauți?

-Da, pe tine te caut.

-Vrei sã-ți dau ceva?

-Nu, nu vreau sã-mi dai nimic. Am venit şi eu sã vãd ce este aici. Sã vãd ce este aceea o slujbã, de te lauzi aşa de tare cu ea!

-Nu mã laud.

-De ce mergi tu aşa de des la slujbã, la bisericã şi nu mergi la disco?

-Pãi mai merg la disco, dar nu aşa de des ca tine.

-Hai, las-o baltã Rafaele, cã ştii tu la ce mã refer.

-Sigur cã ştiu. Pãi, hai, cã începe şi dacã nu ai rãbdare sã stai pânã la sfârşit, poți sã pleci, nu mã supãr. Pentru cã slujba dureazã vreo două ore.

-Aşa mult?

-Sunt slujbe care dureazã şi patru ore.

-Dar de ce aşa de mult? Ce faceți? Atâtea rugãciuni la Dumnezeu? Nu vã plictisiți?

-Dacã tu te plictiseşti, nu-i nici o problemã, şã ştii cã eu nu mã supãr.

-Ei, mã iei atâta cu plictiseala! Lasã cã rezist eu.

-Mai ieşi şi tu afarã!

-Mã crezi prost?

-Hai mã, fii serios! Numai cã nu-i aşa de uşor sã stai atent.

-Dar la un curs aşa de greu, ca la mate, la un curs de Precupanu, cum stau , chiar dacã nu înțeleg nimic?

-Dar înțelegi dupã aceea.!

-Când te apuci de prãşit!

-Ha, ha, ha!

-Hai sã intrãm,cã începe.

-Da, hai sã intrãm.

Rafael intrã pe uşa bisericii şi chiar de la intrare îşi fãcu cruce. Dragoş se uitã la el, îl imitã în grabã, cu jenã, dar forțat, şi-i zise în glumã:

-Sunt pe teritoriul tãu!

-Sssstt…şi Rafael duse degetul la gurã, zâmbind.

Rafael era un tip vesel, fãrã şã-şi complice prea mult existența, cu gânduri inutile. Intrarã amândoi în bisericã şi se aşezarã într-un colț mai întunecat al bisericii , unul lângã celãlalt.

Capitolul 23

Pentru Rafael , credința era o forță şi după această forță umbla el mereu să o fortifice, să şi-o mărească, să şi-o crească. Era mereu fericit pentru liniştea pe care i-o dădea credința în Dumnezeu şi voia mereu să fie un bărbat puternic, o ființă puternică şi asta era cel mai important pentru el. Axioma lui Rafael era: nu există decât Dumnezeu, în rest oamenii nu sunt importanți pentru că pe ei nu poți conta, pe oameni nu poți pune bază, oricând te poți trezi că derapezi pe vorbele lor. De aceea el nu punea bază pe vorbele oamenilor sau ale prietenilor, ştia că dacă se întâmplă ceva bun asta nu este decât ceva accidental şi că e dorința lui Dumnezeu, nu pentru că asta ar fi vrut ei. Ştia că orice ajutor primit de la cineva implica umilirea în fața lui până să-i fie silă. Ce oribilă era viața până la urmă iar această neîncredere în femei şi în bărbați îl umplea de spaimă şi de aceea se simțea tot timpul singur.

Dacă Dragoş în seara aceea a descoperit în slujbă ceva miraculos rămâne să vedem asta mai departe. A descoperit o linişte în muzica aceea a rugăciunii care-l va modifica radical şi-l va transforma într-o ființă total opusă la ceea ce era până atunci. Dragoş a stat până la sfârşitul slujbei dar într-o formă ascunsă.
-A stat puțin , după care a ieşit, făcu Rafael zâmbind, pentru că-l urmărise cu coada ochilui să vadă ce face.

A simțit nevoia să plece. A ieşit afară dar vocea calugărului din microfon l-a facut să se întoarcă. Dar nu a mai stat lângă Rafael care era deja în fața altarului ci s-a amestecat prin multa lume, undeva în colțul cel mai întunecat, ca să nu fie văzut. Iar când s-a terminat slujba a ieşit imediat afară şi a plecat fără să-l mai aştepte pe Rafael, a făcut în felul acesta ca prietenul lui să nu ştie că el a stat până la sfârşit. Rafael a stat cuminte, s-a închinat, a luat litie, s-a miruit, a rămas să vorbească cu părintele care a ținut slujba. Mai era şi un prieten cu care s-a întâlnit şi a rămas să discute cu ei probleme teologice din opera lui Stăniloae. Lângă ei s-au mai alăturat şi alți studenți, iar discuția s-a prelungit în curtea mănăstirii multe ceasuri, până târziu în noapte. Rafael era vioi şi bucuros , voios, pentru aceste discuții şi nu a mai aşteptat tramvaiul, simțea nevoia să meargă pe jos, până sus la cămine, să gândească, să se roage, să mediteze la Dumnezeu, mult mai mult. Oraşul era liniştit, maşinile nu mai circulau pe stradă, una şi una, nu în maniera aceea sufocantă din timpul zilei. Rafael respira aerul serii, aerul nopții, şi era cu rugăciunea lui Iisus în minte pe care o spunea foarte bine şi uşor. Era fericit pentru slujba din seara aceasta. Totul i se părea atât de frumos în jurul lui, era fericit, singur şi fericit, ca un pustnic, în pustiul lumii.

Dragoş, în schimb era foarte tulburat. A simțit imediat nevoia să iasă după terminarea slujbei, ca să nu se mai întâlnească cu Rafael, avea un fel de jenă, nu voia să ştie nimeni că el a fost în biserică şi s-a rugat în felul lui, poate pentru prima dată în viață, în mod conştient. Se simțea ciudat şi avea o uşoară stare de vinovăție față de Rafael şi nu-şi putea explica ce are. Nu-şi putea explica de ce se simte vinovat în fața lui Rafael pentru că nu se ştia să-i fi greşit cu ceva. "La urma urmei, fiecare cu viața lui, îşi zicea. Eu am viata mea şi el are viața lui."
Dar în acelaşi timp Dragoş era foarte nervos şi indignat, se simțea prost.
- Eu, care am atât de multă muzică cu mine, mie care-mi place atât de mult muzica, cum de nu ştiu genul acesta. Este ceva nou, diferit de ceea ce ştiu eu, dar de ce m-am încăpățânat şi nu am vrut să ascult nicioadată muzica asta cântată de călugări, rugăciunile astea şoptite, cântate atât de încet, aproape indescifrabil şi cum se aud teribil la microfon, de ce nu le-am ascultat până acum? Şi eu care le-am considerat o tâmpenie, ceva mic, ridicol, neînsemnat. Rugăciunile astea le-am considerat importante doar pentru oamenii simpli şi proşti nu pentru mine. Până la urmă şi Bach s-a inspirat din muzica călugărilor şi a compus muzica divinului.
Dar ce să mai vorbesc despre Bach! De fapt cred că mă complic. M-am lăsat copleşit de nişte rugăciuni. Ce treabă am eu cu Dumnezeu, Dumnezeu are treaba lui, iar eu am treaba mea, fiecare cu treba lui. Dacă i-aş spune asta lui Rafael cred că ar râde de mine, sau poate că m-ar contrazice sau poate că ar zâmbi. Dar de ce simt atât de mult nevoia să mă ascund de el? La urma urmei , treba asta cu Dumnezeu, este doar treba mea şi nu-l priveşte pe el."

Dragoş s-a dus într-un bar de noapte şi a comandat o bere şi o cafea, şi-a cumpărat un pachet de țigări. De cum a plecat din mămăstire şi-a aprins țigara, a avut bunul simț să nu şi-o aprindă în curte, deşi a avut o tentativă dar şi-a amintit:"nu!" Dragoş a băut câteva beri şi a fumat țigară după țigară şi se simțea trist şi era cumva încurcat. A stat acolo mai mult timp până s-a amețit puțin şi simțea un fel de dezgust dar nici el nu ştia prea bine împotriva cărui fapt era acest dezgust, împotriva lui Dumnezeu sau împotriva lui Rafael? Sau

al lui însuşi. Când se uitã într-un colț mai întunecat, vede pe cineva foarte cunoscut într-un grup de prieteni. E prietena lui. E ea, dar ce cautã aici? La ora asta aici într-un bar, la ora asta, aici, în bar??. Dragoş o privi de departe pe prietena lui şi nu-i venea sã creadã pentru cã ea se sãruta foarte provocator cu un alt tip pe care nu-l vãzuse niciodatã. Cum sta, s-a uitat înțepenit la ea şi-şi zicea "aşa ceva nu se poate!".
- E ea, poate nu e ea, poate aiurez din cauza bãuturii.
Şi Dragoş se duce mai aproape sã vadã, sã se convingã. Da, era ea, nu mai avea nici o îndoialã. S-a dus în dreptul lor şi s-a aşezat stâlp în fațã, privea la iubita lui amețit, uluit fãrã sã spunã nici un cuvânt. Ceilalți care erau foarte absorbiți de discuție şi de gesturile fetei care erau prea puțin decente, se înțelege, era o orã târzie din noapte, l-au vãzut pe Dragoş cã stã ca o statuie în fața lor şi unul îi zice:
-Ce vrei bã, de ce nu pleci? Ai treabã cu noi?
El nu a rãspuns nici un cuvânt. Dar a continuat sã stea aşa în fațã lor, fãrã sã se mişte. Cel care l-a apostrofat s-a ridicat în picioare şi era gatã sã se îndrepte spre el când fata se uitã în spate şi scoase un țipãt:
-Dragoş?
Iubitul ei nou o trage spre el şi urlã la ea:
-Cine e Dragoş, nu mi-ai spus!
-Lasã-mã!

Dragoş s-a repezit la bãiatul acela sã-l batã, a fãcut un pas, a ridicat pumnul, cât era el de înalt, avea cam doi metri, dar ceva l-a reținut, ceva din constituția lui a spus "nu!" Țigara îi era încã aprinsã în mânã, şi întorcându-se rãzgândit a tras adânc din țigarã şi s-a îndreptat la locul lui. Când a ajuns acolo , mai avea doar o jumãtate de ceaşcã de cafea. Picioarele îi tremurau, îi tremura barba, dintr-o datã avu o senzație cã-i dârdâie dinții, îi venea sã scrâşnească, îi venea sã trântească cu pumnul în masă, şi-şi zice:"E a treia femeie care-mi face asta! Oare ce am?!"S-a aşazat în scaun şi îi tremurau genunchii parcã nu mai putea scoate nici un cuvânt coerent, simțea cum nu mai poate gândi, nu gãsi nici o logicã în tot ceea ce trãieşte , ce simte, ce vrea sã facã. Îşi aprinse o nouã țigarã, o fumã pânã la jumãtate. Când se uitã în locul unde era iubita lui cu altul, locul era gol. Toți, cei de acolo plecaserã şi atunci înjurã, dar îşi înghiți înjurãtura. Țigara îl calmase, mai comandã o cafea amarã şi fierbinte pe care o bău încet şi fumã acolo în bar o jumãtate de pachet de țigãri pânã se linişti cât de cât."O iubesc pe femeia asta! Dar ce sã iubeşti! Şi pe cine sã iubeşti?!" Când îşi terminã cafeaua, îl apucã o durere de cap şi o senzație de sufocare îl cuprinse, voia sã şteargã totul din minte, aşa cum ai şterge totul dintr-un computer, dar nu reuşi sã facã asta, pentru cã o singurã imagine se repeta la intervale scurte de timp: "ea sãrutându-se obscen cu acel bãrbat, pe care nici mãcar nu-l vãzuse, atâta apucase sã vãdã, cã bãrbatul avea plete şi barbã şi pe el care stãtea ca o statuie în fața lui şi în spatele ei. Imaginea aceatsa i se repta în minte ca o obsesie. Chemã chelnerul şi plãti, avea portofelul în buzunarul de la blugi şi vru sã se îmbrace dar constatã cã haina din piele cu care era imbrãcat nu mai era, parcã intrase în pãmânt . S-a uitat pe jos, pe sub masã, pe sub scaun. Nu a gãsit-o. A chemat chelnerul şi i-a spus:
-Îmi lipseşte haina de piele!
-Am vãzut pe cineva cã a ieşit cu o hainã de piele pe mãnã şi chiar mã miram de ce nu se îmbracã cu ea şi mi-am zis cã o fi cumpãrat-o.
-Era haina mea.
-Şi acum ce-o sã faceți? Stați departe?
-Nu, stau la cãmin. O sã ajung repede. Într-un sfert de orã o sã ajung.

Capitolul 24

Dragoş scârbit se îndepãrtã spre cãmin, a vrut sã fugã pentru cã l-a luat frigul, dar încã era puțin amețit aşa cã a renunțat şi a mers la pas mai agale, mai încet. Asta era, nu putea face mai mult. A ajuns pânã la urmã la cãmin. În camerã toți ceilalți dormeau, afarã de Rafael care citea tolãnit în pat, la veioza lui micã ce nu lumina decât o paginã de carte. Când Dragoş întrã în camerã, Rafael ridicã mâna şi-l salutã. Dragoş ridicã şi el mâna scârbit şi se culcã în pat trântindu-se în el. Rafael nu observã nimic, se concentrã mai departe în lectura lui şi astfel era cât se poate de rupt de realitate. Pânã la urmã el era un cãminist care supraviețuia intelectual. Cam dupã o orã când Rafael era cât se poate de încins la lecturã, Dragoş care nu putea sã doarmã îl întrebã şoptit:

-Rafael, tu o cunoşti pe Corina?
-Da.
-Ce pãrere ai despre ea?
-Nici o pãrere.
-Cum nici o pãrere! Tipa se îmbracã tot timpul în negru. De ce ?
-Vrea sã meargã la mãnãstire.
-Da? Se duce la mãnãstire, aşa a spus ea? E o tipã interesantã!
-Şi o iubeşti?
-Nu!
-Dar de ce nu o iubeşti?
-Nu pot, o vãd ca pe o prietenã foarte îndepărtată.
-Dar vã întâlniţi la bisericã.
-Da, ne întâlnim, dar rar. Fiecare e cu treba lui.
-Dar o respecţi.
-Cum sã nu o respect, îmi place de ea, e o fatã extraordinarã, dar are înclinaţie de mãicuţã.
-Dacã-ţi place de ea, de ce nu o iubeşti, de ce nu te îndrãgosteşti de ea şi sã nu o laşi sã plece la mãnãstire?
-De ce mã, dacã asta e alegerea ei, ca sã-şi închine viaţa lui Dumnezeu, pentru mine este extrem de frumos, este chiar minunat, pentru cine poate sã facă asta.
-Sã vã îndrãgostiţi mă şi sã vã cãsãtoriţi.
-Nu ştiu, nu simt cã ea ar putea fi soţia mea.
-Ştii ce mi-a zis odată Corina, eu m-am îndrãgostit de ea de mai multe ori:
”Dragoş, nu te îndrãgosti de mine, cã eu vreau sã mã duc la mãnãstire!”, eu am îngheţat şi stupefiat i-am zis:”bineînţeles Corina, cum sã mã îndrãgostesc de tine”, dar în clipa aceea am simţit cã o iubesc şi cã-mi doresc sã fie a mea, dar sã fie a mea ca femeie.
-Nu te lega de ea , cã ai sã suferi, las-o sã fie curată!
-Ce vrei sã spui, cã sunt murdar?
-Nu, dar ea nu ştie prea multe, nu ştie mai nimic de tine şi sã ştii cã dacã ei i-a intrat asta în cap, asta va face!
-Chiar crezi asta?
-Sunt convins!
- Auzi, în seara asta am intrat într-un bar şi am vãzut-o pe ea sãrutându-se cu altul, cu un bãrbat, cu un bãrbos.
-Pe Corina?
-Nu mã, pe a mea, pe iubita mea. Pe femeia mea.
-A, cu pictorul!
-Deci ştiai!
-Nu, nu ştiam, dar am vãzut-o de mai multe ori în compania lui, am crezut cã sunt doar prieteni, am crezut cã ştii şi am zis cã de ce sã mã bag eu. Am bãnuit cã ei ar putea sã…ştii tu…mi s-a pãrut o datã cã mergeau de mânã dar am crezut cã mi se pare, cã mã halucinez eu. Dar cum sunt cu capul în nori, am crezut cã mi se pare.
-Rafaele, deci ştiai?!
-Într-un fel, da.
-Deci aşa, şi nu mi-ai spus.
-Nu, nu ştiam , am bãnuit doar, ştii cã eu sunt paralel cu multe lucruri, mai ales cu asta.
-Dar poţi sã vezi.
-Da, se pot intui, nu e greu.
-Şi pictorul? Îl cunoşti?
-Pictorul e însurat, are trei copii, nevastă-sa tocmai l-a nãscut pe al treilea.
Dragoş între timp a vemit la patul lui Rafael şi stãtea în genunchi.
-Cum, e însurat? Şi câţi ani are?
-Aproape patruzeci.
-Şi ce face?
-Pãi e student şi la restaurare, la teologie şi arte plastice, prin ultimul an.
-Şi umblã aşa cu fete tinere?
-De ce nu, dacã se poate.

-Dar ce catã la teologie?
-El ştie, sã ducã lumea în eroare.

Deja Dragoş simțea cã nu mai poate, nu putea sã-şi explice, simțea nevoia sã afle lucruri pe care el nu le ştia.
-O sã-l omor.
-Ei, cum sã-l omori, el nu e de vinã, ea este cea care a încurcat bãrbații.
- A încurcat bãrbații, cã bine spui! Te felicit pe tine cã stai deoparte. Tu eşti fericit, eşti ferit de asemenea sufocãri.
-Nu se ştie pãnã când. Şi Rafael a oftat şi a zâmbit amar.
-Tu chiar nu iubeşti nici o femeie!?
-Nu încã, nu am gãsit-o pe aceea unicã de care am eu nevoie!! Încã nu mi-a trimis-o Dumnezeu! Poate cã trebuie sã mã rog mai mult pentru ea, ca sã o pot întâlni într-o zi.
-Ai s-o întâlneşti, pentru cã eşti un om bun.
-Nu sunt convins! Trebuie sã ascult de Dumnezeu, cum va vrea El, aşa sã fie cu mine! Dacã vrea El sã mã cãsãtoresc, mã voi cãsãtori, dacã vrea sã rãmân singur, cãlugãr în lume, voi fi aşa, totul este sã ascult de El. Sunt pregãtit sã fiu singur pânã la o sutã de ani. Important este sã fiu liniştit şi sã nu-mi mai pierd liniştea asta!?
-Şi cum îl asculți pe Dumnezeu?!
-Te laşi în voia Lui şi nu te mai laşi distrus de faptele oamenilor şi încet, încet, cu El, devii o ființã puternicã.
-Îmi eşti ca un frate adevãrat Rafaele, acum pot sã dorm!
-Noapte bunã! Eu mai citesc puțin şi mã culc şi eu.

Dragoş s-a trântit în patul de deasupra lui Rafael şi a adormit repede pentru cã a început sã sforãie. Berea pe care o bãuse, şocul suferit şi rãceala din spate, pentru cã nu mai avea haina de piele, l-au rãpus pãnã la urmã. Rafael a zis în gând:"Doamne, ajutã-mã", şi şi-a continuat încã douã ceasuri bune de lecturã, a adormit şi el într-un târziu fãrã sã fie stingherit de sforãiturile celor din camerã. Rafael era fericit şi somnul lui a fost unul extrem de profund şi de sãnãtos, somn fãrã vise, cum spune el!

Capitolul 25

Maria era în stradă şi-l aştepta pe Mihai.

"Viața este cea care trebuie prețuitã pentru cã ea rãmâne cu un sens ascuns şi de neînțeles pentru noi, rãmâne un mister pe care mereu şi mereu încercãm sã îl descoperim dar nu ştim cum, pentru cã este foarte greu, trebuie sã gândim în permanențã şi a gândi este foarte , foarte complicat. Ne punem probleme pe care nu le putem rezolva, dar toatã viața noastrã rãmâne o întrebare pe care nu putem sã ne-o punem şi ne e fricã în permanențã sã ne gândim la ea. Oare de ce suntem aşa de slabi şi de neputincioşi în a înțelege ceea ce ni se întâmplã. Ceea ce trãim rãmâne ascuns înțelegerii şi noi avem tendința de a considera ca fiind extrem de plictisitor şi de neimportant ceea ce facem.

Da, de ce considerãm noi ca fiind de neînchipuit şi de neînțeles ceea ce ni se scurge prin fața ochilor şi noi numim asta viațã ? Şi pentru cã nu putem sã înțelegem şi sã ne explicãm, considerãm cã ceea ce trãim este lipsit de importanțã şi banal. Atunci nu ne mai gândim şi mergem aşa ca şi când suntem nemuritori, noi chiar trãim cu acest sentiment al nemuririi, al autosuficienței şi al stãpânirii de sine dar care se dovedeşte a fi pânã la urmã unul extrem de fals.

Oare ceea ce facem în fiecare zi este cu adevãrat important, oare ceea ce facem în fiecare zi nu este hotãrâtor pentru ceea ce vom deveni mâine şi în zilele care vor urma? Eu cred cã viața noastrã este foarte importantã, este foarte important ceea ce fac astãzi, acum şi aici, pentru ca viața mea sã fie frumoasã. Dar frumusețea este plictisitoare pentru foarte mulți, este mult mai bine sã trãieşti la voia întâmplãrii decât sã-ți pui mereu problema frumuseții vieții tale şi sã rezolvi zilnic aceastã problemã.

Fericirea noastrã cred cã este mai mult o problemã a minții, este o stare a minții noastre şi mai puțin e legatã de ceea ce ne înconjoarã sau de bogãție. Şi totuşi veselia şi bucuria nu poate ține şi de altceva decât de ceea ce trãim noi zilnic? Dar de ce trãim aşa, la voia întâmplãrii şi mai ales de ce punem atât de mare bazã pe întâmplare? Parcã totul ar depinde în viața noastrã numai de întâmplare. Noi mereu aşteptãm sã ni se întâmple ceva, care sã ne scoatã din monotonie, întâmplarea sã fie cea care sã ne scoatã din starea de zi cu zi. E ca şi cum stãrile mele interioare trebuie sã depindã de întâmplare, numai şi numai de întâmplare, de ceea ce mi se întâmplă zilnic. Oare de ce sã fim aşa de slabi sau de neputincioşi, oare de ce suntem aşa ? De ce nu putem fi fericiți, oare de ce nu ne putem dori lucruri tainice care sã nu se piardã şi care sã dureze veşnic? De ce stãrile acestea de bucurie dureazã aşa de puțin, dar de ce nu sunt eu fericitã pentru cã nu pot face ceea ce îmi doresc, dar ce sã fac, sã lupt? Dar sã lupt pentru ce şi pentru cine? Ce trebuie sã fac pentru a fi fericitã? Oare fericirea poate sã depindã numai de mine, dar de ce eu fericirea mea o leg mereu numai şi numai de întâmplare? Pentru mine întâmplarea este cea care îmi poate aduce fericirea, este de fapt doar o iluzie. A mã lãsa doar dusã de întâmplare este o iluzie , este o lipsã de maturitate şi suferința este cea care mã duce la disperare, la stãri de care vreu sã scap. Oare ce poate fi fericirea, este oare puterea aceasta de a-mi stãpâni gândurile care mã macinã pe dinãuntru. Dar nu ştiu cum este în aceastã viațã , mereu omul trebuie sã sufere, sã pãtimeascã, sã ispãşeascã un blestem permanent al acestei vieți. Dar existã în aceastã lume şi momente de relaxare, în care te mai odihneşti din suferințã, dupã care o iei de la capãt".

Cam asta gândea Maria în timp ce mergea pe stradã sã se întâlneascã cu Mihai. Ei încercau sã fie fericiți şi chiar reuşeau asta, uneori fericirea lor era deplinã pentru cã ei încercau sã şi-o costruiascã împreunã. Asta era adevãrata fericire, viața cu cel pe care îl iubeşti şi pe care încerci sã nu-l uiți niciodatã în tot ceea ce faci tu, în tot ceea ce eşti. Maria se întreba de multe ori: " oare chiar este posibilã aceastã fericire în doi, oare chiar aceste stãri şi aceste sentimente pe care eu încerc sã mi le conştientizez acum, oare le voi avea veşnic fațã de el, fațã de cel cu care mã voi cãsãtori? Îl vãd de multe ori cã se uitã cu atâta sete la unele femei frumoase încât îmi este fricã sã-l privesc, dar de ce sunt eu aşa de rea, oare chiar e corect ca eu sã devin stãpânã şi pe gândurile lui. Am momente când îmi este cu adevãrat fricã, e posibil ca într-un anumit moment aceste sentimente sã se termine şi sã nu ne mai iubim, oare chiar trăirile astea sunt aşa de puternice? Mã pot încerde în ele? Dar eu sunt vulnerabilã de multe ori. Adesea cred cã aceste stări sunt mult mai puternice decât rațiunea mea, dar mã pot încrede în ele? Oare chiar pot sã fiu aşa, oare chiar sentimentele mele pot dura veşnic şi pot trece peste tot şi-l pot accepta pe Mihai aşa cum este? Dar dacã va veni un timp în care nu mã va iubi şi va iubi o altã femeie, oare chiar iubirea aceasta e acea iubire pe care şi Dumnezeu o vrea ca eu sã o pot trãi? Dar e foarte frumoasã aceastã iubire şi o simt ca pe darul lui Dumnezeu, pentru cã mã înalțã pe mine însãmi. Simt cã asta trebuie sã fac, sã mã cãsatoresc cu Mihai, numai sã dureze aceastã iubire. Am uneori aceatã fricã, aceastã fobie, care mã macinã, o stare ne neîncredere în el, mi-e fricã sã nu mã îndrãgostesc şi sã mã pãrãseascã, sã-mi frângã inima şi sufletul. Îmi este tare teamã de suferințã, îmi este foarte fricã de durerea trăitã inutil, îmi este silã de ea. Suferința îi face pe oameni nefericiți, îi face urâți, îi face neglijenți, nu mai sunt atenți la ei înşişi, nu mai sunt atenți la ceea ce ei ar putea deveni, sunt atât de copleşiti de suferința lor, de starea aceea de durere încât nu mai vãd nimic altceva. Asta nu am înțeles eu la oamenii care suferã. Când sufeream, nu mai vedeam nimic altceva în jurul meu, eram atât de obsedatã de ceea ce eu simțeam, de ceea ce eu voiam sã se întâmple şi mai ales de dorința de a scãpa de suferințã, încât nu mai ştiam ce se întâmplă cu mine. Sufința este o obsesie insuportabilã.

Oare de ce a permis Dumnezeu suferința pe pãmânt? Am aşa o uşoarã stare de vinã fațã de starea mea de fericire, o stare de vinã cã eu sunt fericitã şi cã foarte mulți oameni pe pãmânt sunt foarte nefericiți. Eu sunt fericitã, parcã fericirea mea ar fi ceva anacronic, parcã nu aş putea sã mã bucur când aceşti oameni suferã şi mã gândesc, oare eu chiar sunt aşa de vrednicã pentru fericire? Oare chiar eu merit aceastã fericire? Starea mea de fericire este determinatã de aceastã dulce bucurie a gândului pe care-l am tot timpul la Mihai. Ar fi teribil sã mã iubeascã pânã la capãt şi sã fim fericiți. Îmi doresc atât de mult sã mã duc în Bucureşti, pentru cã acolo eu trebuie sã fiu pânã la urmã, nu mai este mult pânã ne luãm împreunã licența, plecãm la mama, o sã stãm o perioadã la ea în apartament, dupã care o sã facem tot posibilul ca sã avem casa noastrã şi când o sã fim cu totul aranjați o sã facem şi copilul nostru.

Doamne, cât de mult îmi doresc sã am un copil, îmi doresc enorm acest lucru, dar nu i-am spus asta încã lui Mihai, pentru cã el nu prea vorbeşte despre copii. Am aflat un lucru foarte urât despre el, dar parcã nu-mi vine sã cred cã este adevãrat. A avut o prietenã cu care mai ieşea din când în când, dar mai ieşea şi cu alte

fete, a lãsat-o însãrcinatã şi a dus-o la doctor. I-a plãtit consultația şi avortul, i-a mai dat şi bani ca sã se îngrijeascã, a dus-o acasã la pãrinți, tatãl ei ar fi aflat. După ce s-a întâmplat toate acestea l-a dat afarã şi i-a zis cã nu mai are ce cãuta în casa lui. Iar el s-a despãrțit de tipã şi i-a zis cã nu vrea sã o mai vadã. Cred cã a suferit din cauza aceasta sau, a ieşit cu orgolui şifonat. Mie îmi este fricã sã deschid subiectul, pentru cã e foarte enervant, se supãrã brusc şi nu mai vrea sã mai vorbeascã cu nimeni. Pe undeva am aşa o fricã, el ar putea sã facã asta şi cu mine, de aceea ştiu cã trebuie sã am mare grijã. Asta este, ce pot sã fac, dacã îl iubesc, trebuie sã-l iubesc şi cu defectele şi cu calitațile lui? Dar are calitãți? Are! Pentru cã el ține la mine şi îl simt cum s-a shimbat. S-a schimbat foarte mult din cauza mea şi asta mã bucurã, asta îmi dã o stare de linişte şi de satisfacție, cã el este o altã ființa, o altã persoanã. O, iubirea asta pentru mine ne-a schimbat pe amândoi. În fond ce este iubirea, iubirea este aceastã mare forțã de a ne schimba pe amândoi, de a ne schimba încet, încet unul pe altul, pentru a deveni unul pentru altul, aşa cum ar trebui sã fim ca sã fim nişte ființe perfecte, şi chiar noi suntem, devenim încet, încet, nişte ființe perfecte unul pentru altul. Ce frumos, iubirea este o forțã teribilã. Abia aştept sã mã întâlnesc cu el, poate cã este un bãiat cuminte, mai am unele îndoieli în privința lui, dar asta este, asta sunt eu, ăsta este el, nu trebuie sã-mi fie atât de fricã, trebuie sã am curaj şi sã fac ceea ce trebuie şi sã las ca timpul sã le rezolve pe toate.”

Capitolul 26

“Oare chiar putem fi fericiți? Oare nu cumva fericirea constã în simțul mãsurii, în ordinea şi echilibrul vieții noastre? Poate cã fericirea rãmâne cel mai frumos dar al vieții noastre pe care ni-l face Dumnezeu, iar noi nu putem primi acest dar pentru cã nu meritãm asta. Poate cã noi trebuie sã facem ceva pentru fericirea noastrã şi nu sã trãim într-o permanentã stare de ratare. Oare ce înseamnã ratarea ființei umane. Tot timpul îmi pun aceste întrebãri fațã de Dumnezeu şi cred cã El până la urmã îmi va da unele înțelesuri, nu cred cã mã vã lãsa aşa fãrã nici un rãspuns. Dar aceste înțelesuri îmi pot veni tot din aceastã lume. Gândind mereu şi mereu la aceastã realitate pe care eu o strãbat cu piciorul, cu gândul, cu ceea ce eu pot fi şi cu ceea ce eu pot deveni zilnic, adicã orã de orã, ceas de ceas, an de an, pot descoperi ceva minunat la ceea ce ar trebui sã fac eu pentru a ajunge la fericire, pentru cã fericirea asta este un scop. Nu trebuie sã las totul la voia întâmplãrii, pentru cã întâmplarea nu poate lucra decât în defavoarea mea, la ratarea mea şi nu la devenirea mea spiritualã. Dar ce poate fi pânã la urmã aceastã ratare, ce este aceastã ratare în existența mea?

De ce suntem mereu aşa de slabi şi ne cramponãm de aceastã slãbiciune, chiar nu putem face nimic împotriva acestei stãri care ne omoarã zilnic existența? Oare cum putem fi ființele lui Dumnezeu? Oare ce este Dumnezeu pentru existența noastrã, oare noi chiar suntem aşa de singuri în aceastã lume, în aceastã realitate? Noi chiar suntem la mâna propiilor noastre aberații şi la voia unei întâmplãrii oarbe pe care nu o putem controla? Vorba unui om poate conta foarte tare sau nu poate conta deloc. Unii oameni pot fi foarte înşelãtori, sau chiar aiuritori în tot ceea ce fac ei. Sunt aşa de speriatã de tot ceea ce vãd şi de toți oamenii pe care eu îi întâlnesc!

Oare chiar viața noastrã este întâmplãtoare? Oare chiar noi suntem lãsați la voia întâmplãrii în aceastã lume? Oare chiar noi nu avem nimic de spus şi de hotãrât, oare chiar nouã ne poate fi atât de fricã de ceea ce simțim şi facem încât nu putem face nimic pentru existența noastrã, pentru ca ea sã poata deveni altfel? Oare chiar Dumnezeu ne lasã la mâna propriilor noastre aberații? De ce noi nu putem lucra cu El la desãvârşirea creațieiie Sale? Pentru cã mintea nostrã este foarte pervertitã şi nu avem cum lucra cu El pentru cã suntem departe, suntem fãcuți pentru altceva, mult mai înalt, dar preocupãrile noastre zilnice nu sunt pentru a fi cu El, ci pentru a fi cu noi înşine şi pentru a ne preocupa de o existențã efemerã. Pentru a ne face cât mai dorite instinctele noastre şi dorințele noastre, în rest nimic. Cum sã putem lucra cu Dumnezeu la desavârşirea creației Sale dacã suntem ființe aşa de pervertite? Privind la celãlat, putem vedea pânã unde se poate îndrepta pãcatul din noi şi pânã unde poate ajunge, pentru cã noi devenim pe nesimțite ființe pervertite.”

Capitolul 27

“Existența noastrã este dominatã de haos, dar acest haos este mai întâi al minții şi apoi al lumii în care trãim. Oare de ce suntem aşa? Pentru cã suntem ființe pervertite şi pãcatul ne pândeşte pretutindeni. Când vãd pe un om cum pãcãtuieşte mã apucã groaza cã aş putea face şi eu la fel. Oare de ce sunt eu aşa, oare de ce suntem toți aşa, pentru cã nu putem merge mai departe, dar unde sã mergem? Eu tot timpul am încercat sã dau sens existenței mele gândindu-mã la Dumnezeu, cã El este cel care coordonează existența mea şi El este cel care face ca eu sã fiu ceea ce sunt. Dar rãul, faptele mele rele mã înspăimântă, mã fac sã mã cutremur cã aş putea sãvârşi lucruri şi mai mari şi mai insuportabile decât acestea pe care le aud şi nu-mi pot explica în ce constã această forță care mã împiedicã pe mine sã nu sãvârşesc rãul? În puterea rațiunii, în puterea de a mã opune pornirilor mele de tot felul. Acestui instinct de a mã lua după ceilalți, cum să mă opun? Îi imit cu atâta patimă pe cei care nu pot sã însemne nimic pentru mine, dar în acelaşi timp au o forțã teribilã de a mã face sã-i urmez în pornirile lor tocmai, pentru cã şi în mine existã aceste deprinderi pãtimaşe, şi slăbiciunea asta pe mine mă ingrozeşte. Porniri împotriva firii, împotriva a tot ceea ce este mai frumos în această lume le surprind în mine şi mă sperii, atunci nu-mi rămâne decât să mă rog lui Dumnezeu şi atâta, numai aşa scap.

Eu caut mereu explicații pe care nu mi le pot da singurã dar în acelaşi timp sunt foarte nemulțumiță de mine, de tot ceea ce eu pot gândi şi pot face. De ce existã atâta pervertire în mine şi în lume? Eu nu pot fi fericitã pentru cã nu-mi pot gãsi liniştea şi pentru cã nu am un anumit simț al mãsurii şi alerg dupã himere. Oare de ce sunt o ființã pentru care eu nu pot sã fac mare lucru. Parcã aş avea un material cu care mereu trebuie sã lucrez, sã fac lucruri minunate, dar nu fac decât proiecte şi constat cã sunt mereu la început şi nu se întâmplă nimic cu mine însãmi. Atunci ce mai pot face?

Pãcatul, pãcatul este cel care ne rupe de ordinea lumii, este cel care ne rupe de ordinea pe care noi nu o putem sesiza, nu o putem şti, nu o putem cunoaşte. De aceea noi suntem undeva atât de departe de centru, de ceva esențial de existența noastrã şi nu putem sã mergem mai departe. Oare acest mai departe, noi îl ştim care este? Noi ştim ce putem face ca sã putem merge mai departe, avem această proiecție al lui mai departe? De obicei pentru mintea noastrã această vorbă *mai departe* nu este decât voia întâmplãrii. De ce oare viața noastrã este atât de mult legatã de întâmplare şi nu o putem coordona? Şi mai rãu decât atât, această întâmplare se dovedeşte a fi de cele mai multe ori rea şi nu ne face bine, dar o acceptãm aşa cum este şi nu ne putem opune. De ce suntem ființe care ne mulțumim cu lucruri întâmplãtoare şi credem cã întâmplarea poate fi atât de importantã pentru noi. De fapt unde trebuie sã ajungã omul ? Şi de ce această lipsã de perspectivă a ceva cât mai înalț. Oare această lume nu poate fi şi altfel decât ceea ce este. Iar dacã noi încercãm sã înțelegem ce se întâmplă cu noi, de ce nu putem şti şi ajungem de cele mai multe ori la înfundãturi din care nu mai putem ieşi? Mintea noastrã nu poate înțelege întâmplãrile care se dezlãnțuie împotriva noastrã, pentru cã suntem extrem de neputincioşi, dar în ce constă această neputințã.

Suntem foarte departe de un adevãr esențial pe care nu-l putem gãsi şi atunci ne place sã ne azvârlim într-o existență precarã ce nu înseamnã mare lucru dar care este foarte legatã de concret. Trãim foarte mult în prezent şi avem o scurtã memorie a ceea ce a fost ieri. Şi atunci chiar fugim de realul care se descoperã într-o lume a minții care este mereu şi mereu reflectatã şi gânditã. Ajungem la a percepe realitatea printr-un act de gândire. Dar gândirea este o activitate foarte grea. Nouã ne este fricã de propria noastrã gândire, de ceea ce am putea descoperi, dar gândirea poate fi o activitate foarte plictisitoare pentru cã nu apare nimic nou, nu este prezent spectaculosul, senzaționalul. De obicei minciuna este cea care fabrică senzaționalul ca sã dea bine peste tot şi sã atragã privirea. Asta este lumea în care trăim, o lume a minciunii şi de aceea simt aşa de mult nevoia sã mã feresc de ea, dar cum, pentru cã oamenii fabrică minciuna şi o comercializează la preț de informație.

Poate cã cel mai important este gândul nostru, care ne poate speria, ne poate înspăimânta, care ne poate duce la iluzii insuportabile şi trãim înşelãri foarte mari pe care le putem înțelege ulterior dacã mai avem vreme sã reflectãm. Sau pur şi simplu gândul ne poate duce la pierzanie dacã nu suntem atenți cu el. Gândul este o realitate care trebuie mai mult studiatã , mai mult analizatã pentru cã ele, aceste gânduri, aceste imagini ne pot copleşi şi ne pot înnebuni sau pur şi simplu ne pot duce la eliberare, şi avem atât de mult timp pentru gândire dar cât de puțin timp petrecem în orizontul ei. Dacã trupul este cel care desfãşoarã o anumită activitate, mintea este folosită destul de puțin şi ea este mai mult într-o stare de visare. Oare de ce suntem aşa, sã ne folosim mintea atât de puțin, şi sã nu se întâmple nimic în rest?

Pot spune cã sunt tristã în urma acestor reflecții de una singurã în stradã, aşteptându-l pe Mihai sã vinã şi vãd că nu a mai venit. Ce s-o fi întâmplat cu el de nu mai vine, ori a uitat, ori s-a întâmplat ceva! Dar uite-l cã vine, tocmai când mã pregãteam sã plec!”

Capitolul 28

-Dar ce faci, ai venit, de ce ai întârziat?
-M-am întâlnit cu cineva şi nu mã m-ai lãsa sã plec.
-Cu cine?
-Cu Mihaela.
-Cine e?
-O sã-ți spun altã datã, acum chiar nu am chef.

Dar Maria ştia de cine este vorba şi s-a albit la fațã, fãrã ca el sã observe asta. În sinea ei s-a bucurat pentru cã el a avut un moment de sinceritate fațã de ea şi poate cã odatã, cândva o să-i spunã. Ea avea rãbdare şi putea sã aştepte oricât de mult pânã când el va putea sã vorbeascã. Frica era însã în sufletul ei.

Mihai şi Maria mergeau de mânã fãrã sã-şi spunã nimic, dar erau fiecare cu gãndurile lui, ce nu puteau sã şi le mãrturiseascã, pentru cã nu aveau cum şi nu aveau nici curajul. Dacã ar fi ştiut fiecare ce gândeşte celãlalt , relația lor ar fi fost un dezastru, e un mare noroc cã celãlat de lângã tine nu-ți poate şti gândurile şi nu i le poți spune. E un mare norc, altfel ar fi îngrozitor. Cei doi mergeau unul cu celãlalt dar niciodatã nu vor şti ceea ce au gândit ori ceea ce ar fi vrut sã-şi spunã. Cât de repede trece clipa pe lângã noi, cât de intense sunt gândurile nerostite şi cât de trişti suntem sau putem deveni unerori cã nu putem spune celuilalt ceea ce ne doare, ceea ce ne frãmântã tocmai din această fricã de a nu-l pierde, de a nu-l mai avea. Dar cât de mult ne însingureazã în noi înşine aceste stãri şi aceste trãiri? Cât de singuri putem deveni în propria noastrã iubire. Şi atunci are sens sã mai iubeşti, are sesn sã poți sã mergi mai departe cu o iubire care te limiteză în trãirea ta sincerã? Numai cã toate iubirile sunt la fel, o dulce iluzie la început, care te frãmântã şi te chinuie apoi toatã viața, şi o trăieşti prin neînțelesul ei. E neputința unei trãiri mult mai înalte decât ceea ce ai trăit acum şi aici. Uneori iubirea cea mai mare poate fi în acelaşi timp cea mai mare durere, în a nu putea sã iubeşti mai mult decât ceea ce iubeşti acum.

Mihai era trist pentru cã Mihaela îl chinuia, iar el nu-i putea spune Mariei cã el încã se mai întâlneşte fata asta, cã el nu poate renunța la ea. Nu ştia ce-l mai lega de Mihaela, poate copilul acela avortat, spitalizarea ei, copilul acela îl mai chinuia uneori, mai ales atunci când nu putea sã doarmã. Se gândea cã af fi fost foarte frumos dacã era însurat şi l-ar fi vãzut pe lãngã el cu mânuțele lui mici şi parfumate cã-l înconjoarã. Apoi dintr-o datã parcă devenea fiarã sãlbaticã cu el însuşi. Este uluitor cât de brutali putem deveni cu noi atunci când suntem singuri, cât de seci şi cât de lipsiți de imaginație suntem cu propia noastră persoanã. Ne lipseşte acel ceva atât de frumos, încât sã ne facã sã ne simțim bine.

Noi avem aceastã iluzie a simțirii numai atunci când suntem în preajma cuiva, în rest nu trăim bine şi ne lãsãm cuprinşi de tot felul de gânduri care ne înrãiesc de la un timp şi nu ne mai recunoaştem sălbăticia în care am decăzut. Mihai era uneori chinuit de gânduri pe care le alunga cu atâta brutalitate încât reuşea ca o perioadã de timp sã nu le mai aibă şi atunci era foarte confuz. Îi plăcea această stare în care nu-l mai chinuia nici o imagine şi nici un gând. Atunci se simțea cât se poate mai bine. Dar dupã ce-şi anestezia sufletul prin brutalizarea gândurilor care-l oboseau atât de mult, redevenea irascibil şi nesuferit cu alții, pus pe ceartă şi tot timpul în contradictoriu în primul rând cu el însuşi. Tot ceea ce fãcea celãlalt nu mai era bun, nu se vedea decât pe el cât de bun este şi cât de vrednic de laudă. În felul acesta îşi putea mângâia orgoliul şi se mințea pe sine. El era de multe ori foarte brutal cu el însuşi şi tot aşa se purta şi cu Maria, o fãcea sã plângã , dar lui nu-i prea pãsa de asta. De multe ori se gândea cum de este aşa de insesnsibil, îşi spunea cã poate nu o s-o mai facă sã sufere. Când Maria începea sã plângã el tãcea brusc, mãcar avea aceastã decență.

Când se întâlneau din nou încerca sã se poarte ceva mai bine, ştia cã Mariei îi trecuse, era sigur pe iubirea ei. Dacã se încredea în ceva era tocmai aceastã iubire a ei care i se pãrea pentru el cel mai frumos dar pe care îl putea întâlni. Mai ales se simțea în siguranță, avea acest sentiment cã putea sã facã aproape totul şi

cã Maria l-ar fi iertat, dar bineînțeles cã nu avea curajul sã spunã niciodatã ceea ce simțea sau ceea ce gândea cu adevãrat, îi era fricã sã nu o piardã. De multe ori se întreba:” oare de ce este aşa de bunã Maria, oare chiar este bunã cu adevãrat ori se preface, după care îşi spunea, trebuie sã mă încred în bunãtatea ei, pentru cã numai aşa eu mã simt bine”. Asta îl atrãgea la ea, siguranța şi curățenia ei, mai ales cã ea i se dãruia cu totul.

Acum se gândea la Mihaela. S-a întâlnit întâmplãtor pe stradã cu ea şi s-a fãcut cã nu o vede, a vrut sã o ocolească dar deja era prea târziu, ea îl văzuse şi a venit direct ca o sãgeatã.

-Ce faci Mihai, cum îți mai merge, cam care mai este viața ta, m-ai uitat, ca şi când niciodatã nu ne-am fi cunoscut!

-Hai, Mihaela , iar începi, brusc s-a enervat foarte tare şi a vrut să plece dar ea nu l-a lãsat. Nici nu putea sã o lase acolo farã să-i spunã ce are de spus ca ea sã îl înțeleagã.

-Tu nu înțelgi că eu nu te mai iubesc.

-Dar ce, m-ai iubit vreodatã?

-Am avut nişte sentimente!

-Dar copilul, ce, este numai al meu, al tãu nu este, am pãcãtuit amândoi.

-Puțin îmi pasã mie de pãcatul tãu.

-Dar este şi al tău.

Şi Mihaela a început să plângã.

-Ar fi trebuit sã trecem împreunã prin asta. De ce m-ai lăsat aşa acolo la spital? Măcar să fi rămas cu copilul, toată noaptea îl visez , a trecut deja un an de atunci şi îl visez şi acum, îl văd şi ziua!

-Înseamnă ca eşti nebună.

-Pe tine nu te mustră conştiința de ceea ce ai făcut?

-Nu trebuia să fi făcut dragoste cu tine, trebuia să mă fi dus cu o altă femeie, dar dacă te-ai ținut dupã mine. Şi pânã la urmă chestia asta cu copilul este treaba ta, pentru că tu nu ai fost atentã, tu trebuia sã ne protejezi pe amândoi, trebuia să-ți iei măsuri de precauție, nu să faci ceea ce i-a făcut.

-O să-i spun Mariei tot ce mi-ai făcut!

- Maria ştie.

-Chiar ştie tot.

-Da, ştie tot , că eu i-am spus.

-Nu te cred.

-Poți să nu mă crezi dar i-am spus.

-Şi ea ce a zis , te-a acceptat aşa, nu te-a trimis la mine.

-Nu, Maria mă iubeşte cu adevărat.

-Dar tu o iubeşti pe ea?

-Asta e treaba mea dacă o iubesc sau nu, ce te interesează pe tine.

-Mă interesează şi pe mine, pentru că dacă o iubeşti şi pe ea la fel ca şi pe mine atunci vai de capul ei.

-Te rog foarte mult să nu te mai amesteci în viața mea, vreau să te uit! Şi aşa a fost o greşeală că ne-am cunoscut, şi mai este ceva, treaba cu copiii să ştii că e numai treaba ta, e numai treaba voastră a femeilor, nu e treaba bărbaților, asta să ştii şi ai grijă ce faci pe viitor să nu te mai ….cu oricine îți iese în cale.

Mihaela a rămas plângând şi nu i-a mai putut adresa nici un cuvânt. Arăta atât de uluită de brutalitatea lui, încât i s-a făcut rău şi mergea clătinându-se pe stradã. De ce oare sunt femeile atât de slabe şi se lasă atât de mult atrase de bãrtabți, dar mai ales atrase de bărbatul din mintea lor şi trăiesc într-o permanentă stare de iluzionare? Dar ce este până la urmă felul acesta de iubire dacă nu o dulce iluzie şi o nesfârşită durere. Femeia este atât de diferită de bărbat şi bărbatul este atât de diferit de femeie.

Când se opunea gândului, mai tare o strângea pe Maria de mânã şi se uita le ea şi îi zâmbea, dar îşi continua gândurile, iar Maria zicea în sinea ei:”dacă îmi zâmbeşte tot e bine, oare omul acesta chiar aşa de mult s-a schimbat după cum spune, este oare omul cu care urmează să mă căsătoresc?”

Mihai fãcea un pas tot mai mare şi mai apãsat şi gândea: ”abia aştep sã scap de Iaşul acesta, vreau sã scap de el, o sã mă căsătoresc cu Maria pentru că o să plec în Bucureşti cu ea şi o să-mi fie şi mie mai uşor. Oricum ea mă iubeşte, eu o iubesc, pentru că din cauza ei m-am schimbat, dar m-am schimbat şi din alte motive, prea mă săturasem să am tot felul de legături. Uite, cum e proasta asta, auzi, să mă acuze pe mine că a făcut un avort, păi e treba ei, de ce nu a avut grijă, şi mai şi plânge, vrea să mă impresioneze, ca să o las pe Maria şi să mă duc cu ea, dar ce crede că eu sunt prost. Eu o să fiu în Bucureşti, ea ce-mi poate oferi mie, nu-

mi poate oferi mare lucru şi oricum este o femeie săracă. Or eu, vreau să fiu bogat, dacă nu reuşesc să am propia mea firmă, cel puțin să dețin o funcție importantă la o firmă pentru că asta este cu adevărat important, să am carieră şi să progrezes, să înaintez, să fiu fericit, să fiu un om important, nu unul din acesta care nu ştie ce vrea de la viață. Nu vreau să fiu un om care nu munceşte, nu-şi propune să fie mai bun, să fie cel mai bun şi se mulțumeşte cu puțin. Eu nu pot fi aşa, iar Maria este foarte potrivită prentru mine pentru că şi ea este foarte ambițioasă, are o voință mult mai mare decât a mea şi mă va ajuta, poate ne facem amândoi o firmă, sau fiecare cu firma lui, mai văd, să ajung în Bucureşti şi acolo toate or să fie numai şi numai aşa cum vreau eu. Nu trebuie să mai las ca totul să fie la voia întâmplării. Trebuie să forțez ca această întâmplare să fie de partea mea.

CAPITOLUL 29

“Noi percepem fericirea ca aparținând întâmplãrii, noi suntem foarte interesați de ceea ce trăim ca spectacol şi nu de ce muncim şi gândim zi de zi, pentru ca asta să ne schimbe. Noi avem nevoie de ceva mult mai înalt decât noi care să ne scoată din această monotonie. Acel ceva măreț avem tendința să-l considerãm a fi legat numai şi numai de oportunitate. Asta este ceea ce ne duce să ne înşelãm, sau trăim la nivelul întămplării foarte bine şi de aceea nu vedem mai departe de ziua de mâine şi de ziua de ieri. Suntem foarte limitați în gândire, în gesturi, în activități, suntem şi nu suntem aşa cum vrem să fim pentru că suntem aşa cum vrem să arătăm şi nu putem să fim. Trebuie să avem o percepție lucidă a realității, dar ce este această realitate, este oare atât de bine ca noi să reducem totul numai la ceea ce simt şi ce fac alții, numai la ceea ce noi trăim ca fiind bun şi adevărat? Oare nu avem nevoie de cineva mult mai presus de noi la care să ne raportăm? Dar la cine să ne raportăm? La cel care ghiceşte viitorul?” Şi Maria zâmbi ironic ciuva din imaginar.

Cam astea erau gândurile Mariei, în timp ce mergea de mână cu Mihai spre Copou, la cursuri.

“Sunt tristă pentru tot ceea ce eu simt şi ceea ce eu gândesc, dar trebuie să merg mai departe şi să-mi văd de viața mea. Am multe îndoieli în privința lui Mihai, am atâtea nelinişti, îngrozitor de multe pentru că nu ştiu dacă este cel cu care eu aş putea să fiu fericită. Dar oare de ce gândesc aşa, de ce zic că această fericire a mea poate depinde de un om anume, când fericirea mea trebuie să depindă numai şi numai de mine, de felul cum eu voi reuşi să mă echilibrez şi să fiu o ființă puternică. Trebuie să fiu o ființă puternică şi mai ales să nu mai fiu aşa de dependentă de ceea ce trăiesc şi simt alții, de ceea ce fac alții, mereu îmi este frică ca nu cumva să fiu ființa ratată. Îmi este frică de acea ființă care ar purtea să se rateze, pentru că nu poate iubi destul, pentru că nu se poate sacrifica destul. Parcă tot ceea ce trăim aici sunt doar nişte încercări pentru ceea ce va urma, dar când va urma, nici noi nu ştim aşa de bine”.

Şi Maria se uita la Mihai şi îi zâmbea şi îşi zâmbeau amânadoi. Poate că în această furtună a gândului, pentru că el avea o furtună şi ea o altă furtună, ei încercau să-şi construiască încet, încet propia lor fericire care va dura puțin sau va dura mult , asta tot de ei depinde şi de forța cu care vor fi încercat să meargă mai departe. Dar şi acest mers nu se întâmplă oricum pentru că noi trăim foarte mult prinşi de val, pentru că suntem neputincioşi şi trebuie să găsim mereu această putere ca să ne opunem.

Maria îşi continuă gândurile de mâna cu Mihai.

“De ce să nu putem mai mult, pentru că nu suntem liberi, pentru că libertatea nu este aceea că eu pot face absolt orice. Libertatea nu este   aceea care mă absolvă de urmări. Dacă eu fac un lucru iar acel lucru are consecințe negative asupra existenței mele este mai bine să nu fac ceea ce-mi vine să fac, este mai bine să mă opresc. Îmi este frică de urmările unei fapte, dar mai ales de consecințele lipsei mele de făptuire. Dacă nu fac, dacă îmi lipseşte fapta, este posilbil ca mai târziu să fiu mai rău pentru că nu am făcut ce trebuia să fac cândva. Nu atât fapta cât lipsa unei fapte în existența mea poate să mă ducă în situații nedorite. E grav, pentru că nu este bine nici să nu faci şi nici să faci lucruri obişnuite sau neobişnuite.

Mihai se simțea incomod în preajma Mariei pentru că s-a întâlnit cu Mihaela. Prezența ei în mintea lui îi dădeau un stres atât de mare pentru că nu mai însemna nimic pentru el. Nu prea mai avea chef să se gândească la ea şi mai mult ar fi vrut să se gândească la el. Pentru Mihai, el era cel mai important în clipa asta iar pentru Maria, Mihai era cel mai important în clipa asta. Era trist şi voia să scape de această tristețe. Maria chiar începea să se bucure de faptul că Mihai a venit la întâlnire şi că vor putea să vorbească şi să fie fericiți,

să fie bucuroşi şi să stea alături unul de altul. Asta era pentru Maria cel mai important, să fie lângă Mihai, dar ea nu ştia că tocmai această şedere împreună putea să fie cel mai mare pericol şi cea mai nebănuită capcană. Celălalt vrea să stea alaturi de tine pentru a scăpa de propriile lui nelinişti şi găseşte în tine un reazem la frica lui şi nu pentru că se bucură împreună cu tine. El stă cu tine tocmai pentru a-i fi bine lui şi nu ție, tu poți să stai şi să aştepți până când el îți va adresa un singur cuvânt de mângâiere pe care nu ți-l mai adresează atunci când tu îl aştepți cel mai mult.

Fericirea, toți o căutăm, chiar dacă o spunem sau nu o spunem. Tocmai în asta stă secretul, în felul cum ne raportăm noi la fericire, cum vedem noi fericirea, o vedem legată de noi înşine sau o legăm mereu de altul şi de o întâmplare miraculoasă. Vrem să întâlnim mereu pe cineva care să ne facă fericiți? Asta este dilema, pentru că noi chiar vrem să fim fericiți dar vrem ca cineva să ne facă fericiți, aproape că nici nu putem gândi o fericire trăită de unul singur, singurătatea este cea care exclude fericirea, nu poți fi fericit decît în doi. Dar nu e chiar aşa, fericirea este până la urmă darul lui Dumnezeu, este un scop în sine nu este un mijloc al vieții.

Oare chiar aşa să fie, nu poți fi fericit dacă nu este cineva care să te facă fericit, şi dacă acel cineva nu există, înseamnă că nu ai să fii niciodată fericit, înseamnă că fericirea nu te va atinge niciodată. Şi atunci, dacă fericirea mea depinde de altul, sunt o ființă ratată pentru că eu nu pot găsi pe acel cineva care să-mi dea fericirea şi s-a terminat cu totul. Oare fericirea nu constă în liniştea mea zilnică şi în ceea ce eu pot realiza mereu şi mereu ? Oare fericirea mea nu poate să depindă de mine şi numai de mine? Dar atunci aş trăi o fericire egoistă! Nu pot fi decât într-o fericire iluzorie şi totuşi egoismul e bun pentru că este îndreptat spre propia mea persoană. Egoismul poate că are şi laturi bune ale existenței, nu mă lasă să sufăr aşa de mult, mă mai gândesc şi la mine. Oare chiar este esențială suferința pentru existența mea, oare chiar eu nu pot înțelege nimic de la viață dacă trăiesc în afara suferinței. Mereu am impresia că acesta este testul cel mare al vieții, cantitatea de suferință pe care eu o pot duce, cât de rezistentă sunt la suferință şi la umilințele altora. Dar oare toți oamenii suferă pe pământ? Oare toți oamenii suferă. Dar de ce suferi aşa de mult când ai un gând , o dorință şi acea dorință nu se poate realiza, nu se poate împlini. Oare de ce nu eşti cu adevărat împăcat cu tot ceea ce ți se poate întâmpla? Pentru că nimeni nu poate suferi de bună voie. Suferința este ceva pe care nu ne-o dorim dar ştim că dacă trecem prin ea, devenim oameni adevărați, puternici, fortificați pentru ceva din viitor. Suntem în felul acesta altfel de oameni, ne modificăm , ne transformăm, gândim altfel. Doamne, dar trebuie să mai fie ceva dincolo de tot ceea ce eu văd , de ceea ce eu pot înțelege!

Nu, trebuie să fie în viața noastră ceva mult mai presus de noi şi în noi . Încă nu putem să înțelegem de ce ni se întâmplă ceea ce ni se întâmpla. Dar ceea ce facem astăzi contează pentru ziua de mâine, nu se poate altfel. Important este ca ceea ce facem să nu ne determine să devenim răi. O, şi cât de mare poate deveni această răutate, cât de mare poate deveni această urâțenie! O simt de multe ori cum îmi sufocă conştiința, dar ce pot face şi unde pot eu să privesc? Cât de mult trebuie să mă detaşez de tot ceea ce mă înconjoară ca să pot merge mai departe ca să fiu ceea ce eu sunt. Uneori chiar vreau să înțeleg ce sens are ceea ce eu trăiesc şi de ce vreau atât de mult să fiu ceea ce eu chiar vreau să fiu, da! Dar ce vreau eu să fiu? Vreau să fiu o ființă bună, mi se pare mie că bunătatea este ceva esențial pentru existența mea, bunătatea de care ne-a vorbit Mântuitorul chiar este o forță a minții şi a inimii pentru viața mea, nu este bunătatea asta pe care o înțelegem noi zilnic şi ne batem joc de ea şi ne vine să râdem. Nu ştiu de ce tot ceea ce este atins de concretul înțelegerii omeneşti este pervertit şi înjosit, parcă îşi pierde din măreția înțelesului unui cuvânt dat de Dumnezeu. Pot fi fericită mai uşor dacă sunt o ființă bună, bunătatea este un principiu al fericirii, dar cât de mari trebuie să fie încercările vieții ca eu să nu pot abdica de la principiul bunătății.

De multe ori m-am întrebat de ce oamenii buni nu sunt băgați în seamă, sunt ridiculizați şi chiar neimportanți, nu sunt observați de ceilalți, decât într-un târziu al existenței. Trebuia să treacă un timp foarte lung pentru ca bunătatea lui să fie remarcată şi verificată.

Eu vreau să plec din acest teritoriu alunecos al întrebărilor şi al căutărilor de înțeles”.

Capitolul 30

Fericirea mea este să-l fac pe Mihai fericit. Dar oare mã va lăsa, mã va lãsa? Pentru cã trebuie sã facã şi el ceva, trebuie sã facã şi el ceva pentru asta. Dacă un om nu vrea el însuşi sã fie fericit, nu-l poți face fericit cu forța. Mihai se pare cã-şi doreşte sã fie fericit, pentru cã, dacă vrei sã ajungi la fericire, trebuie sã-ți doreşti foarte mult. Cât de bine este sã stãm unul lângã celãlalt, cât de bine este sã fim aşa pur şi simplu unul cu altul, fãrã să ne spunem nimic. Sã fim unul în preajma celuilalt şi atât. Cred cã de aici începe fericirea şi am sã-i spun acum cu glas tare:

-Ştii , Mihai, eu cred cã de aici…

-Ce vrei sã spui? Lasã-mã acum , zise el rãstit, lasã-mã, nu-mi spune nimic, îi aruncã o privire atât de rea , o strãfulgerã, dupã care brusc zâmbi.

Prima reacție a Mariei era aceea de a îngheța, şi uită brusc toate ideile şi toate cuvintele ce voia să i le mai spună. Dar când l-a vãzut cã zâmbeşte îl iertã pentru acest comportament şi se gândi mai departe: "Sãracul, e foarte neliniştit, cine ştie ce rãni are pe suflet, a suferit şi el atât de mult. Nu-i uşor totuşi sã fii cu mai multe femei, cred cã într-un fel Mihaela l-a fãcut sã sufere destul, comportamentul tatălui , dacă era şi ea mai atentă , nu se întâmpla asta. Şi la urma urmei, cine îmi asigurã mie dacă nu cumva ea a încercat în felul acesta sã-l forțeze pe Mihai sã se cãsătorească cu ea? Mihai nu este genul acesta de bãrbat, pe el trebuie sã-l laşi liber, sã-l laşi sã facă absolut ce vrea, dacã vrei sã te accepte, altfel tu devii un pericol pentru libertatea lui şi nu mai poți fece nimic pentru a-l recuceri. El nu este genul care sã se lase condus, pentru a face alegerea cea bunã trebuie condus din umbră şi sã-l laşi pe el sã decidã , sã aibă el ultimul cuvânt. Asta dacă îmi reuşeşte, Maria râse puțin incomodată la acest gând şi se uitã la Mihai, fãrã sã spunã nimic. Mihai simți cã se uitã la el, îi zâmbi pentru a doua oarã, dupã care se uitã tot înainte zicându-şi:"Ce vrei , acuma ce te mai uiți aşa de critic la mine, parcă tu ai fost uşã de biserică, ei, asta-i bunã! O să-ți spun ție acuma tot ce am fãcut sau nu am fãcut. Parcă tu îmi vei spune vreodatã totul, fiecare are secretele lui, unele lucruri nici nu e bine sã le ştie femeia, pentru cã nu mai ai linişte în casã cu ea. Doar n-oi fi prost sã-i spun acuma ce-am fãcut!" Se uitã din noi la Maria şi-i zise de data asta cu glas tare pentru cã-i întâlni o privire atât de blândã şi simți nevoia sã se elibereze de starea aceasta, de sentimentele acelea de vinovãție fațã de ea, de tot ceea ce ar fi trebuit sã trãiascã frumos şi nu au putut trãi împreunã:

-Ştii, cã eu şi cu Mihaela, am avortat un copil?

Maria s-a uitat în pãmânt şi nu a scos nici un cuvânt, a înclinat puțin capul dupã care s-a uitat tot înainte.

-…

-Dar sã ştii cã eu n-am ştiut nimic, eu nu i-am promis niciodatã cã o iau de nevastă. Sã ştii cã eu nu am iubit-o , am avut aşa un sentiment fațã de ea, dar nu a fost ceva serios. De ce nu s-a protejat, să mă fi protejat şi pe mine. I-a fost atât de rãu la chiuretaj, am crezut cã moare, doctorii ăştia…

-….

- Nu ştiu ce analize nu i-au facut, că nu i se închega sângele şi din cauza asta a avut hemoragie mare, cred că a fost şi infectatã, oricum, a fost ceva aşa de urât încât mie îmi era silã să mă duc la spital, îmi era aşa de greațã de ea încât nu mai suportam sã o vãd. I-am dat banii şi nu am vrut sã mã m-ai vãd cu ea, am vrut s-o şterg din memorie, îmi era aşa de silă. Numai când mã gândesc la ea îmi vine sã vomit.

-…

- Nu spui nimic?

- Ce sã spun Mihai, sunt încercãrile tale, îmi pare foarte rãu că ai trecut prin asta, îmi pare rãu şi pentru ea.

- E aşa de prostã!

-….

- Ei, îmi mai fac eu atâtea mustrãri de conştiințã, la urma urmei, un avort este un avort şi cu asta basta, nu e ea prima şi ultima din lume. Spune cã nici acum nu m-a uitat şi cã vrea sã mã întorc la ea, dar eu nu vreau să o mai vãd, ea tocmai asta nu înțelege, a început sã plângã şi am lãsãt-o plângând, ce femeie slabă, sã plângã!

Maria s-a intimidat la aceaste afirmații ale lui Mihai, dar nu a putut sã spunã nimic, era înspãimântatã şi o tristețe o cuprinse dintr-o datã , tristețe pe care nu şi-o putea explica. Era pur şi simplut tristã şi nu se mai simțea aşa de bine în prezența lui Mihai. Nu mai spunea nimic, îşi zicea cã aşa trebuie sã fie şi nu-şi mai punea nici o întrebare. Ea nu a mai avu aproape nici un gând, o bucată bunã de mers, se simțea tristã, iar Mihai îşi

continua gândurile: ”Dacã vrei sã mã accepți aşa cum sunt, bine, dacã nu, ai sã mã pierzi. Asta-i bunã! Eu ce sã-i fac ăle'ia, ia uite dom'le, să-mi fie mie milã de o femeie fãrã minte, sã se descurce, ei lasã , că s-a descurcat destul de bine. Dar tot pe mine mã vrea, eu nu am nici o vinã cã s-a îndrãgostit de mine, e problema ei şi nu e problema mea, o sã-i treacã. Sentimentele astea sunt foarte trecãtoare, nu durează. Ei, dar văd cã la asta a durat cam mult, e cam un an şi ceva şi sã nu-i treacă, vrea sã punã mâna pe mine , aşa, ştie cã am bani, cã tata e bogat, dar ea nu ştie gândurile mele. Iar dacã asta nu mã acceptă, n'are decât". Şi se uitã cu fricã şi cu îndoialã la Maria, se gândi că ea l-ar putea lãsa, l-ar putea pãrãsi. Dar Maria se uitã în altă parte şi nu-i văzu disperarea. Ea, de data asta, îl strângea foarte tare de mânã şi îi dãdu garanția că este a lui pentru totdeauna, adicã atâta cât va fi bine îşi zise brusc, pentru cã nu se ştie ce se va întâmpla pe viitor.

Capitolul 31

A, Mihai şi Maria se plimbau prin oraş, se plimbau de ceva vreme, se simțeau obosiți , erau mai mult obosiți din cauza cãldurii dar mai ales de furtuna gândului din ei înşisi. Erau terminați de ceea ce puteau trãi, de ceea ce puteau gândi, uluitoare plimbare în doi , în care ei nu-şi spun mare lucru, dar se simt atât de eliberați de tot ceea ce au trăit până acum.Au renunțat să mai meargă la cursuri. Aşa cum mergeau de mânã unul cu altul, parcă se purificau cu fiecare pas pe care-l fãceau împreună. Parcă se rupeau bucăți din suferința trãitã de fiecare şi se evapora în vântul acela de primăvară-vară care le înconjura privirea şi gândul.

Plimbându-se cu Mihai de mânã, Mariei îi trecea încet, încet teama şi spaima , spaima aceea de ceva necunoscut şi rãu care te terorizează de cele mai multe ori fară sã ştii cã eşti capabil de o asemenea spaimă. Maria se elibera încet, încet de ea. De multe ori se simțea înspãimântatã în preajma lui Mihai şi nu ştia de ce, era o spaimã de viitor, de ceea ce ar putea sã li se întâmple, de ceea ce nu vor reuşi sã facã şi sã simtã fiecare, o teamă fãrã cuvinte, o teamă față de ceva pe care nu o poți descrie în cuvinte.

Iar cu Mihai se întâmpla altceva, el avea o foarte mare îndoialã față de Maria, cã ea ar fi femeia nu cea care sã-i stea alături, de asta era absolut sigur cã nu-l va pãrãsi, ci de faptul cã ea îl va putea înțelege în toate privințele. Faptul cã ea tãcea acum îi dãdea puterea sã creadã în ea. Se plimba cu ea de mânǎ şi cu fiecare pas îndoielile se spulberau şi-şi zise: "Da, asta e femeia care-mi trebuie mie să nu mă m-ai despart niciodatã de ea, pe ea o iubesc cu adevărat, are ceva ce m-a fascinat întotdeauna, frumusețea şi cumințenia asta care e teribilă la o femeie. Eu nu sunt aşa, eu sunt un laş în comparație cu ea, dar sunt un om puternic în alte privințe, sunt puternic prin ambițiile şi prin dorințele mele şi am sã fac tot ce-mi stã în putință sã le îndeplinesc, nu mai am starea aceea de îndoială din cauza ei. Acum parcă sunt terminat, parcă sunt eliberat, ce lucru atât de frumos să pot sã am asemenea gânduri în prezența unei femei. Cu nici o altã femeie nu m-am simțit atât de liber, atât de frumos, atât de plin de sentimente, şi zise cu glas tare:
-Maria, hai sã mergem în grãdina botanica, ştiu cã eşti obosită.
-Nu sunt obosită.
-Hai sã mergem pânã acolo , trebuie sã fie tare fronmos , nu am mai fost de anul trecut.
-Pai, dacã am avut atât de mult de învãțãt, ne pregãtim şi noi pentru licență.
-Maria, vreau sã mã cãsãtoresc cu tine , vreau sã nu ne mai despărțim niciodatã şi vreau sã nu mai fiu aşa de singur.
-Tu nu eşti singur, eşti cu mine!
-Da, dar mă simt uneori aşa de singur încât nu mai ştiu ce sã fac.
-Ei lasã, cã asta o sã treacã.

Capitolul 32

Cum am putea vedea toate aceste stãri şi aceste trãiri ale celor doi, cum le-am putea înțelege, dacă nu i-am putea vedea ca pe nişte fiinițe puternice care ştiu ce vor de la viață. Care ştiu ce vor atunci când se angajează în ceva foarte important pentru viitorul lor. Aceşti doi erau studenți foarte buni, Mariei îi plăcea foarte mult sã studieze, era atrasã de toate cursurile şi îşi însuşea tot ceea ce era important şi din această cauzã avea note foarte mari. Mihai însã avea o altă metodă de învãțare, care o practicau foarte mulți studenți care îşi propuneau sã învețe, învăța numai ceea ce i se pãrea ca fiind important. Unele cursuri erau atât de învechite cã se şi distra de foile galbene cu care veneau profii să le citească în fața lor , lui i se pãrea jenant să învețe aşa ceva şi îi dispreţuia foarte tare pe asemenea profesori. Or Maria nu proceda aşa, ea învăța tot , indiferent de materie şi de profesor, nu avea preferințe pentru că ea avea cultul notelor mari, dar nu putem spune că nu era o fată descurcăreaţă , avea uneori un simț practit cã îi uimea toți. Maria era fericită atunci când avea satisfacții şi asta îi dădea o nouă putere ca să fie şi mai competentă şi mai valoroasă, ea trebuia să fie o profesionistă, nu-şi putea permite să fie altfel, iar Mihai îşi dezvolta extraordinar un simț practic, căuta pe intenet tot felul de teorii pe care putea să le aplice la el, voia mai mult să se considere un student din afară care învăța de la distanță în Occident, avea avantajul că ştia foarte bine limba engleză, au avut grijă părinți de asta şi pentru care le mulțumea mereu.

Noțiunile pe care le deținea erau cu mult peste facultate, era uneori mai bine pregătit şi de cât unii profesori care erau plictisiți şi nu mai erau atât de motivați ca să predea bine şi să se pună la curent cu tot ceea ce apare, însă el voia să se pregãtească pentru ceva mult mai bun şi mai valoros. Era conştient că deschiderea pe care o avea România spre Occident putea să ia o amploare nebănuită în viitor iar el pentru acest viitor se pregãtea şi nu putea să se lase bătut. Dorința românilor de a trăi ca în Occident era la el ceva foarte viu, îşi dorea foarte mult să fie la o firmă foarte mare în Bucureşti, să ajungă în posturi cheie, în posturi importante, să ajungă şef de companie, să ajungă în vârf, nu putea să accepte faptul că el trebuie să fie pe ultimul loc, sau pe locuri inferioare. Şi de aceea se potrivea atât de bine cu Maria pentru că erau în acelaşi domeniu şi îşi doreau amândoi acelaşi lucru şi se puteau ajuta şi se puteau completa unul pe altul.

Visul lui era să aibă o vilă foarte mare, aşa ca în filmele americane şi în reviste, să călătoarească foarte mult în străinătate, să cunoască lumea, dar asta după ce se va fi pus la punct cu toate acestea. Bineînțeles că voia să aibă un copil, dar copilul trebuia să vină după ce va avea toate acestea gata, aşa era pentru el fericirea şi nici nu voia altceva de la viață. I se păreau toate acestea realizabile şi mai ales că depindeau de el şi numai de el şi de Maria. Simțea o fericire foarte mare când se gândea că poate face toate astea împreună cu ea, se simțea mare, puternic, de neînvins, iar Mihai se considera pe sine şi se vedea pe sine mereu un om foarte important. Maria îi dãdea acest statut pentru că tot timpul îi spunea că el trebuie să ajungã şef de companie pentru că el are structură de lider şi până la urmă vor avea propia lor firmã.

Nu se putea altfel, vor sfârşi prin a avea propia lor afacere, vor vedea cum vor proceda, dar fiind tineri se simțeau foarte puternici şi de neînvins. Se indentificau mereu, cel puțin Mihai, cu personajele de la televizor, din filme sau chiar de la desenele animate. Când era copil se uita destul de mult la desene şi acum când era foarte obosit mai trăgea cu ochiul la ele. Mai ales în sesiune, din cauza examenelor, se uita la desene ca să se relaxeze şi asta îi dãdea o forță foarte mare şi o bucurie, pentru că într-un fel el se simțea un copil.

Capitolul 33

Grãdina botanică era aceeaşi, neschimbată , cu aceeaşi copaci verzi pe care nu-i puteai uita şi care te fãceau să te simți bine. Mihai o luã de gât pe Maria şi-i zise:

-Ştii Maria, eu nu mai am rãbdare, nu mai am rãbdare să aştept până se terminã facultatea, parcă acum aş vrea sã am seriviciu, să fiu omul acela foarte impotant care câştigã foarte mulți bani, tot timpul mã gândesc la bani.

- Ei, te mai gândeşti şi la mine, nu numai la bani.

-Ba nu, de multe ori mã sperie visurile mele megalomane, oare este chiar atât de rãu sã-mi doresc sã am foarte mulți bani?

-Nu, de ce sã fie rãu, este chiar foarte bine, atâta timp cât banii aceia îi câştigi cinstit şi te strãduieşti pentru ei şi îi meriți , nu vãd de ce ar fi aşa de rãu.

-Da, dar eu trebuie sã mã m-ai gândesc şi la altceva, or eu numai la ceea ce voi face, cum voi deveni un om important într-o firmã, asta îmi doresc.
-Pãi, tocmai asta şi trebuie sã-ți doreşti ,de ce sã-ți fie ruşine de dorințele tale.
-Uneori mi se pare cã dorințele mele sunt prea mari pentru mine şi îmi este fricã de ele cã aş putea sã mã dezamãgesc pe mine însumi, oare de ce sunt eu aşa?
-Aşa şi trebuie să fii, nu trebuie sã-ți fie ruşine de visurile tale, trebuie să fii un om puternic şi sã nu te mulțumeşti cu puțin, nu trebuie sã te mulțumeşti cu puținul acesta zilnic, trebuie mereu sã urci şi sã devii cât mai mare poți, nu trebuie niciodatã sã te mulțumeşti cu ceea ce ai.
-Adicã sã fiu toatã viața un nemulțumit?
-Nu, dar pânã la un punct da, pânã la un punct ar trebui sã fim nemulțumiți cu noi înşine , dar la un moment dat trebuie sã ne oprim. Lasă, cã o sã-ți spun eu când trebuie sã ne oprim, zise Maria zâmbind.
-Nu mai spune, întotdeauna tu îmi citeşti gândurile.
-Pai, tocmai de aceea sunt şi lângã tine.
-De asta nu mă tem eu. Vezi , grãdina asta a rãmas neschimbatã, aşa cum suntem şi noi, nici noi nu prea ne-am schimbat de data trecută, suntem mereu la fel, ăsta este un lucru bun, pentru că perseverãm în ceva, mãcar nu mai suntem aşa de singuri. Ştii cã eu aveam foarte multe femei pe vremea aceea când nu eram cu tine, dare eram foarte singur, ce paradox, cu cât eşti mai înconjurat de femei cu atât eşti mai singur.
-Nu degeaba a lãsat Dumnezeu o singurã femeie şi un singur bãrbat, tu crezi cã astea sunt prostii?
-Nu sunt prostii, dar îți trebuie o anumitã maturitate ca sã poți înțelege asta, nu poți înțelege acest lucru dacă nu te izbeşti de tot felul de situații şi mai ales nu gândeşti puțin, adicã mult mai mult trebuie sã gândeşti şi să suferi.
- Se pare că nimic bun nu se poate întâmpla fără suferință, măcar puțin!
- Sunt atât de liniştit cu tine. Nu mai am rãbdare pãnã la nuntă, aş vrea să ne căsătorim mai repede.
-Dar noi suntem ca şi cãsãtoriți, de ce sã ne temem atâta!
-Nu ştiu, mi-e fricã uneori cã am sã te pierd, îmi este foarte fricã pentru asta şi nu prea ştiu ce am de fãcut!
- Nu trebuie decât sã aştepți pânã ce terminãm cu licența asta care mã seacă pe creiri.
-Hai, nu mai spune aşa, pentru cã o sã treacã, ai sã vezi, o sã trecã, nu mai este mult pânã atunci, mai sunt doar câteva luni.
-Da, dar e prea mult, eu vreau sã câştig bani mai mulți chiar acum, în clipa asta.
-Cred cã ar fi trebuit sã ne gãsim ceva de muncã din timpul facultãții.
-Da, dar nu mai puteam învãța aşa de bine, nu mai aveam timp şi de una şi de alta, şi le-am fi fãcut pe amândouã prost.
-Da, ai şi tu dreptate, ca întotdeauna.

Capitolul 34

E sfârşitul anului universitar, mijlocul verii, căldură, studenții abia aşteaptă să plece acasă pentru că nu mai pot de oboseală dar şi de bucurie că au terminat încă un an, l-au dat la spate şi au scăpat. Nu trebuie decât să se odihnească şi să se distreze. Pentru unii însă acest an este ultimul din viața de student şi este trăit ca pe cea mai mare eliberare. Gata cu orice examen, gata cu licența aceea care într-un fel e dată inutil, mai dai o dată examen pe o materie la care te-a examinat în trecut, să verifice dacă ai învățat, dacă mai ții minte ceva din ceea ce ai înțeles o dată. E şi acesta un argument, dar un student sătul de examene nu mai vede rostul unei alte reexaminări. Facultatea o termini cu o satisfacție teribilă, te simți un supra om, nu mai este nimeni ca tine sau foarte puțini, dacă eşti absolvent al unei facultăți asta este ceva extraordinar, pentru că eşti cel pregătit să faci ceva pentru tine, să ajungi cineva, te simți invicibil. Ai toate atuurile să te crezi cel mai puternic şi cu cele mai mari şanse de reuşită. Pe parcurs însă, când dai cu capul de pragul de sus, vezi însă că nu e aşa şi te trezeşti dintr-un vis foarte frumos, într-o realitate pe care nici măcar nu o bănuiai, pentru că una e în facultate şi alta este în câmpul muncii.

Dar haideți să ne bucurăm împreună cu visurile celor care au terminat facultatea şi care au aspirații foarte mari, dorințe teribile şi naive, ei se cred super oameni, până la prima probă a vieții. Dar nu e frumos să ai capul plin încă de visuri, să fii încă stundent, proaspăt absolvent, de douăzeci şi trei de ani. Vârsta asta e teribilă pentru fiecare dintre noi.

Gara din Iaşi arată oribil pentru că este într-o mega reparație. Nu ai loc unde să te aşezi, decât dacă te înduri să stai pe propriul bagaj, dacă nu ți se întâmplă nimic cu ceea ce ai acolo. Schele peste tot, moluz până şi pe liniile de tren, pe peron sunt câteva bănci dar şi acelea ocupate de oameni care nu mai au loc în sala de aşteptare, care e ticsită de oameni, de fapt de studenții care abia aşteaptă să ajungă acasă. S-au săturat de cămin, de distracții, de examene, de restanțe, de învățat, de decepții, de dragostea pierdută sau găsită, pe undeva este cam tot aceea, dacă nu o ai, îți doreşti să fie, dacă o ai asta te plictiseşte şi nu mai vrei nimic.

Tot felul de țigani care se preumblă prin gară furnizându-ți semințe şi alte dulcegării de care oamenii nu au nevoie. Unii însă cumpără din lipsă de ocupație şi din plictiseală şi pe asta se bazează țiganii când fac comerț, ştiu să întoarcă plictiseala oamenilor în favoarea lor. O aglomerație de-ți ia toată bruma de linişte pe care abia ai reuşit să te bucuri de ea astă noapte. Multă lume în aglomerația asta care aşteaptă "Săgeata albastră", intersiti de Craiova.

"Atât de multă lume la expresul ăsta, şi eu care credeam că nu are lumea bani, speram că o să găsesc locuri, să stau singură numai eu cu Mihai în compartiment, dar la câtă lume este se pare că nu am nici o şansă. O să fie super aglomerat, toată lumea asta oare merge la Bucureşti?" îşi zise Maria în gând.

Se înființase nu de mult , cam de jumătate de an o linie de tren de la Iaşi până la Craiova, care să treacă prin Bucureşti, cu o staționare de o oră în capitala României şi asta era cea mai scumpă linie de tren. Erau şi condiții ca în Occident în trenul ăsta şi Maria spera că va fi mai puțin populat şi ea va merge în condiții normale. Dar cât s-a înşelat. Fiind în mijlocul verii, trenul chiar dacă era aşa de scump, fiind la cea mai potrivită oră de circulație, toată lumea îl prefera, mai ales că erau acum şi oameni care mergeau la mare, în străinătate, studenții care se duceau acasă. Toți aveau câte bagaje puteau să care, le târau după ei de ziceai că toată lumea asta merge în exil. Pe stundenți, se înțelege, având în vedere că-şi cărau tot ce aveau în cămin, dar pe ceilalți, nici că se poate.

De fapt fiecare cu treaba lui, dar în aglomerația din gara care nu avea ce-i trebuie, şi nici măcar un bar de unde să-ți sumperi apă, trebuia să-ți cari sarsanalele până undeva în spate ca să-ți cumperi un suc sau ceva. Maria era dezgustată şi pentru prima dată parcă avea un sentiment de părere de rău că nu a rămas în Franța atunci când a avut ocazia, aici parcă e prea multă gălăgie, prea mult prost gust, parcă prea multă lipsă de civilizație, oamenii nu sunt educați şi multă sărăcie şi multă prostie, parcă involuntar vrei ceva mai bun şi mai cald, mai liniştitor.

Mihai era absent, nu-l interesa nimic şi nici nu voia să ştie de nimic, nu vedea toate astea şi îi era sete, văzând că nu are de unde să-şi cumpere ceva îi zise Mariei:

-Soțioara mea scumpă, nu te duci tu să-mi iei şi mie nişte apă, promit că nu mă ridic de aici, de pe bagaje, le păzesc foarte bine să nu ni le fure careva.

-Cum să nu, soțiorul meu, las' că mă duc eu să-ți cumpăr din spate ceva de băut, oricum şi mie îmi este destul de foame, că văd că ăştia nu au tras trenul pe linie. "Oricum sunt aşa de plictisită şi abia aştept să plec din oraşul ascesta de care nu mă mai leagă nimic şi promit că nu o să mai trec niciodată pe aici, doar aşa, peste foarte mulți ani la cuvioasa Paraschiva. Da, pentru ea, da, aş veni, dar pentru altceva, pentru nimic în lume, pentru că restul frumuseților pe care le-am trăit le am cu mine în creierii mei şi în sufletul meu", mai zise Maria în minte.

Când ajunsese la chioşcul cu pricina, singurul de prin zonă, de unde puteai să-ți cumperi ceva, pentru că totul era în reparații, în fața ei era Rafael şi cu Dragoş care-şi cumpărau şi ei ceva de ale gurii pentru drum. Mergeau amândoi la mănăstire, undeva prin apropierea Braşovului, era mănăstirea din munți unde voia să se stabilească Dragoş definitiv. Rafael mergea cu el de plăcere, să se relaxeze în mănăstirea aceea, după ce învățaseră amândoi pentru licență de le săriră capacele. Munciră pentru tot, ca să scape de toate şi să iasă foarte bine, să nu mai aibă griji. Amândoi luaseră licența cu zece. Rafael voia să se stabilească în Bucureşti şi trebuia să dea examene pentru asta, pentru un post de profesor, şi apoi după ce se va fi stabilit acolo, voia să-şi mai caute ceva de muncă pe la o firmă şi de acolo să câştige bani ca să-şi cumpere o casă. Era conştient că altfel nu se va descurca, avea să se orienteze la fața locului. Erau amândoi fericiți şi bucuroşi. Dragoş abia

aştepta să se ducă din Iaşi, să ajungă la mănăstire, îi plăceau aşa de mult la sujbe, totul începuse din seara aceea de la Golia, când a venit după Rafael din curiozitate.

Apoi a mers încet, încet în vizită pe la câte o mănăstire pe unde-l ducea Rafael, iar Dragoş a prins dragoste de viaţa de mănăstire şi de călugărie, şi-a zis că asta este cel mai potrivit pentru el, şi gata, avea să se facă călugăr pentru totdeauna. Aşa cum era Cristina, aşa va fi şi el, dacă tot pe ea a iubit-o cu adevărat fără să o atingă măcar, aveau să se întâlnească în ceruri alături de Mântuitorul Hristos, dar nu numai de asta, aşa voia el, aşa simţea el, să se facă călugăr, asta era pentru el cea mai frumoasă viaţă.

Rafael nu simţea chemare pentru viaţa de călugăr, el voia să fie în mijlocul oamenilor, voia să fie ceva, să lucreze, era un tip de acţiune, el nu putea să stea zăvorât într-o mănăstire, orice s-ar fi întâmplat. Dragoş se înscrisese la facultatea de teologie la Bucureşti, avea să o facă de la distanţă, de acolo din mănăstire şi să stea la Rafael când trebuia să-şi dea examenele. Erau amândoi ca doi fraţi şi se împăcau foarte bine, vorbeau numai despre Dumnezeu. Rafael nu mai avusese fraţi, avea doar surori. Dacă se întâmpla să fie cineva cu ei, nu făceau decât asta, să vorbească, numai şi numai despre Hristos, încât respectivul ori pleca dezamăgit de nebunii aceştia, ori se apuca de citit Noul Testament.

Era o adevărată încântare să stai să-i asculţi cum comentau amândoi din părintele Stăniloae. Nu aveau decât un ruxac în spate şi unul şi celălat, Dragoş avea doar câteva lucruri, vorbise cu stareţul despre hotărârea lui de a se face călugăr şi acesta îi zisese că nu trebuie să vină cu nimic. Va primi totul de aici de la mănăstire. El nu trebuia decât să se roage şi să facă ascultare, asta era esenţial într-o mănăstire, ascultarea de duhovnic şi de Hristos şi rugăciunea neîncetată. Părinţii lui Dragoş nu erau de acord ca el să se facă călugăr, mai ales că era singurul lor copil, dar nu aveau ce face ,nu se puteau opune. Mama lui într-un fel era fericită pentru asta, dar nu avea s-o spună pentru că îi era frică de soţ sau de ceilalţi oameni. Se simţea în siguranţă că el se dăruie lui Dumnezeu în felul acesta, i se părea că este ceva cu totul şi cu totul nespus de frumos.

Cât de eliberaţi se simţeau amândoi, într-un fel scăpaseră de Iaşi, scăpaseră de tot ceea ce trăiră bun sau rău până acuma, aveau să fie în alte locuri, în alte situaţii, în alte ţinuturi, aveau să fie cu adevărat liberi, pentru că liber nu poţi fi decât dacă îl iubeşti pe Dumnezeu şi numai aşa poţi fi fericit. Aşa se simţea Dragoş, se simţea cel mai fericit şi mai liber om de pe pământ, era ca un rege peste toată această frumuseţe a lui Dumnezeu în care el ne-a lăsat să trăim. Şi Rafael se simţea fericit şi liber, voia să scape de Iaşi, nu avea nici un fel de regret că se duce de aici, abia aştepta să fie în Bucureşti, acolo avea o gazdă unde stăteau surorile lui, pentru că ele făcură facultatea la Bucureşti. Acolo erau studente, au reuşit să închirieze o garsonieră tip apartament şi se descurcau.

După ce îl va lăsa pe Dragos la mănăstire se va duce la Bucureşti să dea examenul de titularizare, pentru un post de profesor, după care o să se întoarcă în mănăstire unde o să stea toată vara. Pentru că aşa voia el să se recreeze, voia să stea în mănăstire, să muncească acolo alături de fraţi şi să se roage lui Dumnezeu, acestea îi erau proiectele. Pentru că Rafael voia să fie un călugăr în lume, tot aşa de valoros ca şi Dragoş care era călugăr în mănăstire.

Ei îşi luară apă, sucuri, biscuiţi şi plecară, Maria îi aşteptă să-şi cumpere ceea ce aveau de cumpărat şi-i auzi cum vorbeau de Dumnezeu şi de mănăstire, înţelesese că ei doi se duceau acolo, că Dragoş voia să se facă călugăr şi inima îi sălta de bucurie şi se rugă şi ea la Mântuitorul Hristos tot aşa de frumos cum se rugau şi ei. Îi veni rândul, cumpără ce avea de cumpărat pentru ea şi pentru Mihai, se întoarse pe peron alături de soţul ei. Cei doi călugări o laură în altă direcţie, pe linia de tren, unde ştiau că vine expresul, undeva unde să fie mai la margine şi să nu fie atât de multă lume. Ei voiau să fie singuri, să nu fie deranjaţi şi să comenteze mai departe un alt pasaj din Biblie. Singura carte pe care o avea Rafael cu el era Biblia, de care nu se despărţea nicioadată. Ori de câte ori avea timp liber, o deschidea şi mai citea câteva din ea , ca să aibă la ce medita.

Capitolul 35

Mihai stătea călare pe bagajele pe care le păzea cu atâta străşnicie şi avea aşa un sentiment de regret că avea să părăsească Iaşul, avea să-şi părăsescă părinţii, prietenii de gaşcă cu care făcuse atâtea nebunii, atâtea prostii dar cu care se simţise atât de bine, acum avea să se ducă în Bucureşti şi să facă nici el nu ştie ce. Avea

o strângere de inimă când pronunța cuvântul Bucureşti, îi era într-un fel teamă pentru că avea de a face cu un oraş complet necunoscut.

Mihai era trist, nu avea chef să facă nimic, era enervat de această aglomerație de pe peronul gării, i se părea aşa de stupid totul, avea şi o stare de nostalgie față de tot ce trăise până atunci, se vedea acum însurat cu Maria şi asta îi dădea o stare de siguranță şi de statornicie dar şi o stare de încorsetare.Ar fi voit ca Maria să facă totul, să care bagajele până sus în tren, când o să tragă în gară. El doar să se aşeze pe fotoliul acela aşa de comod şi să doarmă, dar după aceea avu aşa o tresărire, cum să care numai ea? El trebuia să care, îi veni somn, şi-şi zise:

"Nu mai vine femeia asta o dată, că m-am plictisit, îmi e aşa de sete, se vede că acolo e aglomerat, să se fi băgat şi ea în față. Dar ea nu face asta, are mereu un respect prea mare față de ceilalți, asta mă enervează la ea, nu se bagă nicodată înaintea cuiva. Mai bine mă duceam eu, dar aşa, am lăsat-o pe ea şi acum trebuie să aştept. Dar uite-o că vine! Dar ce încet mai vine şi mie îmi e aşa de sete! Aşa de somn, sunt obosit, de ar veni mai repede trenul acela ca să dorm, până la Bucureşti o să dorm de-a binelea şi nu o să scot nici o vorbă.

Maria zâmbea, era fericită că îi auzise pe cei doi tot sporovăind despre Dumnezeu. Cu Mihai nu avea privilejul acestor discuții, de fapt majoritatea femeilor nu pot vorbi despre Dumnezeu cu soții lor, pentru că Dumnezeu se trăieşte nu se discută, asta ar fi replica lor. Maria era una dintre ele, în timp ce ea mergea duminica la biserică să se roage pentru toți ai casei, Mihai dormea până ce venea, ca să pună masa şi să mănânce. El se scula din pat exact la masă. Maria nu-i zicea niciodată să meargă cu ea la biserică pentru că lui nu-i făcea nici o plăcere, nu voia să-l forțeze, mai ştia că nu trebuie să fii cu Dumnezeu de obligație pentru că asta înseamnă că nu eşti cu El.

Şi apoi Maria nici nu voia să facă scandal în casă sau să se certe cu el, pentru că asta era, nu voia nici un fel de umbră în căsnicia ei, se împăcau destul de bine. Mihai era una peste alta un copil bun. Maria ajunsese între timp lângă Mihai, îi dădu apa, biscuiții, prăjiturile şi el le desfăcu, mâncară împreună cu mare poftă. În timp ce erau pe terminate, trage trenul pe linie. Toată lumea se înghesuie să se suie în trenul acela de lux, deşi era destul timp să încapă toată lumea. Era mare grabă ca să se aşeze fiecare pe locul lui. Mihai răsuflă uşurat, abia aştepta să doarmă, nu mai voia nimic. Maria era aşa de liniştită când văzu trenul că vine, parcă ar fi scăpat de cele mai cumplite apăsări, parcă scăpase de ceva aşa de greu din viața ei şi avea un sentiment de eliberare, de relaxare, de zbor.

În sfârşit pleacă trenul din Iaşul acesta de care se săturase, nu-i mai suporta parcă nici pe oameni, nici străzile şi nici magazinele, deşi oraşul nu avea nici o vină, pentru că tot ce era aici era deosebit de vechi şi de valoros, încărcat de atâta spiritualitate. Ea avea un sentiment de eliberare şi de mulțumire că plecă de aici, pentru că i se părea că totul este urât şi nu este pentru ea. Dacă era să compare cu Parisul unde fusese, Iaşul nu era decât un cartier mărginaş de care ea voia să se îndepărteze şi să nu mai calce niciodată pe aici.

Câte aspirații, câte idealuri nu avea Maria în cap. Cât de puternică nu se simțea legănată de tren. Parcă lăsa în urmă ceva lipsit de importanță şi abia acum se îndrepta spre adevărata ei viață pe care abia aştepta să o trăiască. Îşi făcea atât de multe planuri de viitor, abia aştepta să-şi cumpere maşina, să câştige bani, să se angajeze la firma aceea mare pe care o visa în mintea ei, şi să fie cea mai bună, abia aştepta să caute undeva unde să dea examene, trebuia să găsească, trebuia să se intereseze, tatăl ei o s-o ajute, dar ea prefera să se descurce singură fără ajutorul nimănui. Îl vedea şi pe Mihai cel mai puternic om de pe pământ. Pentru ea nu conta că era aşa de aglomerat în tren şi era gălăgie. Era ca în trenurile acelea personale cu multă lume necivilizată, cu țigani care vindeau semințe, veniră din ăştia şi aici în trenul acesta de lux. Oamenii vorbeau tare, chiar dacă uşile compartimentului erau închise, tot se auzea ceea ce vorbea celălalt de afară. Plus că se fuma îngrozitor de mult, toată lumea de pe culuar fuma şi când intra cineva din afară fumul pătrundea înăuntru şi ei i se făcea rău pentru că nu suporta aşa ceva .

"Oare de ce nu interzice fumatul acesta în locurile publice, de ce trebuie să înghit eu mereu mirosul de tutun, când ar fi foarte bine dacă s-ar fuma doar în anumite locuri. Pe de altă parte la un drum aşa de lung, de opt ore, normal că mai şi fumezi pentru că te plictiseşti".

Mihai era obosit şi voia să doarmă, dar în poziția în care era nu avea nici o şansă, stătea aşa înghesuit în el însuşi şi spera că se va linişti. Îl enerva aşa de tare zgomotul de afară şi vorbele acelea aşa de murdare, înjurăturile şi scuipatul celor din jur, încât parcă îşi spuse că niciodata nu o să mai meargă cu trenul. De acum în colo o să merg numai cu maşina mea personală şi atât. De ce oare nu mi-am laut eu maşina mea, era prea lung drumul şi a zis tata că mi-o lasă el când vine la mine peste o săptămână. Nu a avut curajul să mă lase să

fac un drum aşa de lung, plus că Maria încă nu şi-a luat carnet. Aşa că asta este, când o să aibă şi ea o să conducem împreună.”

Capitolul 36

Dragoş abia aştepta să ajungă la mănăstire, aglomerația asta îl sufoca, îl supăra, îl enerva, îi strivea creierii, nu voia decât liniştea aceea a munților de unde ştia sigur că nu va mai pleca niciodată. Voia parcă să se facă cât mai repede un pustnic desăvârşit şi să se gândească numai şi numai la Dumnezeu şi la o viață de retragere totală din lume. Stătea cu ochii închişi şi nu mai voia nimic, se lăsa legănat şi abandonat de mersul acela al trenului care alerga pe nesimțite pe linie, parcă fără să se mai oprească şi nu mai voia să audă atât zgomot, atâta gălăgie. Ar fi vrut să vorbească cu Rafael despre unele lucruri la care medita dar în compartiment era aşa de mare gălăgie încât asta îl enerva şi mai tare şi ei doi nu s-ar mai fi auzit. Prefera să stea cu ochii închişi ca să nu mai vadă pe nimeni şi să nu mai audă absolut nimic, lucru imposibil de altfel. Avea totuşi noroc că nimerise locul de la geam şi putea să tacă. Tăcerea asta îi dădea o stare cât de cât de relaxare că altfel se simțea foarte încordat. Când se uita din când în când la oameni i se făcea milă de fiecare dintre ei şi de necazurile lor. Era îngândurat şi de felul cum arăta fiecare şi de chipurile lor obosite.

Se gândi brusc:”oare tot aşa era şi Mântuitorul înconjurat de oameni, de simțea nevoia aşa de mult să se ducă în munți, de unul singur, să se roage?” De multe ori se consemnează în evanghelii cum Iisus se ducea să se roage de unul singur. Tot aşa simțea nevoia şi Dragoş să facă, să fie singur şi să se roage. Cum toată această aglomerație îl enerva şi-l disturba de la nevoia lui de rugăciune îşi zise:

-Nu se poate să fii şi cu Dumnezeu şi cu lumea, de aceea există mănăstirea, în mănăstire ai cu adevărart linişte să te rogi şi să meditezi. Săracii oameni, cât de departe sunt ei de liniştea vieții, eu nu vreau o astfel de existență, la mine o să fie altceva, şi eu o să mă rog pentru toți aceşti oameni care o duc greu. Cât de fericit voi fi în această retragere a mea, cât de fericit voi fi cu Dumnezeul meu.

Dragoş închise din nou ochii şi încercă să zică din nou rugăciunea inimii fără să mai privească la nimeni şi la nimic. Se chinuia aşa în sinea lui să se gândească numai la Dumnezeu şi atât.

Rafael în schimb avea o altă stare. Pe el nu-l incomoda absolut nimic, se simțea fericit în această aglomerație. De fapt era singurul care se simțea relaxat din cei patru care sunt în atenția noastră. Era singurul căruia îi plăcea aglomerația. În acest vacarm de sunete, de voci, de figuri, de zgomete, de drumuri, avea o ocazie unică de a vedea cât mai mulți oamenei adunați la un loc şi în felul acesta putea să-i cunoască. Pe lângă faptul că nu scotea nici un sunet, nici o vorbă, se uita cu atâta lăcomie la oameni, la fiecare în parte, parcă le pătrundea gândurile şi stările, nu scăpa absolut nici o vorbă de-a lor. Parcă voia să-i cunoască pe fiecare şi să le facă radiografia. Când văzu că nu mai poate să afle nimic de la ei, se băgă în vorbă cu fiecare în parte şi-i trăgea de limbă ca să poată afla cât mai multe de la ei, de la viața lor, de la ceea ce ei vor să facă sau nu au reuşit să relizeze.

Simțea cum are nevoie de fiecare experiență în parte, parcă să consemneze câte ceva sectret într-un caiet. Asta îi dadu impresia lui Dragoş când îl analiză, îl vedea cu câtă poftă, cu câtă lăcomie sorbea fiecare cuvânt de la oameni şi cu câtă delicatețe le punea tot felul de întrebări şi voia să afle de la fiecare ce reprezintă Dumnezeu în viața lui. Dragoş văzu ceva deosebit în Rafael şi-şi zise în gând:

-Băiatul acesta trebuia să se facă preot sau poate că va ajunge un mare scriitor al lui Hristos, că prea mut îi plac oamenii. Eu ştiu că el mai scrie câte ceva dar nu prea m-am interesat de ceea ce scrie, dar cred că el cunoaşte oamenii foarte bine. Eu nu sunt aşa, eu vreau să mă retrag. Mie îmi place foarte mult rugăciunea şi singurătatea, îmi place asta. Sunt atras ca de un magnet când e vorba de călugărie, numai în singurătate mă simt eu fericit şi mulțumit.

Dar cu Rafael e altfel, e un altfel de om, el nu ar putea să fie zăvorât într-o mănăstire, lui îi place comunitatea, mie îmi place singurătatea. Tare bine ar fi dacă ar face ceva pentru literatura română, să scrie şi el ceva cu adevărat valoros, poate că luăm şi noi un premiu Nobel, dar eu cred că tot ceea ce este legat de Dumnezeu ar trebui el să scrie, căci numai ceea ce ne leagă de veşnicie poate prezenta interes pentru toată lumea de pe glob, dar să nu fie ceva închistat în nişte canoane ci să exprime libertatea noastră de zi cu zi.

Asta trebuie să fie adevărata literatură! Şi mai ales că el nu se plictiseşte să-i asculte pe oameni, asta este extraordinar. Asta este o vocație de duhovnic, nu ar fi rău să mă molipsesc şi eu de la el, pentru că marii noştri duhovnici aveau mare aplecare către sufletul omenesc. Când o să am răgazul, când o să ajung la mănăstire, o să discut cu el câteva probleme foarte serioase cât priveşte această vocație a lui de mare scriitor. Cine mai ştie pe viitor, noi o să fim ca frații, o să mai vină şi el pe aici pe la mine, pe la mănăstire, Dumnezeu e mare şi trebuie să ne încredem în puterea Lui şi în purtarea Lui de grijă. Până ce vom ajunge la mănăstire eu trebuie să închid ochii şi să dorm ca să mă pot ruga. Pe el să-l las să-şi facă treaba pentru că numai aşa văd că se simte bine! El mai mult tace şi ascultă dar soarbe fiecare cuvânt de pe buzele oamenilor. Foarte interesantă această înclinație a lui.

Capitolul 37

Trenul era lung, drumul şi mai lung. Mihai nu mai avea răbdare să ajungă până acasă. Voia să se termine odată pentru totdeauna acest drum, să fie acasă la Bucureşti, în apartamentul părinților ei şi să doarmă. Ştia că-i va aştepta cineva la gară şi-i era silă că trebuia să care cu el atâtea bagaje, să care cu el geamantanele astea. Maria cărase toată casa cu ea, nu înțelegea de ce a trebuit să-şi ia atâtea genți când firesc ar fi fost să le lase, să le aducă tatăl lui cu maşina. Dar nu, Maria avea toate cele care țin de tabieturile ei şi nu voia să se despartă de ele. Asta era, ce putea să mai facă, nu avea încotro!

Când a ajuns trenul în Bucureşti, lui Mhai nu-i venea să creadă, îi venea să sară în sus de bucurie. A ajuns în oraşul viselor lui, aici îşi dorea, şi-a dorit să trăiască din totdeauna, aici era acasă pentru el. În acelaşi timp voia să ajungă cât mai repede acasă, să treacă noaptea, să ajungă a doua zi, când avea să o ia de nebun pe străzi. Îşi dorea să se plimbe pe străzile Bucureştilor să le cunoască, să ştie cât mai multe despre ele, să vadă teatrele. El se vedea aşa de important când intra în ele. Voia foarte mult să meargă la cafenele, în baruri, astea erau pentru el magnifice şi pline de promisiuni. Aici simțea că poate trăi adevărata viață şi voia chiar de a doua zi să-şi caute un serviciu. Îşi dorea să se piardă prin mulțime şi pe străzi, simțea o satisfacție extraordinară când putea să se rătăcească pe străzile Bucureştilor şi în felul acesta să fie cel mai fericit. El se considera un anonim dar în acelaşi timp voia să cunoască tot şi să ştie tot, ca un anonim împărat, pentru că asta era cel mai important pentru existența lui, să ştie cât mai multe şi să cunoască viața.

Maria se simțea liniştită. Visa în trenul ce se apropia. Se simțea acasă , în sfârşit acasă, cum nu mai fusese de câțiva ani buni. Voia să intre în camera ei şi acolo să-şi pregătească toate cele ce avea să le împartă cu Mihai, care era un partener excelet, niciodată nu făcea nazuri. Se vedea stăpână pe situație şi voia să-şi ia în cea mai mare linişte, înainte de culcare, o carte, să citească şi să adoarmă liniştit.

Trenul a oprit în gară şi cei doi au luat bagajele le-au cărat unde îi aştepta tatăl Mariei. Le-au înrcărcat în maşină şi s-au pierdut prin străzile aglomerate ale Bucureştilor.

Capitolul 38

-Dumnezeu este magnific, de aceea mă duc eu la mănăstire. Dacă nu aş fi convins de asta cred că aş înebuni. Tu nu vezi că viața aceasta nu are sens? Tu nu vezi că tot ceea ce facem noi este lipsit de semnificație, că tot ce încercăm să realizăm şi depinde de oamnei, se duce pe apa sâmbetei mai devreme sau mai târziu?
-Da, aşa este, ce să-ți mai spun, asta este, eu sunt întru totul de acord cu tine, numai că mie îmi plac oamenii.
-Şi mie îmi plac oamenii şi tocmai de aceea mă duc la mănăstire, ca să mă rog cât mai mult pentru ei. Îți dai seama cât de multe aş putea face, dacă ajung un duhovnic adevărat, să mă pot ruga pentru toți cei care vin la mine! Îți dai seama câți oameni necăjiți şi amărâți sunt pe lumea asta care au nevoie de ajutor? Dar nu numai

de ajurot bănesc, ci de ajutor spiritual, pentru că un om trebuie să aibă un spirit tare ca să poată să fie aşa de puternic încât să poată trece peste toate încercările. Această putere numai bunul Dumnezeu ţi-o poate da şi nimeni din lumea asta nu te poate ajuta decât El cu putearea Lui. Dacă aş fi un duhovnic bun aş putea să le spun asta oamenilor şi aş scrie o mulţime de cărţi. O să fac teologie să ştii, în felul acesta o să pot face foarte mult. Abia aştept să am timp să studiez din nou tot mai mult şi mai multe, despre tot ceea ce au scris oamenii despre Dumnezeu, pentru că asta este cea mai fascinantă preocupare. Eu nu ştiu cum de am putut să fiu atâţia ani aşa de ameţit şi să mă dedau la tot felul de prostii?
-Hai să nu mai discutăm despre asta, tu ştii că eu nu prea le am cu aşa ceva şi nu cred că e momentul. Tu nu vezi ce mare şi frumos este drumul acesta pe jos la mănăstire şi eu mă simt minunat. Abia acuma parcă este Dumnezeu mai aproape de noi. Tu ai auzit de drumul Emausului cu Ilie şi Cleopa, cum se întâlnesc ei cu străinul acela şi cum vorbesc despre Mântuitorul Hristos. Străinul acela întră cu ei în vorbă şi le spune despre înviere şi despre toate câte avea să facă Dumnezeu despre şi pentru oameni şi cum ardea inima lor de cuvintele pe care le rostea străinul.
-Da, şi străinul acela era Mântuitorul! Când a frânt pîinea la masă cu ei, abia atunci li s-au deschis ochii lor şi au putut să vadă ce aveau de văzut.
-Ce frumos, ce frumos! Este magnifică toată această încercare de a reda faptul că Mântuitorul este prezent de fiecare dată cu noi, oriunde ne-am duce şi oriunde am umbla.
-Am această senzaţie că pe drumul acesta aşa de pustiu este prezent Mântuitorul Hristos.
-Hai, nu mai spune asta că mi se face frică!
-Ei, eu spuneam aşa de prezenţa lui, pentru că Dumnezeu este omniprezent.
-Da, în felul acesta, dar noi nu suntem vrednici să-l vedem pe Hristos, suntem aşa de tineri şi aveam aşa de multe idealuri în minte iar pentru mine viaţa asta de călugăr este totul.
-Dar să ştii Dragoş, că eu tot ca un călugăr în lume sunt!
-Aşa este, dar eu vreau mai mult, eu vreau să-I dau lui Dumnezeu toată viaţa mea .
-Aşa este, tu faci mult mai multe decât mine, viaţa ta este superioară faţă de a mea, numai vezi tu că eu am altă chemare!
-Poate că mai târziu ai să te căsătoreşti cu o fată tot aşa de frumoasă şi de cuminte ca tine, pentru că tu tot timpul ai fost aşa, ţi-ai văzut de treaba ta şi te-ai izolat de alţii. Nu prea ţi-a plăcut distracţia, ţie ţi-a plăcut cel mai mult şi mai mult cartea şi cu asta ai şi rămas. Poate ajungi un mare scriitor, cu atâtea manuscrise pe care le ai.
-Nu, Dragoş, eu nu am să public nimic niciodată. E adevărat că eu vreau să cunosc oamenii şi lumea, mă atrage tot la oameni, dar eu nu voi publica niciodată nimic pentru că vreau să studiez mai întîi şi după aceea să fac alte lucruri. E atâta lume care scrie şi cum scrie câte ceva repede, repede să arate la altul şi să se fălească cu asta. Şi mai este încă ceva, atât de mult se scrie încât oamenii s-au plictisit de asta. Trăim într-un timp în care nu prea mai e ceva de văzut în cărţi. Ei văd totul la televizor, televizorul acesta îi înebuneşte.
-Măcar tot e bine că eu nu sunt terorizat de televizor la mănăstire. O să fac tot felul de munci, cele pe care le voi face, care vor fi de făcut, voi încerca să fiu foarte ascultător şi în rest mă voi ocupa cu rugăciunea. Cât de mult îmi place această rugăciune. Îţi dai seama că de rugat te poţi ruga permanent şi oriunde!
-Eu aş putea să scriu cărţi despre cum se roagă oamenii prin tramvaie, la serviciu, am un personaj de genul acesta care se roagă permanet şi are numai şi numai gânduri bune şi curate. De fapt are tot felul de gânduri care îi vin în minte, dar el le alungă cu rapiditate pe cele rele şi în felul acesta reuşeşte să fie în armonie cu cei din jurul său.
-Asta este cu adevărat magnific, îmi vine să repet de o mie de ori această stare şi acest cuvânt "magnific"!
-Păi repetă-l, de ce să nu repeţi, e un cuvânt teribil.

Şi uite aşa din vorbă în vorbă cei doi care dezbăteau cele mai înalte idealuri ale vieţii lor, scurtau din drumul lung prin muntele care nu se lăsa escaladat. Ei trebuiau să meargă cam zece kilometri pe jos, pentru că până acolo în vârf nu se putea urca decât cu geepul, or ei nu aveau aşa ceva. Plus că erau aşa de mândri încât nu acceptau să fie luaţi pe sus de câte o maşină. Ei voiau ca acest drum să îl facă pe jos. Parcă acest drum la mănăstire era pentru ei unul purificator şi deveneau altfel de persoane, oameni care cu adevărat aveau ceva de făcut cu viaţa lor care li se părea că era cea mai importantă şi nu-şi permiteau să o piardă aşa aiurea. Erau aşa de fericiţi împreună cum urcau către Dumnezeu. Parcă cerul se sprijinea pe capul lor, aveau să ajungă spre

seară la mănăstire pentru că drumul acesta aveau să-l străbată cam în trei ore, mai ales că erau aşa de tineri şi de puternici, nici nu aveau să se simtă cu atâta mers. Erau cei mai puternici oamnei de pe pământ.
-Da, Rafaele, Dumnezeu este magnific, simt asta şi de aceea mă fac eu călugăr! Dar îți spun eu că omul este în esența lui un călugăr, eu vorbesc de omul care-l caută pe Dumnezeu şi trăieşte împreună cu El, nu poate fi decât un pustnic care trăieşte în acest pustiu al lumii. Şi eu aş vrea să mă retrag, să am o viață de schivnic, măcar de câțiva ani, şi să ştii că dacă tu ai să te căsătoreşti, în pustnicia mea eu o să mă rog pentru tine.
-Dar şi eu o să scriu despre tine şi depre pustnicia ta.
-Ai să scrii despre un personaj magnific!
-Da, pentru că tu ai să fii unul din personajele mele reale, de acolo din cărțile mele, tu nu vezi că idealurile astea ale noastre sunt visate de milioane de oameni, de tineri! Ce, tu nu vezi cât de puternici şi de avântați suntem în vaiața aceasta a noastră pe care nu vrem să o trăim aşa la întâmplare, să treacă aşa pe lângă noi, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, de parcă noi nici nu am conta?
-Viața, viața, trebuie să-i dăm noi un sens şi trebuie să luptăm ca ea să fie aşa după cum vrem noi şi nu după cum iese aşa, cum o fi.
-O să mai vorbim despre asta .

Cât de frumos era drumul prin munți, ei ştiau o potecă mai pe scurtătură dar trebuiau să urce mai greu şi în felul acesta nu mai ocoleau, dar aveau şi aşa o ambiție ca să nu se mai întâlnească cu nimeni şi cu nimic, cu nici o maşină. Lui Dragoş nu-i plăceau maşinile, le considera excepționale pentru acest timp, dar pentru el nu, pentru ceea ce voia el le considera inutile. Pentru el era foarte important că poate să meargă prin munți şi că este fericit cu asta . Atâtea prăpăstii putea să întâlnească pe drumul acesta unde ei încercau parcă să se identifice cu acest munte care este al lor care este casa lui Dragoş de acuma , până ce el o să se ducă la Dumnezeu. Nu-şi dorea decât să trăiască într-o peşteră ca un pustnic.

-Îți dai seama ce fericit voi fi atunci alături numai şi numai de Dumnezeu. Am descoperit eu asta , mă voi sfătui cu duhovnicul meu pentru că şi el a stat mai mulți ani într-o peşteră singur şi nu a fost uşor, dar cu ajutorul lui Dumnezeu s-a descurcat.

Dragoş simțea cum pe muntele acesta a locuit dintotdeauna şi aici voia să se stabilească şi să nu mai plece. Îi plăcea foarte mult această singurătate, era atras de ea, era ca un fel de pustnic în interiorul minții sale. Urca muntele şi parcă înainta pe o scară la cer. În felul acesta se asemăna cu Hristos care se ducea în munți de unul singur să se roage pentru mântuirea lumii. Asta voia şi el să facă, să-l urmeze pe Hristos.

Dar şi Rafael era tot un fel de pustnic care să fie în această căutare a lui Dumnezeu, numai că la el era o altfel de izolare, era o izolare de această lume în propria lui minte. Asta făcuse parcă dintotdeauna, această izolare o trăise de mic. Şi acum parcă nu se implica prea mult în tot ceea ce vedea şi auzea. Încerca să se țină cât mai departe şi să nu se amestece în păcatele oamenilor. Dacă era cineva care voia să-l ajute imediat, îl ajuta, dar atât şi nimic mai mult. Nu cerea nimic în schimb, nu voia nimic pentru că el se vedea cu Dumnezeu şi asta îi dădea senzația unei realități care transcende această lume şi această realitate. Se simțea deosebit de puternic cu Dumnezeu alături, şi tocmai pentru că practica rugăciunea inimii permanent, asta îl făcea să se izoleze tot mai mult, de tot ceea ce i se întâmpla plăcut sau neplăcut. Şi avea o forță teribilă în el de a se detaşa de tot ceea ce îl înconjura, de toate prostiile oamenilor, nu se gândea decât la Dumnezeu. I-a zis o dată cineva care era într-un fel credincios dar felul cum vorbea el despre Dumnezeu îl speriase şi-i zise:
-Tu eşti obsedat de Dumnezeu.
-Da, da, aşa este, eu sunt obsedat de Dumnezeu, aşa este. Şi de aceea pot să fiu aşa de liber, pentru că numai în felul acesta poți să fii liber, numai cu Hristos găseşti libertatea supremă şi ştii când reuşeşti să fii cu adevărat liber, numai după ce ai suferit, ai învățat câte ceva din asta şi ți-ai îndreptat suferința către Dumnezeu.

Drumul prin munți era atât de liniştitor, traversau mai multe creste de munți care se legau lanț unul de altul. Cât de frumos este atunci când această măreție a creației lui Dumnezeu este în inima ta şi tu nu pângăreşti această măreție cu tot ceea ce faci sau gândeşti. Cum de s-a putut produce această ruptură fantastică de tot ceea ce este veşnic, cum de omul nu a putut să stea în acea stare de ordine de început şi trebuie să traverseze această stare de haos în care parcă nimic nu are sens de a fi, de a exista. Ceea ce se întreba Rafael era faptul cum de omul acum, nu caută să facă calea întoarsă prin toată viața lui, cum de nu caută în modul cel mai tainic al existenței lui, această întoarcere? Era aşa de fascinat de părinții pustiei , cât de mari au fost ei că au căutat să cunoască adâncul aşa de nepătruns al sufletului omenesc şi cum de acum noi nu învățăm nimic de la oamenii aceia ca să ne cunoaştem pe noi. De ce este oare aşa de greu să fim în această armonie cu cel care

ne-a creat? De ce există această prăpastie între noi şi El? Ce s-a produs aşa de grav şi de ce fiinţial noi respingem acest drum al întoarcerii spre casă şi de ce Hristos în acest timp în care noi trăim nu mai are credibilitate, pentru că ceea ce şi-a asumat El devine de neînţeles pentru aceste timpuri şi pentru mintea omenească, care e tot mai îndepărtată de centru şi de frumuseţea acestui timp. De ce suntem aşa de departe de El, de marele El? De ce prăpastia asta, de ce noi în interiorul nostru Îl respingem şi Îl considerăm pe El vinovat de toate abaterile noastre, de tot ceea ce noi nu putem să realizăm, de tot ceea ce noi nu putem face?

Capitolul 39

Drumul pe jos până în vârful muntelui era extraordinar. Cei doi se simţeau departe de lumea asta în care parcă numai oamenii contează cu faptele lor, în rest absolut nimic. Dar ei nu mai aveau o aşa de mare nevoie de oamenii lumii, voiau să fie cât mai departe de tot ceea ce este rău şi urât. Nu voiau să fie decât într-o lume perfectă în care tot ceea ce era departe de perfecţiunea lui Dumnezeu să nu mai conteze.

Dragoş era purificat de toate dorinţele inutile din trecut iar Rafael voia să fie cel mai puternic om, care să înceapă o nouă viaţă acolo, în Bucureşti, unde să facă ceva pentru el şi pentru alţii. Meseria asta de profesor era cea mai frumoasă şi curată. Voia să fie aproape de puritatea unui copil, care este cea mai înaltă stare a unui artist. Drumul era lung, dar unul purificator, care îi elibera pe fiecare de toate aberaţiile pe care le făcuseră în trecut.

Dragoş mergea şi vedea cerul şi zările printr-o poiană, care îi desfăcea de pădure şi-i făcea să zboare parcă pe înălţimi. Îşi aminti brusc ce rău a putut să facă atunci când era mai tânăr, cu doi ani în urmă, când îi plăceau distracţiile şi toate lucrurile acelea mai puţin ortodoxe pe care le trăia. Beat fiind, s-a uitat în oglindă şi nu-i venea să creadă când s-a văzut. Pentru prima dată a avut atunci o străfulgerare de conştiinţă, că nu este bine ceea ce face şi ar trebui să schimbe ceva sau câte ceva din viaţa lui. Dacă el va continua aşa, o să moară cu totul. Avea obiceiul, după ce se îmbăta foarte tare, să cânte la chitară şi să-şi dea cu ea în cap, mai ales în frunte, până îi venea sângele şi în felul acesta râdea de Mântuitorul, zicând că seamănă cu El. Când s-a dus la baie aşa beat cum era şi s-a privit, a avut o tresărire. Pentru o clipă i s-a părut că-l vede chiar pe Mântuitorul răstignit pe cruce şi el batjocoreşte acel chip al durerii. S-a cutremurat! Poate că asta l-a făcut să se gândească la mai multe, că nu ar trebui să mai râdă de asta.

Acum oftă. După care căzu pe gânduri şi începu să se roage: “Doamne, Te rog, dacă se poate, să nu mai fac niciodată aşa sau ceva asemănător, pentru că vreau să duc o viaţa prea frumoasă pentru mine şi pentru Tine, dar mai ales pentru mine. Dă-mi putere să merg mai departe aşa cum vrei Tu şi să nu mai păcătuiesc, să mă feresc de păcatul acesta care-mi chirceşte fiinţa interioară şi nu mă lasă să trăiesc liber, pentru că eu trebuie să fiu aşa cum vrei Tu. Eu vreau să Te urmez Iisuse cu tot ceea ce am eu mai bun în sufletul meu, dar nu ştiu cum să fac asta. Ai să-mi arăţi Doamne, încet, încet am să merg pe acest drum”.

Într-un fel Dragoş se simţea eliberat de tot ceea ce trăise până atunci rău sau bun iar acum voia să fie altfel. Nu mai zicea nimic nimănui, se simţea o fiinţă liberă şi asta îl făcea să fie cel mai fericit om, pentru că adevărata fericire nu se poate trăi decât în cea mai mare libertate. Dar libertatea ca dar al lui Dumnezeu şi nu libertatea ca trăire a tot ceea ce-mi vine să fac după bunul meu plac şi fără să mă intereseze de alţii.

Pentru că au ajuns seara la mănăstire şi era vecernia, s-au dus direct în biserică. Drumul a fost aşa de greu, se simţeau obosiţi. Au intrat înlăuntru pentru că aşa simţea Dragoş, care avea o emoţie foarte mare când a pus piciorul în locul sfânt. Dar şi Rafael voia acelaşi lucru, să fie la slujbă. S-au aşezat acolo, în cel mai întunecat loc, din fundul bisericii, unde nu-i putea vedea nimeni, lângă o icoană a Maicii Domnului şi se rugau, odihnindu-se de atâta drum. Dragoş simţea că s-a oprit pentru totdeauna aici, iar Rafael voia să meargă mai departe către infinitul acestei vieţi, pentru că nu se poate fără nemărginirea lui Dumnezeu, citită în această lume prin tot ceea ce ar fi trebuit să facem. Şi Rafael mai avea o dorinţă, voia atât de mult să fie un călugăr adevărat, stare prin care să-l iubească pe Dumnezeu, şi în acelaşi timp voia să fie un om de acţiune care să facă ceva în mijlocul oamenilor, voia puritatea aceea a unui monah care se izolează de tot şi de toate şi în acelaşi timp voia să fie omul care face extraordinar de mult pentru toţi oamenii de pe pământ. Simţea în el o forţă teribilă prin care putea să schimbe lumea prin ideile lui. Voia să schimbe toată arta şi toată cultura din timpul lui şi să o facă să meargă mai departe printr-o altă manifestare a măreţiei lui Dumnezeu.

Rafael voia să creeze o operă care odată, cândva, să o arate oamenilor şi să schimbe paradigma lumii, aşa ca Brâncuşi. Nu putea altfel să gândească.   Atunci când se raporta la Hristos şi la această dorinţă, că ar putea să-L urmeze în felul acesta, cu scrisul, simţea cum creşte în el puterea aceea , forţa aceea lăuntrică prin care putea să realizeze acest lucru împreună cu Dumnezeu. Pentru că Dumnezeu era magnific şi asta voia să descopere în tot ceea ce făcea, această măreţie a Lui, prin care să fac ceva, prin care să facă tot ceea ce nu a putut să facă până acum. Voia să fie măreţ, voia să fie cel mai mare om, dar asta numai pentru Dumnezeu şi pentru a schimba lumea. Credea cu atâta intensitate în vorbele acelea ale lui Brâncuşi: "priviţi până ve-ţi vedea, cei care au fost aproape de Dumnezeu au văzut!" Asta voia să descopere el, această vedere a lui Dumnezeu, această măreţie a Lui prin care noi să fim fiinţele acelea care putem trăi frumos şi să ne ducem viaţa la măreţia pe care ne-a cerut-o Dumnezeu. Asta voia să realizeze Rafael, printr-o operă, pe care chiar voia să o creeze, dar toate astea trebuiau să fie în ascuns. Şi-şi zicea că el face totul şi totul în taină, pentru că trăieşte numai şi numai în viitor şi atunci când va veni ceasul, o să publice câte ceva din tot ceea ce el a făcut până acum.

Stăteau în biserică şi ascultau slujba şi parcă voiau să nu se mai termine niciodată această stare, parcă voiau amândoi ca în această frumuseţe a ei să trăiască veşnic şi să nu se mai teamă. Şi aici, în casa lui Dumnezeu ei nu mai puteau să se înfricoşeze sau să mai fie singuri.

Slujba se termină iar Dragoş abia aştepta să se ducă la părintele stareţ să-şi ia în
primire chilia, abia aştepta să se facă călugăr, să se îmbrace în hainele acelea de frate de mănăstire pe care le adora, adora negrul acela care atrăgea lumina în el şi în felul acesta parcă era mai aproape de soare şi de căldura lui. Se formase o legătură teribilă între el şi părintele stareţ care îi era şi duhovnic.

Parcă îi descoperea taine pe care nu putea să le înţeleagă. Iar el cu viaţa lui aşa de puţină nu avea destulă experienţă pentru sufletul omului, pentru zbaterile şi zbuciumul lui. Stând aşa cu faţa la cer, se simţea aşa de mic şi de neînsemnat în faţa lui Dumnezeu, nu avea curajul să intre pe uşă la stareţ ca să-i dea bineţe. Părintele îl văzuse de la început cum a venit cu Rafael cu ruxacul în spate, i-a urmărit cum se aşează fiecare la slujbă cuminţi şi nu zicea nimic, dădea slavă lui Dumnezeu pentru această stare a celor doi care erau aşa de cuminţi şi care nu voiau să caute decât această bucurie a rugăciunii şi această satisfacţie a liniştii din mănăstire.

Deşi, atunci când eşti chinuit de tot felul de gânduri, nici o linişte parcă nu-ţi mai ajunge şi ai vrea să pleci, să fugi undeva departe, cât mai departe de tot ceea ce este în tine însuţi, dar tocmai asta este problema cea mare, că de tine nu poţi să fugi nicăieri. Numai pe tine te ai şi de tine nu poţi să te lepezi, de tine nu poţi să fugi, poţi să te refugiezi de tine numai atunci când eşti în faţa lui Dumnezeu, numai în faţa lui poţi să fugi de tine şi de tot ceea ce este rău în lumea asta. Stareţul îl aştepta pe Dragoş, stătea în rugăciunea lui zilnică, dar de fapt el avea o rugăciune permanentă şi era foarte liniştit. Acum nu mai avea aşa de multă lume cu care să vorbească şi la care să dea sfaturi şi abia aştepta să-l vadă pe Dragoş, cam care îi mai este starea de spirit, avea unele îndoieli în privinţa lui, că el ar putea fi bun de mănăstire până la capăt, pentru că foarte mulţi tineri vin în mănăstire dar se zmintesc de multe cele care le văd şi pe care le aud şi renunţă, pleacă , nu pot să reziste luptelor care sunt aici. Şi nu e chiar vina lor, pentru că asta este, fiecare face atâta căt poate şi cât reuşeşte să ducă din această cruce.

El nu se supăra pe tinerii care pleacau dar nici nu îi descuraja pe cei care veneau în mănăstire pentru că el credea că Dumnezeu are taina lui cu fiecare om şi el nu trebuie să se amestece prea mult ci doar atunci când i se cerea ajutorul. Dar îi placea de Dragoş, pentru că-l vedea un bărbat puternic şi călit pentru mănăstire şi pentru viaţa aceasta grea de călugăr. Dar unde nu este foarte geu, pentru că în toată viaţa aceasta a noastră trebuie să renunţăm la câte ceva, dar cei de aici renunţă la tot, sunt foarte puţini cei care reuşesc asta pe o perioadă nedeterminată.

Dragoş era emoţionat şi în acelaşi timp puţin speriat, parcă încerca să conştientizeze pasul acesta atât de important pe care-l face aici, pentru a rămâne pentru totdeauna închis într-o mănăstire şi asta îi dădea şi o stare de satisfăcţie că face ceva unic, ce fac foarte puţini, dar pe de altă parte îi era frică pentru că vedea asta ca pe cel mai greu lucru de pe faţa pământului. Dar îşi zise:"cu ajutorul lui Dumnezeu o să rezolv toate astea!"Îşi făcu cruce şi puse mâna pe clanţa uşii de la chilia duhovnicului. Avu senzaţia că se aruncă într-o prăpastie!

Capitoulul 40

Rafael nu voia să se ducă imediat la Părintele stareț pentru că urmărea să-l lase pe Dragoş să vorbească cu el. I se părea că ceea ce vorbeau ei doi era ceva cu totul şi cu totul sacru,sfânt şi nu trebuia să asiste la această taină, când Dragoş îşi ia în primire călugăria. Voia ca în acest moment sfânt pentru Dragoş, el să fie în munți, în pădure, între copaci şi să privească stelele. Avea aşa o senzație că dacă se duce până în vârful muntelui, în poenița aceea unde se ducea el singur, când se desprindea de mănăstire, dacă ar fi întins mâna ar fi atins stelele şi cerul.

Nu îi era frică de noapte sau de singurătatea pădurii. Abia aştepta să stea rezemat de tulpina unui copac şi să se gândească la Dumnezeu şi la măreția lui. Parcă ar fi vrut ca acolo, în noapte, sprijinit de tulpina lui, să lege un legământ cu Hristos pe care să nu-l mai încalce niciodată. Pentru el Dumnezeu era teribil de viu şi se rapoarta la El ca şi un copil. Nu putea să fie decât un copil de douăzeci şi trei de ani, un copil care ține cu toată puterea din el de această puritate pe care nu voia să şi-o piardă . Voia să se păstreze aşa cum era, în modul acesta tainic şi să nu se mai schimbe niciodată. Cerul era aşa de aproape de capul lui, de trupul lui, de ceea ce el era, parcă sufletul lui cu mintea lui şi cu dorințele lui putea să zboare.

Acum se putea odihni cu adevărat după atâta drum. Parcă îi era greu să fie şi cu călugării aceia pe care îi adora şi-i iubea aşa de mult şi cu el însuşi. Îi considera ca pe nişte zei de au lăsat ei totul şi stau acolo numai şi numai într-o permanentă stare de rugăciune, numai aşa cum pot ei.

Cum stătea el aşa şi se uita la primele stele care apăreau pe cer, deodată a fost martorul unui spectacol pe care nu-l mai zărise niciodată. Luna care răsărea de undeva de departe, era în acelaşi timp, aşa de aproapare încât nimic nu o mai putea opri ca să nu ajungă până la el. Pentru o fracțiune de secundă lui Rafael i se păru că nu mai are trup, parcă nu mai avea corp şi era prezent peste tot în această măreție a lui Dumnezeu, parcă mintea lui şi cu sufletul lui puteua să fie cel mai aproape de cer, dar nu cerul acela aşa de singuratic care ar fi putut să-l sperie prin tăcerea lui, ci putea să fie cât mai înăuntru în acea atmosferă de ceresc de eternitate şi-şi zise:

-Doamne, cred că aşa trebuie să fie omul sau aşa era la început , aşa l-ai creat Tu, pentru că e prea fumos ceea ce trăiesc eu, parcă aş fi peste tot şi aş putea să cuprind cu mintea mea totul, parcă aş putea să înțeleg cele mai frumoase stări şi cele mai luminoase privelişti. Parcă aş fi o altă persoană şi o altă ființă.

Doamne cum de este aşa de frumoasă creația asta a Ta, pentru că eu mă simt acuma etern şi simt cum Tu nu poți fi decât în această eternitate care se citeşte peste tot, pe unde eu pot umbla cu mintea mea şi cu gândul meu. Parcă în

aceste momente eu nu aş mai avea nevoie de oameni, de ceilalți, parcă aş vrea să fiu aşa de singur mereu. Pentru că mă simt aşa de bine de unul singur şi aşa aş vrea să fiu mereu. Să nu-mi mai fie frică de această singurătate. Chiar dacă sunt singur nu-mi mai este frică de asta, ştiu că Tu eşti prezent, parcă aş putea avea această percepție a eternității Tale.”

După care se întrtebă: “ oare nu cumva sunt egoist când zic că mă simt bine de unul singur şi că nu vreau să mă mai duc printre oameni?” Şi se cutremură.

Rafael se simțea în acelaşi timp obosit. În această frumusețe nu mai putea să stea aşa, ar fi vrut să doarmă, să stea într-un pat moale, să se întindă în el, nu-i mai rezista trupul de atâta drum. În acelaşi timp ar fi vrut să fie aici cu Dumnezeu. Sigur că pentru el Dumnezeu este pretutindeni dar aici era altfel, era mai aproape, dar în acelaşi timp era altfel, nici el nu ştia cum, deşi îi era somn, foarte somn. Acum ar fi vrut să fie altfel, să scape de somnul acesta care-l chinuia. Nu suferea de o oboseală fizică, parcă era una psihică, se simțea epuizat de ceea ce vedea şi de ceea ce trăia. Parcă toată această atmosferă îl copleşea, îl apăsa şi el nu mai putea să stea aici, era prea frumos şi nu mai putea suferi frumusețea asta, îl domina.

Oboseala îi făcea bine pentru că el în felul acesta putea să fugă de ceva ce ar fi aparținut numai şi numai lui Dumnezeu şi lui nu i-ar fi fost îngăduit să vadă sau să priceapă, pentru că ar fi produs ceva urât.

Se simțea aşa de mic în fața acestor frumuseți încât parcă lui nu-i era îngăduit să vadă şi să simtă asta. În asta era paradoxul, că el tocmai asta putea să vadă. Se simțea undeva departe, parcă nu mai avea trup, parcă nu avea decât suflet şi el se simțea excelent în această stare în care nu mai avea corpul acesta material şi aşa ar fi vrut să trăiască etern, să nu mai aibă trup, să aibă doar spirit şi să nu mai fie condiționat de această stare în care el este aşa de chinuit de somn, de refuzul acesta de a trăi ceva cu totul şi cu totul special. Ar fi vrut să îşi repete legământul cu Dumnezeu şi trăi aşa un sentiment de dezamăgire pentru că se gândi: “oare ce o să fac atunci când am să-mi încalc acest legământ, al castității, al fecioriei, pentru că eu prin scrisul meu îmi dăruiesc viața mea lui Hristos. Oare ce o să se aleagă de mine când nu am să mai pot să lupt pentru aceste idei, pentru care eu acuma trăiesc? Şi dacă am să-mi doresc altceva?

Dar nu, nu cred că se va întâmpla vreodată aşa ceva, sunt un bărbat puternic şi bunul Dumnezeu nu o să mă lase. Viața asta este aşa de plictisitoare încât eu nu pot să fac mare lucru. Şi cel mai important pentru mine este asta , să mă gândesc toată ziua şi toată noaptea la cele veşnice, la cele ce sunt dincolo de această lume şi de acest pâmânt.

O, Doamne, cât de multe vreau eu, dar oare voi putea vreodată să aleg din toate aceste dorințe ale mele numai cele pe care va trebui să le urmez cu toată

forța, ca eu să devin ființa aceea din viitor pe care eu o port în mintea mea şi în felul meu să văd lumea. Oare de ce această tendință la mine de a fugi de lume şi de a nu mai fi atât de legat de ea, pentru că eu vreau să fiu în lume dar în acelaşi timp să fiu în afara ei.

Când tot ceea ce este în jurul meu este aşa de plictisitor , numai tot ceea ce este legat de trup pare să cu adevărat important pentru lumea asta. Eu mereu trebuie să intru în concurență cu ceilalți, sunt plictisit de această concurență, parcă tot ceea ce este în această lume este ca să fii tot mai aproape de ceva care este trecător şi nu e nimic care să dureze, peste tot numai şi numai iluzii. Dar eu vreau să cred în alte iluzii şi să renunț la altele. Şi poate că e mai bine dacă sunt agățat într-o iluzie care să fie doar în mine, în mine însumi."

Uitându-se la cerul plin de stele, Rafael simți cum este într-o lume străină în care nimic nu mai poate să fie a lui, este într-o lume în care el nu poate ajunge până departe, în care tot ceea ce îl înconjoară îi este cu adevărat străin şi care se îndepărtează de el şi el ar fi vrut acum să fie în altă parte, să poată trăi în vis, să poată să fie cât mai departe de tot ce ce a trăit până atunci şi pană aici, de parcă lumea asta nu este a lui şi s-a trezit dintr-o dată în ceva care-i este cu totul şi cu totul străin.

Avu o senzație de trezire, simți cum la aceste gânduri îi sare somnul şi el poate că ar trebui să fie altfel, mult mai treaz, se simți dintr-o dată treaz. Vru să nu mai plece de aici din pădure, dar să fie aşa fără trup, aşa cum se simțea acum. Avea atâtea planuri pentru viitor şi avea să-i spună lui Dumnezeu atât de multe, în atmosfera asta atât de pustie, încât parcă numai aici putea să-l audă aşa de bine.

Numai în această atmosferă sacră pentru mintea lui, ar fi putut să lege acel legământ cu Dumnezeu şi să poată să rămână pentru totdeauna o ființă cuminte şi să nu greşească. Pentru că dacă el va fi greşit şi îl va părăsi pe Dumnezeu niciodată nu o să-şi mai revină.

Parcă ar fi vrut să se agațe de munții aceia şi să nu mai poată părăsi acele imagini, să le poarte în mintea lui pentru totdeauna , să nu mai fie pustiu de această linişte, de această frumusețe, pe care o pierdea în permaneță atunci când ajungea în oraş. Parcă ar fi vrut să se roage permanent şi niciodată să nu se mai desprindă de frumusețea lui Dumnezeu. Şi de liniştea mentală a rugăciunii.

"Doamne, ştiu că o să trăiesc toată viața singur şi Tu ai să-mi dai putere să rezist, eu nu prea cred în această iubire între un bărbat şi o femeie şi nu cred că Tu ai să-mi dai aşa ceva pentru că nu se potriveşte cu viața mea, pentru tot ceea ce vreau eu să fiu şi să scriu. Pentru că eu am mare nevoie de Tine , eu fără Tine nu pot să exist, pentru că Tu eşti cel mai important pentru viața mea, asta este, nu pot să fac altceva decât să te iubesc pe Tine, pentru că Tu eşti cel care-mi dai forță şi

putere şi numai Tu poţi să exişti pentru mine, numai cu Tine eu pot să fiu o fiinţă puternică. Ai grijă de mine şi nu mă lăsa.

Sunt aici într-un pustiu dar nu ştiu ce fel de pustiu, pentru că în lume mă simt într-un pustiu şi mai mare şi de aceea vreau să Te am pe tine permanent.   Parcă aş face aici un fel de legământ , parcă aş vrea să fiu cu Tine pe unde mă duc eu şi să nu-mi mai fie frică de nimeni şi de nimic pe lumea asta. Mai ales să nu-mi mai fie frică de dorinţele mele care mă înebunesc, parcă nu mai pot să fiu eu atunci când sunt coordonat de ele şi nu pot să merg mai departe de unul singur.

Ştii de ce îmi este frică Doamne, ca nu cumva mai tâtrziu să cred că toată viaţa mea a fost o mare greşeală şi o mare eroare şi eu nu am putut să fac nimic. Mi-am pierdut vremea şi viaţa doar cu nişte iluzii. Aşa de mult aş vrea să mor pentru lumea asta şi să port acea împărăţie în inima mea care este a Ta, împărăţia asta a Ta eu nu prea ştiu cum să o port în inima mea, pentru că numai această lumină, această speranţă aş putea să o port în mine şi numai asta îmi dă forţă şi putere să merg mai departe, cât mai departe de ceea ce mă tem.

Ajută-mă să descopăr cele ce sunt pentru mine, arată-mi Tu calea mea pentru că de multe ori, de cele mai multe ori, eu mă rătăcesc de la această cale şi pe această cale tot timpul sunt rătăcit. Cum să-mi dai Tu acea feciorie a mea, acea bucurie care să fie în sufletul meu şi eu să fiu aşa cum vrei Tu, pentru că fecioria aceea a mea, e o stare de forţă şi de putere în mine, de care eu nu mai ştiu ce să fac dacă nu o am. Pot spune că în forma asta eu sunt dependent de Tine şi mă rătăcesc dacă nu trăiesc aşa.

Dă-mi Doamne liniştea de care are nevoie sufletul meu, starea aceasta de curăţenie, de puritate pe care le simt în mine să fie cele mai frumoase şi eu să nu mă mai tem de mine şi de ceea ce mi se poate întâmpla astăzi şi mâine şi în zilele care vor urma de acum în colo.

Lasă-mă să fiu eu , să fiu aşa cum îmi doresc să fiu în permanenţă, în sufletul meu, poate că nici nu ştiu ce să fac, dar vreau să fiu singur o perioadă cât mai mare de timp şi să nu mă mai tem de ceea ce voi face şi de ceea ce voi fi. Şi să nu mă plictisesc de această viaţa. Poate că ar trebui să-mi fie aşa de frică prin pustietăţile astea dar nu-mi este de animale cât îmi este frică de oameni. Dacă ai şti cât îmi este de frică de oameni, de faptul că în unele privinţe aş putea să mă iau după ei, după faptele lor şi eu să renunţ la mine şi la ceea ce eu vreau să fiu, pentru că eu vreau să fiu tot aşa ca un călugăr în lume şi am venit aici în pustietăţile astea ca să fac un fel de legământ cu Tine.

Parcă aş vrea să nu-mi dispară niciodată puterea asta din lăuntrul meu. Pentru că eu mă văd tot timpul singur, tot timpul mă văd cu Tine şi niciodată nu pot să cred că eu aş putea avea lângă mine o fată care să mă iubească şi eu să trăiesc prin iubirea ei.

Pentru că eu am nevoie de altceva decât de asta, parcă eu aş simți că Tu vrei altceva de la mine, că eu trebuie să fac altceva decât aceea să mă însor. Parcă Tu ai vrea ca eu să trăiesc de unul singur şi în această singurătate să creez ceva cu totul şi cu totul aparte, unic, cum nu s-a mai creat până acum iar ceea ce fac eu să fie în cea mai mare taină şi cu Tine. Să nu mă mai tem, pentru că eu tot timpul mă tem , mă tem de viața aceasta Doamne. Nu mă tem că acuma este noaptea şi eu sunt aşa de singur cu Tine, parcă aş fi în cel mai negru pustiu, eu acuma sunt cu Tine într-o lume fantastică pe care numai Tu şi numai Tu ai putut să o creezi, şi parcă ai creat-o special pentru mine. Aş vrea să-ți spun atât de multe lucruri Doamne. De ce sunt eu aşa de neputincios şi de ce nu pot face pentru Tine şi pentru mine lucruri minunate.

Pentru că eu într-un fel ştiu că ceea ce pot să fac cu adevărat minunat este starea mea lăuntrică, sufletul meu , lumea mea interioară trebuie să fie una extrem de frumoasă. Asta este cel mai mare dar pe care Tu ai putea să mi-l dăruieşti mie şi eu Tie, pentru că eu fără această lume lăuntrică nu pot face absolut nimic. Parcă aş fi un fir de praf în această lume de amar în care Tu ai vrut să fim, dar de ce este aşa de greu să trăieşti Doamne, de ce este aşa de greu, pentru că eu chiar vreau să trăiesc frumos față de această lume. Dar nu ştiu cum, pentru că eu chiar nu ştiu cum să trăiesc aşa, pentru că îmi este teamă, îmi este frică, nici nu ştiu cum să procedez.”

Pe obrazul lui Rafael se strecurară câteva lacrimi în noaptea aceea de aur şi de forță pentru el, pentru sufletul lui şi pentru Dumnezeu. Lacrimile căzură jos în pâmântul de sub picioarele lui şi se amestecară cu iarba. I se făcu frig din cauza plânsului, se ridică şi se întoarse în mănăstire lăsând în urmă minunea eternă a pădurii şi a nopții. Se simțea cel mai puternic bărbat de pe pământ.